

A woman with dark, wavy hair is shown from the waist up, wearing a light pink short-sleeved top with a ruffled collar and a voluminous red skirt. She is looking over her shoulder towards the camera. The background is a light-colored wall with a diamond-shaped pattern.

Julia
QUINN

Elisa
JAMES

Cennie
BROCKWAY

ALEASA
INIMII

ALEASA INIMII

JULIA QUINN & ELOISA JAMES &
CONNIE BROCKWAY

Capitolul 1

20 august 1817

*Reședința din Londra a marchizului de Finchley
Cavendish Square numărul 14*

După atâția ani în care stârnise o groază de chicoteli, cârâieli și râsete fățișe, Hugh Theodore Dunne, conte de Briarly, înțelese prea bine că un frate mai mare există în primul rând pentru amuzamentul surorilor lui mai mici. Până la urmă, părinții îl fericiseră cu patru astfel de surori. Își dobândiseră moștenitorul, dar simțiseră nevoia să aibă și o rezervă; însă nu reușiseră decât să mai aducă pe lume patru fete, care ridicaseră glumele pe seama fratelui lor la rang de artă.

— O listă! pufni Carolyn, sora lui mai mare, zguduindu-se de râs. Georgie, ai auzit și tu ce-a zis Hugh adineauri?

Poate nu fusese cea mai bună idee să rostească rugămintea asta în fața celei mai bune prietene a surorii ei, de vreme ce Lady Georgina Sorrell se prăpădea de râs.

— Ce naiba e așa amuzant? izbucni el. Toată treaba asta începea să-l irite. De parcă nu m-ai fi prevenit de o mie de ori că trebuie să mă însor dacă nu vreau ca titlul meu să fie moștenit de Simon cel Șiret. Iată-mă, mă plec să-l las pe popă să-mi pună pirostriile, iar tu mori de râs, că ți se pare amuzant.

— *Chiar* cred că ar trebui să te însori, răspunse Carolyn. Sunt sigură că ți-am repetat asta de o mie de ori. Dar acum că, în sfârșit, te-ai hotărât, vrei să-ți aleg eu nevasta? O bufni iarăși râsul. Vrei să-ți fac eu o *listă*?

— Îmi pare rău, întrerupse Georgina cu respirația ușor gâfâită. Eu, una, sigur nu vreau să fac haz de asta. Ar trebui să vă las să vorbiți între patru ochi. O să plec.

Hugh nu-și putu stăpâni o grimasă când o văzu chicotind în dosul palmelor. Întotdeauna o plăcuse pe Georgie, încă de pe vremea când purta șorțuleț, numai că acum parcă nu mai zâmbea de-ajuns.

— Fiți serioase! le ordonă amândurora. Nu am timp să mă fâțâi de colo până colo într-o sală de bal și să mă ocup eu însămi de asta. Voi vă învărtiți mereu prin locurile astea, știți care-i oferta; indicați-mi pur și simplu o femeie cu obârșie bună și cu dinți sănătoși.

— Caută să cumpere o vită Hereford, grăi Georgina către Carolyn.

— Nu o *vacă*, o contrazise Carolyn. Un cal. Doar îl știi pe Hugh. Zi și noapte, el nu se gândește decât la cai.

— Sunt aici în fața voastră, le atrase Hugh atenția. Puteți să râdeți cât vreți, dar eu tot aștept să primesc o listă.

— Hugh! rosti Carolyn.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Tu vorbești serios?

Nu înțelegea de ce ar crede sora lui că nu vorbea serios.

— Nu am timp să merg la vânătoare de neveste, sublime Hugh. Îmblânzesc încă un armăsar, Caro. Este un...

— Stai puțin, îl întrerupse Georgina, fără urmă de veselie în glas. Cum de te-ai hotărât să te însori?

— Se pare că, într-un final, începe și el să se maturizeze, răspunse Carolyn voioasă. Iar la douăzeci și opt de ani nu e deloc prea devreme.

Georgina își flutură nerăbdătoare mâna.

— Ceva l-a făcut să ajungă la asta, Caro.

Se întoarse spre Hugh. Avea un maxilar delicat, dar să dea naiba dacă acum nu te trimitea cu gândul la un bulldog.

— Ce s-a întâmplat?

Hugh o fixă cu privirea. O cunoștea pe Georgina de pe vremea când era o copilă de cinci ani. Mamele lor erau prietene apropiate, așa că își petreceau împreună vacanțele de vară. Nu că ar fi văzut-o prea des în ultimii cinci ani... De

fapt, nu mai purtase o conversație ca lumea cu ea de la înmormântarea soțului ei. Iar asta se întâmplase acum câți ani? Doi?

— Hugh, insistă Carolyn, de data asta fără pic de ironie.

— Nu are rost să facem atâta caz din asta, replică tânărul în vreme ce se întreba când devenise privirea Georginei așa serioasă.

Își petrecuse copilăria prăpădindu-se de râs, iar acum devenise o doamnă veritabilă. Era o văduvă, chiar dacă nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, ținând cont de faptul că era de-o seamă cu Carolyn.

Stătea dreaptă, cu privirea ațintită asupra lui.

— Richelieu m-a aruncat din șa, recunosc el.

Carolyn icni.

— Dar ți se întâmplă des să fii aruncat din șa.

Lui Hugh îi tresări colțul gurii.

— Riscurile meseriei. Nu poți să îmblânzești un cal, cu atât mai puțin genul ăsta pe care îl prefer eu, fără să îți mai rupi și câte un os din când în când.

— Dar, evident, de data asta a fost altfel, insistă Georgina. Ce s-a întâmplat?

— Am fost... absent, recunosc el șovăitor.

— Absent? repetă Carolyn. Absent de la ce?

— Absent din lumea asta. Legumă. În comă, sau cel puțin așa o numesc ei.

— Mai multe zile? interveni Georgina pe un ton ferm, calm.

Bineînțeles, își privise soțul murind. Și durase luni în șir... un an chiar.

— O săptămână, replică resemnat. Am fost în comă o săptămână.

— Și eu de ce nu am știut? strigă Carolyn.

Ochii ei albaștri se umplură de lacrimi, iar ăsta era exact motivul pentru care nu voise să îi spună nimic.

— Peckering are instrucțiuni precise legate de modul în care trebuie să acționeze în cazul în care se întâmplă ceva de genul ăsta. Iar el le-a urmat.

Pentru o clipă, în cameră se așternu tăcerea.

— Peckering este nașul tău? vru să afle Georgina.

— Valetul, o lămură Hugh. Mi-aș pune viața în mâinile lui.

— Măcar a chemat un doctor? Asta făcea parte din plan?

— Bineînțeles. Nu au putut face nimic. Știi asta. După o lovitură la cap, ori te trezești, ori nu.

— Și, dacă te trezești, poți să rămâi cu sechele pe viață, continuă Georgina.

Pălise atât de tare, încât îi ieșeau pistruii în evidență. Avusese dintotdeauna pielea palidă. Se potrivea cu părul ei roșu ca focul.

— Nu sunt rănit, replică scurt. Sunt în deplinătatea facultăților mintale, după cum poți vedea.

Nu că nu se temuse de asta, mai ales că vederea nu îi revenise din prima. Atunci, în timpul zilei, în vreme ce stătea întins pe întuneric, după ce își făcuse plimbarea, își dăduse seama că venise vremea să dea viață unui moștenitor. Ori asta, ori avea să se lase de dresat cai. O soție era categoric varianta preferabilă.

— Of, Hugh, se tângui Carolyn. Nu pot îndura una ca asta!

Se apropie de ea și o luă în brațe ca și cum încă era o copilă, apoi se așeză, cu ea în poală.

— Sunt bine, Caro, o liniști mângâind-o pe spate. Știi cât de riscant e să dresezi cai. M-ai văzut căzând de o mie de ori.

— Nu înțeleg de ce nu poți angaja pe cineva să facă treaba asta riscantă, îi zise ea rezemându-se de umărul lui. Alții angajează un administrator de grajduri.

Brusc, lui Hugh îi reveni în minte o amintire cu el

ținându-și în brațe sora pe când era mult mai mică și obișnuia să își sugă degetul. Probabil după moartea mamei lor, presupuse, pe când el avea nouă ani, iar ea doar cinci sau șase.

— Să lucrez cu caii este viața mea, îi răspunse scurt. Am un administrator de grajd. La naiba, am chiar trei, și pentru grajdurile din Scotland, și pentru cele din Kent. Dar, când apare un cal ca Richelieu, eu sunt singurul care-l atinge.

— Atunci de ce nu poți lucra cu niște cai normali? replică ea. De ce trebuie să fie afurisiții ăștia de cai arabi? Sunt atât de violenți și de greu de controlat...

— Nu sunt violenți din fire, o lămurii el, închipuindu-și animalele minunate alături de care își petrecuse viața. Richelieu este viteaz, iar pentru el e o joacă încercarea de a mă învinge. Dacă-i ucid curajul, îi distrug capacitatea de a câștiga.

— Nu mai știu să mai existe vreun alt conte care să-și petreacă timpul într-un mod atât de periculos, insistă Carolyn, începând să-l dojenească, ceea ce însemna că se simțea deja mai bine.

Bărbatul se ridică, o lăsă pe picioarele ei și rânji către ea.

— Asta-i surioara mea cea arțăgoasă.

— Chiar meriți să fii o scorpie. Mă înnebunești, Hugh. Abia dacă te văd, și acum aflu că era să mori și eu nici măcar nu am știut și... îmi *fac griji* pentru tine!

— De ani de zile, mă tot bați la cap să mă însor. Încă de când am împlinit optsprezece ani, iar asta s-a întâmplat acum zece ani, adică acum o veșnicie. Gândește-te numai cât de fericită o să fii. N-ar trebui să-mi ia așa mult să ajung să mă descurc.

— Te-a durut? se auzi o șoaptă.

Se întoarse și întâlni privirea Georginei. Avea niște ochi superbi, de culoarea lavandei. Genul acela de floare pe care i-

I atârna menajera în dulap. Privea un bărbat cu atâta fermitate, fără pic de cochetărie. Bineînțeles, cu el nu avea cum să cocheteze. Îi era ca un frate mai mare.

— Nu, îi răspunse Hugh. Și, imediat după aceea, se contrazise: Da. Nu voia s-o mintă.

— Când, în cele din urmă, m-am trezit, m-a durut capul ca naiba. Din cauza luminii, cred. Dar în câteva zile m-am simțit mai bine.

Carolyn alergă spre ușă suspinând.

— Piers, s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru... Hugh a fost în comă o săptămână și nici măcar nu ne-a spus!

Femeia se aruncă în brațele soțului ei.

— Finchbird¹, își salută Hugh cumnatul.

De vreme ce avea brațele ocupate cu soția sa, marchizul de Finchley nu se înclină, dar îi răspunse la salut cu o mișcare din cap.

— O lovitură la cap cu copita?

— Din păcate.

— Mie mi se pare că este bine, o liniști Finchley pe Carolyn.

— Era să moară, reluă ea suspinând.

Cumnatul îi aruncă lui Hugh o privire care însemna, în modul cel mai evident, că n-ar fi trebuit să-i povestească asta niciodată surorii lui.

— N-am vrut, se disculpă Hugh. Georgina m-a iscodit.

Georgina stătea în continuare cu spatele drept.

— A venit să se ofere drept sacrificiu pe altarul căsniciei, replică ea sec. M-am gândit că numai o întâlnire cu moartea l-ar fi putut convinge să facă pasul ăsta.

Finchley încuviință din cap.

— Numai ceva cu adevărat neplăcut l-ar putea scoate pe Hugh din grajduri.

---

¹ În lb. engleză, în original, *finchbird* înseamnă „cintezoi” - joc de cuvinte ironic pe baza numelui personajului, Finchley (n.tr.)

Lui Hugh nu prea-i plăcu asta. În ultimii zece ani, pentru că importase cai de rasă arabă, triplase averea pe care le-o lăsase tatăl lor. Nu se vântura prin sălile de bal doar fiindcă... pentru el, nu exista viață dincolo de sudoarea, freamățul și bucuria pură din grajd.

— Ei bine, iată-mă, zise scurt. Intenționez să mă însor, așa că, dacă ai de gând să râzi de mine, Finchbird, fă-o acum și să terminăm odată cu asta.

Finchley își strânse brațele în jurul taliei lui Carolyn și, pe deasupra capului ei, afișă un zâmbet pieziș, ciudat.

— De ce-aș face asta?

Bineînțeles că ei se căsătoriseră din dragoste. Hugh n-ar fi acceptat să se întâmple altfel; Carolyn fusese dintotdeauna cea mai blândă și generoasă dintre surorile lui. Avea nevoie de cineva care să îi poarte de grijă, iar marchizul era bărbatul potrivit pentru asta.

— Îi cere lui Carolyn să-i întocmească o listă, îi explică Georgina.

— Ce fel de listă? vru să afle Finchley.

— O listă cu femeile bune de măritat.

În timp ce rosti răspunsul, Hugh simți că fusese o idee proastă. Acum avea să-l ia și Finchbird peste picior.

— Mă gândesc că o soție e mai mult decât suficientă, zise cumnatul lui rânjind.

— Mersi pentru sfatul extrem de inteligent, răspunse Hugh. Caro, ai putea să nu mai stai atârnată de soțul tău și să-mi zici câteva nume? Mă gândeam să merg diseară la Almack și să mă ocup de asta.

— La Almack? În cazul în care nu ai observat, Hugh, sezonul s-a terminat. S-a sfârșit de mai bine de o săptămână.

Tonul Georginei avea din nou o undă dulce de amuzament. Lui Hugh nu-i plăcea deloc să îi vadă privirea tristă. Naiba să-l ia pe soțul ei că-și găsisese să moară!

— Și asta înseamnă că nu pot cunoaște femei doar pentru că nu e sezon? Caro, cred că, în anul în care ți-ai

făcut ieșirea în societate, erai la Almack în fiecare seară.

— La Almack e deschis o dată pe săptămână, în timpul sezonului. Și de unde ai putea ști tu cât de des am fost eu acolo? se răsti Carolyn. Mătușa Emma tot spera că o să mă însoțești și tu într-o seară, dar nu te-ai deranjat nici măcar o dată să o faci.

— Frații niciodată...

— Nici nu încerca, îl întrerupse Carolyn. Sezonul ăsta, prietenul tău cel mai bun, marchizul de Charters, și-a însoțit sora peste tot în Londra.

— Sărmanul Alec, se amuză Hugh. Atunci să-l rog pe el să-mi facă o listă? Probabil că, din moment ce și-a petrecut vremea prin sălile de bal, a văzut toate femeile disponibile.

— Dacă e să-ți facă cineva o listă, aia o să fiu eu, afirmă Carolyn. *Eu* o să mă comport ca o adevărată soră și o să încerc să-ți găsesc o soție, asta chiar dacă tu ai neglijat să mă ajuți pe mine în acest demers.

— Tu ți-ai făcut ieșirea în societate în anul în care l-am adus pe Monteleone din Arabia, se apără Hugh. Richelieu, calul cu care lucrez acum, este urmașul lui.

— Am câștigat o groază când Monteleone a învins în cursa din Ascot, interveni Finchley bucuros, trăgându-și soția spre canapea, unde se așează împreună cu ea.

— Păi vezi? Finchbird a reușit să te găsească și fără ajutorul meu. Dacă eu m-aș fi învârtit prin sălile de bal, Monteleone n-ar fi câștigat, sublinie Hugh.

— Iar dacă Monteleone n-ar fi câștigat, n-ar mai fi fost nimeni interesat de urmașii lui, iar tu n-ai fi fost aproape de moarte din cauza copitei lui Richelieu, interveni Georgina.

— Georgie, o strigă Hugh întorcându-se la porecla ei din copilărie, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă, te rog.

Carolyn trase aer în piept și își îndreptă spatele.

— Georgina, deci cu cine crezi că ar trebui să se însoare?

Amândouă îl priveră fix preț de câteva clipe. Hugh

așteptă.

— Cu Gwendolyn Passmore? răspunse Georgina cu o ușoară undă de îndoială în voce.

— Exact la asta mă gândeam și eu, încuviință Carolyn, dar imediat clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Hugh, fără să-și dea seama decât abia pe urmă că nu avea nici cea mai vagă idee cine era Gwendolyn Passmore asta. Nu vreau să mă însor cu o femeie care se uită chiorâș sau e plină de pete, se grăbi să adauge.

— Gwendolyn nu are tenul pătat. Este, de departe, cea mai frumoasă debutantă a anului. Are un păr roșiatic superb, cu niște bucle perfecte, îl lămuri sora lui.

— Îmi place părul roșu, mărturisi Hugh. Nu ai spus adineauri că s-a terminat sezonul? Atunci de ce perfecta asta nu s-a măritat cu nimeni?

— A refuzat trei oferte de care știe toată lumea, dar sunt sigură că au mai fost și altele. Se aude că îl așteaptă pe ducele de Bretton să-i declare iubirea.

— Pariez că ducele nu va mai rămâne mult timp burlac, adăugă Finchley. A dansat cu ea de două ori la balul dat de MecClendon.

— N-are niciun grajd demn de menționat, replică Hugh ridicând din umeri.

— Nu grajdurile vor cuceri o femeie, zise Carolyn încruntându-se la el. Bretton are recomandări bune.

— Și este *foarte* chipeș, adăugă Georgina.

— Și eu nu sunt? Din nu știu ce motiv, îl enerva să audă asta din gura Georginei. Cu siguranță, nu se învățise prin sălile de bal, dar femeile cu care... hmm... se împrietenise nu dăduseră vreodată dovadă de lipsă de apreciere. De fapt, avea impresia că trupul musculos și umerii lui lași erau foarte apreciați.

— Nu e de nasul tău, trase Carolyn concluzia. E prea frumoasă, prea dorită.

— Nu sunt de acord, o contrazise Georgina

încruntându-și o sprânceană. Gwendolyn ar fi norocoasă să îl aibă pe Hugh. Până la urmă, are părul tău, Carolyn.

Carolyn rânji.

— Cea mai frumoasă trăsătură a mea.

Hugh examinează părul surorii lui. Era de culoarea coniacului, la fel ca al lui, nu că s-ar fi gândit vreodată prea mult la asta.

— Dar nu știu sigur dacă ea l-ar vrea pe el, continuă Georgina.

— De ce nu? Întrebă el.

— E cam timidă, îl lămuri Georgina.

— Ai manierele unui elefant când vine vorba despre ieșirile în societate, se auzi din senin glasul surorii lui. În plus, pe Gwendolyn o vor toți.

— E un fel de Carolyn a anului ei, interveni Finchley.

Își ținea strâns soția lângă el. Hugh îl privi. Orice avea să se întâmple, nu voia să sfârșească la fel de bolnav de dragoste precum cumnatul lui. Chiar și așa...

— Dacă ai câștigat tu cea mai dorită debutantă, cu siguranță voi face și eu la fel, zise apăsător.

— Cea mai reușită comparație, replică sora lui. Piers știe să danseze. El m-a *curtat*, Hugh. A încercat să mă cucerească. Trei săptămâni la rând, mi-a trimis violete în fiecare dimineață. Tu n-ai fi în stare să faci toate lucrurile astea. Tu nici măcar... nu. Pur și simplu, uită de Gwendolyn.

— Dar ce zici de domnișoara Katherine Peyton? propuse Georgina. Este de-a dreptul adorabilă și, în plus, vine de la țară. Înțelege treaba cu grajdurile.

Carolyn își lovi gânditoare bărbia.

— Am auzit că l-a întrebat pe Lord Nebel câte oi se-nvârt pe domeniul lui. El nici măcar nu știa că are oi.

— Eu chiar am oi, dar, din câte se pare, toată ziua nu fac altceva decât să mănânce. Nu să se-nvârtă, glumi Hugh. Cred că o prefer pe Gwendolyn. Uite cât de bine i-a ieșit lui Finchbird.

— Ce anume?

— A cucerit cea mai dorită femeie disponibilă, zise el imediat. Știu că ție nu-ți place comparația, dar mie nu mi se pare că e o situație atât de diferită de cumpărarea unui cal. Întotdeauna există un armăsar despre care toată lumea crede că, prin împerechere, va da naștere unui învingător. Anul ăsta, e vorba despre Gwendolyn, iar eu pe ea o vreau.

Carolyn își dădu ochii peste cap.

— Hugh, dar nu poți s-o cumperi, pur și simplu, pe Gwendolyn.

Știa că e mai bine să nu zică nimic despre asta. Avea însă o vagă idee că tatălui lui Gwendolyn, oricine ar fi fost el, nu i-ar plăcea să afle că domeniul Briarly era acum unul dintre cele mai bogate din întreaga Anglie. Și dacă l-ar oferi pe Richelieu ca dar de nuntă...

— Kate e absolut încântătoare, reveni Georgina. Are un zâmbet adorabil și o față drăguță. În plus, are și niște dinți foarte frumoși.

Nu-i plăcea deloc că, dintre toți oamenii, Georgina era cea care îi alegea o soție... și mai și râdea de el în vreme ce făcea asta. Cum ea se hlizea și acum, putu să observe, cu ușurință, că și dinții ei erau foarte albi. Ce, n-avea voie să-i placă dinții frumoși? N-ar vrea nimeni să se însoare cu o femeie care un dinte lipsă în față.

— Sunt de acord că domnișoara Kate Peyton este o idee foarte bună, afirmă Carolyn. Tu nu crezi, Piers?

Cumnatul lui ridică din umeri.

— N-are niciun rost să planifici lucrurile astea.

Hugh nu era de aceeași părere cu el.

— Mai dă-mi niște nume, insistă el. Am Gwendolyn, Kate și...

— Georgina, interveni Finchley. De ce nu și Georgina?

Carolyn și Georgina izbucniră în râs, lucru care reuși să-l irite pe Hugh și mai tare.

— De parcă mi-aș dori ca prietena mea cea mai bună

să-și petreacă tot restul vieții implorându-și soțul să iasă din grajd! exclamă Carolyn.

Hugh își miji ochii și așteaptă până când Georgina se opri din râs.

— Și tu *ești* disponibilă, nu-i așa? o întrebă apăsător, în definitiv, au trecut doi ani de la moartea soțului tău.

— Așa e, replică fata.

Zâmbetul îi dispăru brusc, precum aerul dintr-un balon spart. Bărbatul se simți vinovat.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți reamintesc. La naiba, sunt la fel de insensibil ca un ajutor de grăjdar.

— E în regulă, îngăimă Georgina, încercând să zâmbească, fără prea mare convingere. Aș prefera să nu mă aflu pe lista ta, dacă nu te superi. Mă gândesc să nu mă recăsătoresc.

— Să nu te recăsătorești? o întrebă uluit. Niciodată?

Fata încuviință cu o mișcare a capului.

— Averea lui Richard îmi este suficientă. Nu am nevoie de protecția averii unui bărbat.

— Nu asta era ideea, continuă Hugh. Dar cineva cu care să fii? Și copii?

Privirea fetei se umbri, iar Hugh înțelese că pusese degetul pe rană.

— Chiar și eu îmi aduc aminte cum târâi în fiecare vară după tine păpușa aia zdrențuită, sublinie el. O culcai mereu în pat, o hrăneai cu frunze și o purtai peste tot.

— Nu ne hrăneam niciodată păpușile cu frunze, interveni Carolyn indignată. Cu ghinde, da, dar nu cu frunze.

— Asta când nu încercam să le dăm drumul în josul râului, adăugă Georgina. Las-o baltă, Caro! Mă tem că felul cum ne purtam cu sărmanele păpuși nu va face decât să demonstreze că nu suntem bune de mame. Îmi pare rău că din căsnicia mea nu au rezultat copii. Dar nu mă închipui căsătorindu-mă doar pentru asta. Nu mă voi recăsători niciodată.

— Nu sunt de acord, o contrazise Carolyn. Pur și simplu, nu ai întâlnit un bărbat matur. Îți vom găsi noi un bărbat adevărat, ca Piers al meu. Poate pe cineva din armată.

Hugh deschise gura... dar o închise la loc. Până la urmă, nu era treaba lui.

— Unde naiba pot s-o întâlnesc pe Gwendolyn asta, dacă la Almack e închis? își întrebă sora.

— Vom da o petrecere la noi, veni răspunsul ei imediat. Voi trimite invitațiile pentru peste două săptămâni. Le voi invita pe Gwendolyn și pe Kate. Ah, și încă alte câteva debutante. Odată ce-o să spun câtorva mame că tu o să fii acolo, o să fie prezente toate domnișoarele ajunse la vârsta măritişului pe care le-ai putea dori.

Hugh mârâi. Era doar pe jumătate conștient de faptul că devenea personajul principal în procesul înflăcărat al pețirii; era greu să nu-și dea seama de vreme ce era mereu asediat la curse, în special la Ascot. Dar până acum nu le acordase nici cea mai mică atenție.

— Nu trebuie să fie toate fecioare.

— Vai, dar ce liberal ești tu, zise sora lui și zâmbi afectată. Dar de vreme ce nu am cum să le pun întrebări legate de experiența lor în domeniul ăsta, va trebui să o lăsam așa.

— Vreau să spun că aș fi fericit să mă însor și cu o femeie mai în vârstă, interveni Hugh. O văduvă. Nu cu Georgina, de vreme ce se pare că ea se păstrează pentru domnii în uniformă, dar ideea e că aș prefera ca soția mea să nu aibă șaisprezece ani.

— Niciuna dintre debutantele de anul ăsta nu are șaisprezece ani, rosti cu lejeritate sora lui. Poate șaptesprezece. Dar acum e la modă să aștepti un pic înainte să debutezi. Cred că Gwendolyn are aproape douăzeci de ani.

— Sună din ce în ce mai bine! exclamă Hugh.

— Și, de vreme ce nu pot invita doar femei, adăugă Carolyn, știu foarte exact pe cine să invit pentru tine,

Georgie.

— Pentru *mine*? strigă Georgina aproape îngrozită, spre încântarea lui Hugh.

— Tocmai a spus că nu vrea să se mărite, sublinie el.

Finchbird îi aruncă lui Hugh o privire care-i spunea că era inutil să mai adauge ceva, exact în clipa în care Carolyn începu să vorbească peste el.

— Căpitanul Neill Oakes. Este erou de război și are o avere frumoșică... nu că ai avea nevoie... și, mai presus de toate, este atât de *viril*. Mie nici măcar nu-mi plac uniformele, dar m-au trecut fiorii când l-am privit în vreme ce era prezentat reginei.

Hugh observă că Georgina nu se grăbi să ia în râs ideea aia.

— Va trebui să fii atentă, o sfătui ca un frate mai mare. Războiul îi poate lăsa sechele groaznice unui bărbat.

— Are niște ochi negri extraordinari, care privesc fix prin tine, rosti Carolyn visătoare.

Hugh își dădu seama că lui Finchbird îi displăcea descrierea asta în aceeași măsură ca lui. Își strânse brațul mai cu putere în jurul soției, iar asta păru să o trezească la realitate.

— De asemenea, îl voi invita și pe ducele de Bretton, continuă femeia. Altfel, mama lui Gwendolyn nu va accepta niciodată invitația. Am auzit că își dorește ca fiica ei să devină ducasă. Și cine o poate învinovăți?

— O să dai petrecerea asta peste două săptămâni? o întreabă Hugh.

— Da. Vom fi la conacul lui Finchley, bineînțeles. Este deja programat ca servitorii să se mute mâine.

— Organizăm cele mai bune partide de vânatoare de potârnicchi din sudul Scoției, adăugă cumnatul ei. Până acum, nu ai mai venit cu noi în septembrie.

Lui Hugh nu îi displăcea nimic mai mult decât să cutreiere pădurile în încercarea de a ucide ceva. Mai ales

acum, când se luase hotărârea că eroii de război erau cei mai buni soți.

— În plus, e și ziua în care împlinesc douăzeci și cinci de ani, se laudă Carolyn. Piers mi-a promis un cadou minunat, Hugh. Așa că poți învăța de la el cum să faci o femeie să se îndrăgostească de tine.

— Ai noroc că stai tocmai în partea cealaltă a camerei, replică Hugh. Mi-ar plăcea să te ciupec.

Marchizul rânji spre el.

— Nu-ți face griji, bătrâne. Îți voi da eu câteva sugestii... dacă îmi dai mie următorul armăsar din neamul lui Monteleone.

— Nici să nu visezi, îi răspunse furios. Dar asta îi reaminti. Cu siguranță, am să-l aduc pe Richelieu, își informă cumnatul. O să fie loc pentru el în grajd?

— Bineînțeles! exclamă Finley. Toată lumea vorbește despre Richelieu, dar până acum nu l-a văzut nimeni.

— Nu pot să-l las, nici măcar pentru o săptămână sau două, continuă Hugh. Știu că îi place să participe la curse. I s-ar putea întâmpla ceva la gură dacă las pe altcineva să-i termine dresajul.

— Richelieu *nu* e invitat la petrecerea mea, sublinie Carolyn. Eu invit doar masculi manierați cu două picioare.

Hugh era gata să-i spună că, în cazul ăsta, el nu avea ce căuta acolo, când Finchley o scutură ușor pe soția lui.

— N-o să-l poți face pe ducele de Bretton să vină la țară doar pentru o debutantă frumoasă. S-o fi hotărât ea să se mărite cu el, dar garantez că ducele de Bretton nu e așa nerăbdător să-și pună pirostriile.

Privirea lui o întâlni pe a lui Hugh, și amândoi trecură sub tăcere informația despre noua amantă încântătoare a lui Bretton, o cântăreață de operă cunoscută sub numele de Fermecătoarea Dalila, care avea să-l facă să vrea mai degrabă să rămână la Londra.

— Dar, dacă Bretton ar ști că Richelieu se antrenează

pe domeniul meu, reluă Finchley, atunci ar veni. Și la fel ar face și ceilalți bărbați. Asta este momeala care-i va aduce pe domni.

— Bretton ar fi acolo într-o clipită, aprobă Hugh. A încercat să mi-l cumpere pe Monteleone de cinci sau șase ori.

— Tu nu vrei să vină Bretton, interveni Georgina amuzată. El e rivalul tău în lupta pentru mâna lui Gwendolyn, ți-aduci aminte?

— Ziua în care Bretton va deveni rivalul meu va fi ziua în care...

— Ce? îl întrerupse sora lui râzând. O să arunci prosopul? Chiar o să declari că vei rămâne singur pentru totdeauna?

Femeia izbucni în râs, și iată-i ajunși la punctul de unde porniseră discuția, așa că Hugh reuși să se strecoare afară din încăpere.

Capitolul 2

Pe când avea optsprezece ani, Gwendolyn Passmore alunecase pe o alee nămolosă și-și rupsese piciorul. Doctorul făcuse o treabă minunată când fixase osul, dar, vreme de opt săptămâni, Gwen fusese nevoită să nu se ridice deloc în picioare. În mod normal asta ar fi reprezentat o adevărată tortură. Lui Gwen îi plăcea foarte tare să se plimbe; nimic nu o încânta mai mult decât să iasă din casă pe furiș pe când rouă era încă proaspătă pe iarbă și să meargă pe jos kilometri și kilometri, până când tivul rochiei i se îmbiba de apă.

Dar își rupsese piciorul în aprilie, ceea ce însemna că trebuia să uite de ceea ce ar fi trebuit să fie primul ei sezon în Londra. Mama ei fusese distrusă.

Gwen fusese încântată.

Pe când ea avea nouăsprezece ani, fratele ei fusese ucis la Waterloo. Familia era în doliu, așa că ieșirea în societate a lui Gwen fusese amânată cu încă un an.

Toată primăvara și vara, Gwen își continuase plimbările ei lungi și încântătoare, dar în jumătate din cazuri se trezise stând sub un copac și plângând. Fratele ei, Toby, fusese singura persoană din lume cu care se simțise pe deplin în largul ei. Iar acum el nu mai era.

La douăzeci de ani, Gwen nu-și mai rupsese niciun os și nici nu mai murise nimeni, așa că la sfârșitul lui martie se trezise măsurată, și pipăită, și aranjată, și analizată, iar apoi dusă la Londra, unde fusese iarăși măsurată, și pipăită, și aranjată, și analizată de femei cu accente franțuzești (care făcură experiența cu totul diferită, deși nu mai puțin groaznică).

Cum părinții ei erau viconte și vicontesa de Stillworth, fata primise invitații la toate petrecerile importante și, într-una dintre nopțile răcoroase de aprilie, fusese trimisă înaintea înaltei societăți să-și facă debutul.

Spre spaima ei, într-o clipă devenise o senzație.

— Ți-am spus eu că arată ca Venus a lui Botticelli, grăise mândră mama către tatăl ei, după ce un al patrulea domn adusese în discuție această asemănare.

Într-adevăr, cu părul ei ondulat, pictat parcă de Tițian, cu pielea de alabastru și cu ochii ca verdele mării, Gwen semăna într-un mod izbitor cu zeița pictată de artistul italian.

Dar, de fiecare dată când cineva făcea un comentariu pe tema asta, fata nu putea decât să se bâlbâie și să roșească, pentru că știa și ea, la fel ca toți ceilalți, că Venus stătea în scoica ei cu părul acoperindu-i doar unul dintre săni.

Și așa, preț de mai puțin de o săptămână din sezon, domnișoara Gwendolyn Passmore fusese considerată frumusețea inegalabilă a înaltei societăți. În onoarea ei

fuseseră compuse sonete, ziarele o numiseră Venus a Londrei, ba chiar fusese rugată să pozeze pentru unul dintre portretele lui Sir Thomas Lawrence.

Mama lui Gwen fusese încântată,
Gwen se simțise groaznic.

Nu-i plăcea deloc aglomerația și ura să stea de vorbă cu oameni pe care nu îi cunoștea. Nu îi plăcea să danseze cu străinii și numai gândul că s-ar putea afla în centrul atenției cuiva o îngrozea.

Își petrecea mare parte din timp retrasă într-un colț, încercând să treacă neobservată.

Mama ei îi spunea mereu: „Zâmbește! Zâmbește puțin!” și „Fii mai veselă!” Gwen voia să le facă pe plac părinților ei și și-ar fi dorit să fie una dintre acele fete care râdeau, flirtau și erau sufletul oricărei petreceri.

Dar nu era.

Prin iunie, Gwen numărase zilele rămase până la finele sezonului. În iulie, se uitase la calendar gândindu-se: „Mai e puțin, atât de puțin”. Venise apoi august (atât de chinuitor), după aceea și septembrie și...

— Am niște vești minunate! exclamă mama ei, dând buzna în încăpere.

Gwen ridică privirea din caietul ei de schițe. Nu era prea bună la desen, dar chiar și așa îi plăcea s-o facă.

— Ce-i mamă?

— Am fost invitate la o petrecere privată!

Fata își simți stomacul strângându-i-se de groază.

— O petrecere privată? repetă Gwen.

— Desigur. Am fost invitate de marchiza de Finchley. Așa-i că-i minunat? Va fi peste două săptămâni.

— Credeam că săptămâna viitoare mergem acasă.

Nu avea nicio importanță că reședința din Londra purta numele familiei ei; pentru Gwen, acasă însemna întotdeauna la Felsworth, moșia imensă și întortocheată unde crescuse.

— Conacul Finchley se află în Yorkshire Dales. E

cumva în drumul nostru spre Felsworth, îi explică mama ei. Ne vom opri înainte să mergem acasă. O să fie un ocol distractiv. O să fie frumos să întrerupem călătoria.

Drumul nu era însă atât de lung încât să necesite alte întreruperi decât cele câteva nopți petrecute în hanuri, dar Gwen nu se mai obosi să sublinieze asta. Și nici nu întrebă cum se făcea că Yorkshire era în drum spre Cheshire. Nu ar fi câștigat nimic; mama ei se hotărâse și nimic nu o putea face să se răzgândească.

„O petrecere privată”, se gândi Gwen nefericită. Presupunea însă că nu avea cum să fie mai rău decât un sezon la Londra.

— Lady Finchley scrie că va fi și Bretton acolo, adăugă mama ei, ținând invitația de parcă ar fi fost un act oficial. Gwennie, cred că aproape l-am convins să te ceară de soție. Asta ar putea fi șansa noastră să-l facem să se hotărască.

În astfel de momente, Gwendolyn se întreba dacă ea și mama ei chiar trăiau în aceeași lume. Pentru că, în lumea ei, era destul de evident că ducele de Bretton nici *nu* visa să o ceară de soție. Deși probabil ar fi acceptat dacă ar fi cerut-o. Îi surâdea ideea să devină ducasă. Din câte își dădea ea seama, ducesele puteau face orice își doreau.

Să fii excentric se putea dovedi chiar distractiv.

Iar ducele părea destul de drăguț. Destul de chipeș și foarte inteligent.

— Va trebui să îi scriu lui Lady Finchley să văd cine mai vine, rosti mama lui Gwen, aruncându-i o privire care-o îngrozi, căci îi dădu de înțeles că începe să facă strategii. Poate fratele ei... el e Lord Briarly, știi?

Gwen știa. Memorase cartea despre etichetă a lui *Debrett*. O ajuta să vorbească mai ușor cu oamenii dacă știa cine erau și care cu cine se înrudea.

— Mă întreb cine va mai veni, continuă mama ei. Nu îmi dau seama cu cine e prieten Lord Finchley. Deși am putea crede că lista invitaților e întocmită de soția lui. Femeia

se aplecă în față și-i bătu ușor mâna lui Gwen. Draga mea, știu că nu-ți plac lucrurile astea, dar îți promit că de data asta nu va fi așa îngrozitor. O petrecere privată este cu mult diferită de cele care se desfășoară la Londra. Mult mai intimă. Până la final, o să te împrietenești cu toată lumea.

Gwen stătea îmbufnată și avea îndoieli serioase, ținând cont de experiența pe care o avusese până acum cu domnișoarele din înalta societate. Privi în jos spre caietul ei de schițe. Desenase un iepure. Se hotărî să îi facă niște dinți urâți. Un iepuraș malițios. Excelent!

— Păi atunci, continuă mama ei, va trebui să îți luăm un costum nou de călărie și poate și alte trei rochii de zi. Și, vai, sunt atât, dar atât de încântată că Lady Finchley s-a gândit la asta. Sunt recunoscătoare că mai ai o ultimă ocazie să mai cunoști câțiva domni.

— I-am cunoscut pe toți, replică Gwen.

Și era adevărat. Fusesse prezentată tuturor domnilor de la Londra. Dansase cu majoritatea și primise cereri în căsătorie de la patru dintre ei. Doi fuseseră refuzați pe loc de tatăl ei, unul fusesse respins de mama ei („O cunosc pe mama lui”, îi spusese femeia, „și nici în ruptul capului nu îmi supun singura fiică la asta”), iar pe ultimul, Lord Pennstall, fusesse cât pe-acum să-l accepte.

Se dovedise foarte amabil, era și destul de chipeș și mai mare decât ea cu doar opt ani. Nu fusesse nimic în neregulă cu el... până când aflase că avea de gând să-și stabilească reședința principală la Londra. Era foarte interesat de chestiunile guvernamentale, dincolo chiar de funcția pe care o ocupa în Camera Lorzilor.

Gwen pur și simplu nu putuse accepta. Se gândise că avea să-și petreacă tot restul vieții la Londra, întruchipând pentru el rolul de gazdă, organizând petreceri și aranjând întruniri... Asta era de nesuportat.

Și așa, cu ceva regrete, îl refuzase pe Lord Pennstall, explicându-i motivele ei. (Nu-și putea închipui că putea

refuza o propunere fără să fie pe deplin sinceră.) Bărbatul fusese dezamăgit, dar înțelesese.

Gwen știuse în momentul acela că trebuia să mai îndure încă un sezon, asta dacă nu cumva reușea să găsească soțul perfect acasă. Totuși, încă un sezon petrecut la Londra era de preferat în fața unei vieți trăite ca soție de politician.

Dar crezuse că reușise să câștige o pauză. Se gândise că mai avea un an până la asta. Își îndreptă privirea spre mama ei, care părea că tocmai compusese un cântec numit *O petrecere privată la la la*.

Din câte se părea, libertatea avea să mai fie amânată.

De doi ani, Alec Darlington era conte de Charters, dar încă nu se obișnuise cu titlul. „Charters” fusese tatăl lui, un bătrân morocănos și rigid, care nu-și plăcuse niciodată fiul căruia nu-i găsea, totuși, niciun cusur. Alec preferase întotdeauna să fie „Darlington”. Asta era un nume șmecheresc, flușturistic, ce se potrivea perfect unui bărbat care-și petrecuse viața în căutarea plăcerii.

Câtă vreme fusese Darlington, Alec se distrase trăind pe măsura numelui său.

Pe de altă parte, Charters era un nume plictisitor. Charters făcea hărți. Citea în registre. Se comporta responsabil.

Și nu era ca și cum și-ar fi dorit cu ardoare să se întoarcă la a fi iresponsabil. Pur și simplu, îi plăcuse să aibă și posibilitatea asta.

Dar în același accident de trăsură în care murise tatăl lui, pierise și mama lui, pe care Alec o regreta sincer, din tot sufletul. Și așa se trezise el brusc nevoit să le poarte de grijă celor două surori mai mici. Pe Candida reușise să o mărite cu un an în urmă cu al doilea fiu unei familii influente, care venera pământul pe care pășea fata. Una peste alta, fusese un aranjament foarte convenabil.

Mai rămânea Octavia, care, la douăzeci de ani, tocmai încheiase al doilea sezon fără nicio propunere, în ciuda zestre rezonabile pe care i-o stabilise. Fata făcuse totul ca la carte, sau cel puțin așa le spusese strămătușa Darlington (care îi servise drept însoțitoare). Îmbrăcase haine de la cele mai bune croitorese. Dansase ca un înger. Știa să cânte, să deseneze și să picteze cu acuarele. Pe scurt, știa să facă tot ce trebuia să facă o domnișoară de obârșia ei.

Dar, dintr-un motiv oarecare, nu „avea succes”.

Poate nu era de o frumusețe răpitoare, dar el nu o considera urâtă. Poate avea dinții un pic prea proeminenți, dar ăsta era chiar singurul ei defect. Și avea niște ochi frumoși, de fapt, de aceeași culoare ca ai lui... de un negru profund și strălucitor. El cu siguranță primise complimente pentru ochii lui. De ce naiba nu primea și Octavia?

Bărbații din Londra erau o adunătură de idioți. Asta era singura explicație pe care Alec o putuse găsi.

— Știi cine va participa? vru Octavia să afle.

Se aflau în trăsura lui, aproape de sfârșitul călătoriei lungi spre conacul Finchley.

— Briarly, bineînțeles, răspunse Alec privind pe fereastră. Deși era prieten cu Hugh de atâta vreme, nu mai fusese niciodată la Finchley. Marchiza e sora lui.

Octavia încuviință din cap.

— Da, dar nu am cum să încerc să-l cuceresc pe el. Mi-e ca un frate.

Alec aprobă absent.

— Carolyn sigur a pus bine la punct lista de invitați. E foarte grijulie cu lucrurile astea.

Octavia oftă.

— Doar că... *o, nu!*

— Ce e?

Fata suspină.

— Uite, rosti, făcându-i semn din cap să se uite pe fereastră.

Alec privi afară, dar nu văzu nimic deosebit. La intrarea în casă, se mai afla doar o altă trăsură, din care coborau proprietarii ei: o tânără și, din câte se părea, părinții ei.

— N-o vezi?

— Pe cine? o întrebă bărbatul.

— Pe Gwendolyn Passmore, se văită fata. Asta este cea mai proastă veste posibilă.

— Dar care e problema cu Gwendolyn Passmore?

— Alec, cu ea în încăpere, la mine nici măcar nu o să se mai uite careva.

Alec îi fusese prezentat lui Gwendolyn Passmore o dată sau de două ori, și n-avea cum să recunoască faptul că era extraordinar de frumoasă. Cu toate astea, Octavia era sora lui, așa că zise:

— Nu fi prostuță. Pot să găsesc o mie de motive pentru care un domn ar prefera să-și petreacă timpul cu tine.

— Pe bune? replică fata. O mie. Ia spune-mi-le!

Alec își reprimă un oftat. Surorile și sarcasmul erau o combinație letală.

— Ai o personalitate mai puternică, începu bărbatul.

Octavia păru șocată.

— Ce am spus?

— Că am personalitate? rosti plângând. Nu știi că domnii spun întotdeauna asta despre fetele urâte?

— N-am zis niciodată că ești urâtă!

— Nici n-a fost nevoie, se smiorcăi tânăra.

Alec o privi fix preț de câteva clipe, după care grăi:

— Vreau doar să-mi confirmi că nimic din ce-aș putea spune în momentul ăsta nu ți s-ar părea potrivit...

Octavia încuviință din cap cu ciudă.

De asta, se gândi Alec, nu se însurase el. Mai mult ca sigur, un bărbat nu se putea descurca decât cu o femeie pe rând. Nici nu îi trecea prin cap să-și ia o soție până când nu rezolva cu sora lui.

Alec clătină din cap, după care puse mâna pe clanță.

Se opriseră, iar el era nerăbdător să coboare și să-și întindă picioarele.

— Stai, strigă Octavia trăgându-i mâna înapoi.

— Acum ce mai e?

— Așteaptă să intre.

Alec privi afară.

— Domnișoara Passmore?

— Da.

Bărbatul se uită din nou afară.

— E chiar așa rea?

— Nu vreau să merg alături de ea.

— Octavia, pentru numele lui Dumnezeu!

— Pe lângă ea, eu o să par o găină mică și îndesată.

— Vai, pentru numele...

— Și, sublinie Octavia, este foarte distantă. Dacă aș fi fost *eu* declarată perla sezonului, aș fi fost mult mai prietenoasă cu celelalte domnișoare.

Alec trase aer în piept. Nu voia ca sora lui să se simtă stânjenită, dar situația asta era ridicolă. Și stânjenitoare. Pentru el. Stătuse în nenorocita asta de trăsură vreme de patru ore. Voia să își întindă picioarele.

— Număr până la zece, o avertiză. Dacă nu intră până atunci, eu ies.

— Te rog, Alec. Fă-o pentru mine.

Spre norocul amândurora, domnișoara Passmore intră în casă când Alec ajunsese la nouă și nu mai fu nevoie să o constrângă. Și totuși, nu putu să pășească în ritmul lui obișnuit. Octavia își prinse mâna în jurul cotului său cu o forță care părea supranaturală și sări hotărâtă cu picioarele pe pământ.

— Și acum ce mai e?

— Lasă-i timp, rosti printre dinți.

— Mai degrabă ai sta aici ca o proastă decât să te intersectezi cu Gwendolyn Passmore?

Expresia de pe fața Octaviei lăsa să se înțeleagă că

răspunsul era da, dar probabil că avea și ceva mândrie, de vreme ce îl lăsa să o împingă înainte în același ritm în care o condusesse pe Candida la altar în anul anterior.

— Încep să înțeleg, murmură Alec, de ce oamenii speră mereu să aibă băieți. Nu are nimic de-a face cu dorința de a avea un moștenitor.

— Asta nu a fost prea drăguț din partea ta, replică Octavia fără să pară însă cătuși de puțin insultată.

— Femeile îți dau mult mai multă bătaie de cap.

— Mie mi s-a spus că merită totuși.

De data asta, Alec fu cel care se opri din mers.

— Cine ți-a spus asta?

Octavia deschise gura să vorbească, dar, până să apuce ea să scoată vreun sunet, Alec continuă:

— Ce naiba ți-a povestit Candida?

— Știi bine că noi n-avem mamă, vorbe Octavia afectată. Cineva trebuia să-mi explice cum se fac lucrurile.

Alec simți cum lumea lui se dărâmă bucățică cu bucățică. Sau poate era din cauza stomacului. Se simțea rău. Obosit.

— Ar fi fost de presupus că așteaptă până te măriți, bombăni el.

— Surorile nu au secrete, declară voioasă Octavia, după care intră în casă cu un zâmbet larg pe față.

Alec era impresionat. Nu mai rămăsese nici urmă din supărarea ei de mai devreme.

Lady Finchley aștepta în hol și își primea oaspeții cu un coș cu biscuiți.

— Carolyn! exclamă Alec făcând politicoasă o plecăciune în timp ce-i zâmbi șmecherește. Ai o înfățișare extrem de idilică.

— Nu-i așa?

Femeia săltă coșul ca și cum ar fi prezentat un costum.

— Toată lumea a stat mult prea mult în oraș. M-am gândit că e o idee bună să fiu cât de rustică posibil. Ne aflăm

aici să celebrăm aerul proaspăt și curat, și rouă dimineții, și toate astea, nu-i așa?

— Trebuie să mă trezesc atât de devreme încât să mă bucur de rouă?

— Cu siguranță nu, îl liniști Carolyn.

— În cazul ăsta, sunt perfect de acord.

Carolyn îi zâmbi aproape compătimator.

— Îți trebuie o nevastă.

— Nu ești prima care mi-o zice.

Femeia își înălță sprâncenele, apoi, într-o clipă, își luă atenția de la el cu o fluturare a mâinii și se întoarse zâmbind larg spre sora lui.

— Octavia Darlington, rosti cu atâta încântare, încât ai fi putut crede că nu se mai văzuseră de o groază de vreme, nu de o săptămână. Ce mă bucur să te văd!

— Îți mulțumesc că m-ai invitat, replică Octavia făcând o reverență politicoasă.

Carolyn se înclină și-i vorbi pe un ton conspirativ, deși era greu de înțeles de ce, de vreme ce în apropiere nu se mai afla decât Alec, care putea să le audă perfect.

— Am invitat mulți tineri buni de înșurătoare, îi șopti Octaviei. Draga mea, te vei simți minunat.

Se întoarse iarăși către Alec, cu una dintre sprâncene ridicate întrebător.

— Mi s-a spus că ai fost în Londra pe durata sezonului, dar abia dacă te-am văzut.

— Mai degrabă așa zice că m-a pasat mătușii Darlington, o lămuri Octavia și rânji.

— Ei bine, nu-i menționa asta și lui Hugh. Eu i-am zis că ai însoțit-o pe Octavia peste tot. A trebuit să-l fac să se simtă vinovat pentru ceva, adăugă către Octavia. Sper că nu te superi.

— Ba deloc, o liniști Octavia, vădit mulțumită că fusese inclusă în șiretlicurile lui Carolyn.

— Acum, adăugă gata să schimbe subiectul, unde este

strămătușa Darlington?

— A fost reținută la Londra, îi explică Octavia. Reuniunea bilunară a Societății Crescătorilor de Păsări la care participă ea s-a ținut în ziua în care am plecat noi. Va ajunge în seara asta.

— Crește păsări?

— Ar trebui s-o întrebi de asta la un moment dat, îi sugerează Alec.

— N-o face, interveni Octavia, aruncându-i o privire mânioasă. Nu și dacă nu vrei cu *adevărat* să auzi povestea.

— Mărturisesc că sunt curioasă...

— Le împăiază, o informă Alec.

— *Nu* e adevărat, îl contrazise Octavia. Se uită apoi la Carolyn. E o mare belea fratele ăsta al meu. Un parazit al societății.

Carolyn izbucni în râs.

— Așa sunt, adesea, frații. Îți spun, nu știu ce să mă mai fac cu Hugh zilele astea.

— A ajuns deja? întrebă Alec.

Nu-și mai văzuse dragul prieten de luni bune.

— E în grajd, îl informă Carolyn.

— Bineînțeles.

— Bineînțeles. Femeia își dădu ochii peste cap, apoi își reluă rolul de gazdă. Winters vă va conduce în camerele voastre. Octavia, te-am cazat cu strămătușa Darlington. Camera e exagerat de roz. Sper că nu te deranjează. Alec, tu stai lângă Hugh.

Își flutură mâna de parcă ar fi vrut să indice o anumită zonă a casei imense.

— Cred că merg să-l găsesc pe Hugh, rosti Alec. Te descurci fără mine?

Octavia păru deranjată că-i adresa asemenea întrebare stânjenitoare de față cu Carolyn.

— Normal.

— În salonul de vest s-a adunat deja un mic grup de

domnișoare, o puse Carolyn în temă. Curg bârfele.

Octavia rânji.

— Atunci merg direct acolo.

— Iar eu îmi fac ieșirea, rosti Alec în timp ce se întreba dacă exista un coșmar mai mare decât un grup de domnișoare adunate într-o încăpere, învăluite într-un nor de bârfe.

Din fericire pentru el, nu trebuia să afle. Se îndreptă spre ieșire, apoi pe aleea dinspre grajduri. Se bucura că avea să-l vadă pe Hugh. Fuseseră prieteni apropiați pe perioada liceului și apoi la universitate, dar după asta se mai întâlniseră doar ocazional. Alec ieșea destul de des în oraș, în vreme ce Hugh se afla aproape de fiecare dată acolo unde erau și caii lui. Iar asta, de obicei, nu se petrecea în oraș.

Alec fredona în vreme ce se apropia de grajdurile imense. Mirosul de fân și de bălegar venea spre el în bătaia brizei, și se trezi zâmbind exact când izul sudorii de cal își făcu și el simțită prezența. Îi plăcea să călărească la fel ca oricărei alte persoane și, la rândul lui, participase la ceva curse și partide de vânătoare, dar nu prea înțelesese niciodată pasiunea pentru cai care pusese stăpânire pe Hugh. Cu toate astea, se bucura că lui Hugh îi plăcea. Nu ar mai fi la fel dacă n-ar fi atât de obsedat de animalele lui.

— Hugh! strigă Alec în timp ce împingea ușa.

Dintr-una dintre boxele din spate, se auzi un nechezat, urmat de o înjurătură. Apoi încă un nechezat, despre care presupuse că era o altă înjurătură în versiunea calului.

— Hugh? strigă Alec încă o dată.

Din boxă se ivi un cap.

— Darlington! exclamă Hugh. Mă bucur să te văd.

— Și eu.

Alec nu se deranjă să-l corecteze în privința numelui său. De fapt, îi plăcea că Hugh încă îi spunea Darlington. Felul în care îi rostise numele avea ceva încântător și familiar, ca și cum erau iarăși copii și nu aveau alte

responsabilități decât școala și prietenii. Pășii mai aproape și se uită înăuntru.

— Țasta e armăsarul care a înnebunit jumătate din Londra?

— Jumătatea inteligenta, replică Hugh.

— Robespierre?

— Richelieu.

— Bineînțeles, murmură Alec.

Hugh se întoarse la lucru, adică... de fapt, ca să fim sinceri, Alec nu prea înțelegea ce făcea Hugh, dar calului nu părea să îi placă. Alec făcu un pas înapoi.

Nu văzuse la viața lui oameni loviți de cai. Și nici nu-și dorea s-o facă.

— Ce faci aici? îl iscodi Hugh fără să privească în sus.

— Tu m-ai invitat?

— Țăă?

— Sora ta. Deci, prin extindere, și tu.

La auzul acestei replici, prietenul său ridică privirea și îl privi drept în ochi.

— Oare va veni o vreme în care surorile noastre nu vor mai fi, prin extensie, totuna cu noi?

— Nu cred, rosti Alec cu regret.

Hugh își apăsă tâmpilele cu degetele, o chestie cu care Alec n-ar fi fost de acord ținând cont de starea în care se aflau mânușile lui. Totuși, sărmanul om chiar arăta de parcă tocmai îl luase o durere îngrozitoare de cap.

— Încă una, continuă Hugh. Mai am una de măritat și termin.

Alec se gândi la Octavia, care bârfea probabil cu suratele ei.

— Noi doi o să dăm o petrecere.

— Tu te gândești vreodată să te însori? îl întreabă Hugh.

Alec clipi, surprins de întorsătura pe care o lua conversația. Era al naibii de ciudat. Bărbații nu vorbeau despre căsătorie. Cel puțin, nu în felul în care o făceau

femeile.

— Păi... Nu?

— Dar până la urmă va trebui s-o faci, nu?

— Păi, da.

Dar nu încă. Ce naiba se întâmplase cu el?

Hugh suspină. Sau, mai degrabă, gemu.

— M-am gândit să-mi iau una.

— O soție? Întrebă Alec, ca să se asigure.

„Să-mi iau una” părea o formulare cam ciudată pentru situația în cauză.

Hugh încuviință din cap, apoi se dădu în spate când calul fornăi agresiv.

— A venit vremea.

Oare era posibil ca Hugh să aibă nevoie să-și găsească o moștenitoare? Nu auzise că familia Briarly ar avea probleme financiare, dar asta nu însemna că nu existau. Hugh era un tip retras și nu ieșea în oraș; averea lui se putea prăbuși fără ca nimeni să afle ceva despre asta.

— E ceva ce-ai vrea să-mi povestești? îl iscodi Alec, cu precauție. Ceva nu era în regulă cu Hugh. Era prea serios. Nu că ar fi fost vreodată neserios, dar acum era diferit. Părea prevăzător. Îngrijorat.

Hugh nu-și făcea niciodată griji pentru ceva ce nu avea legătură cu caii.

— Totul e bine, murmură Hugh. Doar că am responsabilități. Privi în sus. Și la fel ai și tu.

Asta nu sunase de parcă Hugh l-ar fi iscodit, dar totuși el exact așa se simțea. Alec preferă să facă o pauză decât să răspundă într-o manieră pe care mai târziu ar fi putut-o regreta.

— Nu te uita așa la mine, zise Hugh aruncându-i un zâmbet pieziș. Cui îi rămâne titlul tău dacă nu te reproduci? Tu nu ai un frate.

— Unui văr primar, replică Alec un pic enervat că Hugh putea să-i alunge iritarea cu un argument atât de rațional.

— Chiar vrei asta? Al meu merge la Simon Carstairs.
Alec clipi. Îl cunoștea pe Carstairs, deși și-ar fi dorit să nu o facă.

— Sunteți rude?

Hugh încuviință furios.

— Suntem veri de gradul al treilea.

Alec cântări situația.

— Familia ta chiar are probleme în a face băieți.

— E, într-adevăr, o problemă.

— Foarte bine, atunci *trebuie* să te însori. Repede.

— Surorile mele îi zic Simon cel Șiret.

Alec chicoti.

— E amuzant atâta timp cât nu e vărul tău.

— E amuzant pentru că e adevărat.

Hugh nu părea deloc amuzat.

— Le-am pus să-mi facă o listă.

Alec se opri din râs.

— Ce?

— O listă. Cu femei. Le-am rugat pe surorile mele să-mi facă o listă cu posibile neveste. Nu cred că se așteaptă nimeni să rezolv singur asta.

— Noi, ceilalți, în general o facem.

Hugh îl privi foarte iritat.

— Sunt ocupat.

Își flutură brațul înspre armăsarul care, Alec trebuia să recunoască, se calmase în mod remarcabil pe parcursul conversației. Ceea ce-i făcea Hugh, orice ar fi fost, funcționa.

— Foarte bine. Apoi lui Alec îi veni o idee foarte potrivită. N-ai vrea-o pe soră-mea?

— Octavia? se miră Hugh. N-are abia doisprezece ani?

— Are nouăsprezece.

— Nu pot să mă însor cu ea. Aș continua să mi-o închipui ca la doisprezece ani.

— Hugh, nu mai arată ca la doisprezece ani.

Hugh se-nfioră.

— Chiar și așa, nu pot s-o fac.

— La naiba!

Și așa pierdea un foarte bun eventual soț.

— Eu mă gândesc la Gwendolyn Passmore.

Alec privi în sus și eliberă un geamăt obosit.

— De două ori la naiba!

— Ce are domnișoara Passmore? Mi s-a spus că este drăguță.

— N-ai cunoscut-o?

— Când era s-o cunosc? îl întrebă Hugh ridicând din umeri.

Alec clătină din cap. Îl adora pe Hugh, dar, sincer, era înspăimântător cât de rupt părea uneori de viața normală.

— E frumoasă, îl lămuri el. Incredibil de frumoasă.

Hugh își întoarse capul într-o parte și-și înălță colțurile gurii ca și cum ar fi vrut să spună: „Atunci merge”.

— Octavia o urăște, continuă Alec.

— Probabil e geloasă.

— Bineînțeles că e geloasă. Recunoaște și ea asta. Dar mai zice și că e arogantă.

— Domnișoara Passmore?

Alec dădu din cap aprobator.

— La naiba! Hugh eliberă un oftat înăbușit. Nu pot suporta femeile snoabe. A, ei bine, bănuiesc că o să fac totuși o încercare. La cum mă cunosc.

„Să facă o încercare.” Alec nu era sigur că Hugh înțelegea diferența dintre a cuceri o femeie și a îmblânzi un cal.

— Cine mai e pe listă? vru Alec să afle.

Hugh clipi.

— Știi, nu-mi amintesc.

Alec zâmbi. Așa era Hugh.

— Atunci, îți urez noroc cu domnișoara Passmore.

Dar Hugh se întorsese deja la Richelieu, căruia îi șoptea ceva în timp ce-i aplica unguent pe coaste.

Un unguent incredibil de urât mirositor.

Alec clătină din cap și părăsi grajdul. Spera că domnișoarei Passmore îi plăceau caii.

Capitolul 3

Gwen fu informată că la opt avea să fie servită cina, dar oaspeții aveau să se întâlnească să bea ceva și să mai stea de vorbă cu o oră mai devreme. Fata se plânsese că era obosită și își rugase mama să-i permită să vină în salon la opt fără zece. Mama ei fusese de acord, dar Gwen bănuia că asta nu prea avea legătură cu argumentele ei, ci mai degrabă cu visurile mamei sale de a-i regiza o intrare impresionantă.

În realitate, Gwen încerca doar să limiteze timpul pe care trebuia să-l petreacă alături de ceilalți oaspeți. Nu o deranja să ia cina alături de ei, iar să converseze la masa de seară i se părea destul de ușor. Nu stătea nimeni să se gândească dacă te dor picioarele sau că poate transpiri prin corset. La masă, toată lumea stătea la locul ei, ceea ce însemna că nu se uita nimeni peste umărul celorlalți, întrebându-se dacă se putea alătura vreunui alt grup, cu oameni mai de soi.

Și, chiar dacă situația se dovedea deplorabilă, măcar mâncarea avea să fie, probabil, bună.

— Sunt hămesită, îi mărturisi Gwen mamei ei în vreme ce coborau scara elegantă a conacului Finchley.

— Să nu mănânci prea mult în seara asta, draga mea. Știi că ai stomacul sensibil.

Gwen încerca să-și dea seama cum era mai bine să răspundă la asta, de vreme ce stomacul ei nu era deloc sensibil, dar ajunseră deja la intrarea în salon, iar mama ei schimbă subiectul și îi șopti:

— Dragă mea, stai dreaptă.

Gwen înghiți în sec și își urmă mama în încăpere. Presupunea că nu se putea spune că era aglomerație, de vreme ce era un salon dintr-acelea îngrozitor de lungi în care se găseau cel puțin șase mese separate la care să te poți așeza, dar, cu toate astea, mai avea senzația că o priveau o groază de oameni. Se uită de jur împrejur, încercând să vadă dacă poate găsi o prietenă. O văzu pe Kate Peyton. Gwen o admirase dintotdeauna. Era atât de sinceră și de directă. Și mai era... o, Doamne... Octavia Darlington. Octavia nu o plăcea. Sau, cel puțin, așa credea Gwen. De fiecare dată când se apropia Gwen, Octavia afișa un zâmbet rece. În câteva ocazii, Gwen fusese sigură că Octavia se prefăcuse intenționat a n-o observa. Asta nu se întâmplase când se întâlniseră față în față; Octavia n-ar fi făcut niciodată ceva atât de evident. Dar Gwen își dăduse seama de intențiile ei. Și nici nu credea că avea dreptul să se supere pentru asta; și ea, la rândul ei, era expertă în a se preface că nu vede oamenii.

Bănuia totuși că motivele lor erau diferite. Octavia Darlington nu era genul de domnișoară care să se ascundă prin colțuri. De fapt, Gwen o cam invidia pentru asta.

— Domnișoară Passmore, se auzi glasul plăcut, muzical al gazdei, Lady Finchley. Începusem să mă tem că nu vei reuși să cobori la timp pentru cină.

— Îmi pare foarte rău că am întârziat, se scuză Gwen făcând o plecăciune.

— Lady stillworth, se adresă Lady Finchley mamei lui Gwen, pot să vă fur puțin fiica?

Mama lui Gwen fu de acord, iar Gwen se trezi cu brațul strâns cu putere pe după brațul doamnei Finchley.

— Abia aștept să-l cunoști pe fratele meu, îi mărturisii Lady Finchley.

— Pe fratele dumitale? se miră Gwen.

Pe Lady Finchley o întâlnise în mai multe rânduri, dar nu avusese niciodată impresia că o plăcuse într-atât încât să

încerce să o căsătorească cu fratele ei.

— Fratele meu, Hugh, este conte. De Briarly.

— Da, bineînțeles, îngăimă Gwen.

— Ce mă bucur că ai auzit de el. Știi, el nu merge niciodată la Londra. Mă temeam că lumea l-a uitat întru totul.

— Nu merge niciodată la Londra? întrebă Gwen. Probabil i se citise încântarea în ochi, pentru că Lady Finchley îi aruncă o privire subtilă și rosti:

— Să înțeleg că ești o fată de la țară?

— O, da, chiar așa.

— Și eu sunt cam diletantă. Când sunt la Londra, îmi este dor de viața de la țară, când sunt la țară, mă plictisesc.

Gwen zâmbi și încuviință, sperând să nu fie nevoită să mai adauge ceva.

— Și fratele meu este la fel, adăugă Lady Finchley. Ca tine, nu ca mine. Urăște orașul.

Gwen încuviință din nou din cap, fericită că Lady Finchley nu părea să observe că ea nu prea contribuia cu nimic la conversație.

— Am o bănuială că voi doi aveți o mulțime de lucruri în comun, continuă Lady Finchley. A, iată-ne. Hugh! Hugh!

Se întoarse un bărbat înalt cu părul des, castaniu. Arăta chiar bine, constată Gwen, iar asemănarea cu Lady Finchley era evidentă. Îi plăcea că nu avea părul perfect aranjat. Și că avea tenul ușor bronzat. Deși...

Fata făcu înapoi un pas discret. Avea o pată maronie pe cizmă, iar ea suspecta că era posibil să nu fie noroi.

— Carol! exclamă Hugh. Dumnezeu mare, mai mâncăm și noi?

— Hugh, rosti apăsător sora lui, aceasta este domnișoara Passmore.

Gwen zâmbi și făcu o reverență.

Lord Briarly clipi de două ori, apoi zise:

— Bineînțeles. Sunt încântat să te cunosc. Bărbatul îi

luă mâna cu o mișcare elegantă, dar oarecum nepotrivită la un bărbat așa necizelat, și i-o sărută.

— Și eu sunt onorată să vă cunosc, Lord Briarly.

Preț de o clipă, Hugh rămase nemișcat, cu fruntea încruntată. Gwen avu impresia că se gândea la altceva.

— Hugh, i se adresă sora lui aproape cu asprime.

— Corect, zise el. Cu capul plecat într-o parte, o privi pe Gwen de parcă ar fi analizat-o pentru... ei bine, pentru ceva. Înțeleg că sunteți din nord, domnișoară Passmore?

Fata încuviință.

— Din Felsworth, Cheshire. De aici mergem direct acasă. Abia aștept.

— Domnișoara Passmore preferă viața la țară, interveni Lady Finchley fără pic de subtilitate.

Lord Briarly dădu aprobator din cap.

— E mai bine și pentru cai. Știu că unii simt că pot trăi bine în oraș, dar trebuie să spun că eu sunt împotriva acestei concepții.

Lady Finchley se întoarse spre Gwendolyn.

— Fratele meu este înnebunit după cai.

— Domnișoară Passmore, dumneata călărești? o întrebă Hugh.

— Puțin, răspunse fata. Bineînțeles că avea o iapă. Întotdeauna avusese o iapă. Dar, decât să călărească, mai bine mergea pe jos. De pe cal nu puteai să vezi nimic. Oricum, nu erai destul de aproape să vezi bine.

— Eu cred că doar la țară poți să-ți crești copiii, rosti cu veselie Lady Finchley. Am atâtea amintiri plăcute de la Higheross, cu fratele și cu surorile mele.

— Higheross, încuviință Lord Briarly amintindu-și.

Se întoarse către Gwen, zâmbind ștremgărește.

— Aveți frați sau surori, domnișoară Passmore?

— Am... Ah, am avut, răspunse Gwen. Trei frați.

— Ați răătăcit unul? chicoti Lord Briarly.

— A murit, șopti Gwendolyn.

Se așternu o tăcere absolut înfiorătoare.

— Te rog să-l ierți pe fratele meu, interveni Lady Finchley. Îl scoatem doar la ocazii speciale.

Gwendolyn își dorea să fi știut cum să se poarte într-un astfel de moment, pentru că, își dădea seama, contele nu intenționase să-i pricinuiască suferință. Acum se simțea ea vinovată când îl vedea așa stânjenit. Dar nu știu ce să facă, nici măcar nu putu să schițeze un zâmbet.

— A, uitele! exclamă Lady Finchley. Iată-l pe ducele de Bretton. Lăsați-mă să-l chem.

Încurcată, Gwendolyn rămase locului.

— Iată-ne, grați Lady Finchley. Domnișoară Passmore, îl cunoști, desigur, pe ducele de Bretton.

Gwen făcu o plecăciune în timp ce ducele îi mărturisea cât era de încântat că o revedea. Fata nu credea însă că vorbea serios, pentru că în clipa următoare începu să discute cu Lord Briarly despre un cal pe nume Richelieu.

— Domnișoară Passmore?

Gwen se întoarse. Era un alt tânăr. Ba nu, erau doi. George Hammond-Betts și Allen Glover. Pe amândoi îi întâlnise la Londra de câteva ori. Îl cunoscuseră pe fratele ei Toby la colegiul Eton. Uneori, îi povesteau întâmplări, și în special domnul Glover îl putea imita așa bine pe Toby, încât reușea întotdeauna să o facă să râdă.

Ciudat. Ar fi crezut că asta ar face-o să plângă, dar nu era așa.

— Ce surpriză plăcută, rosti unul dintre ei. Nu mi-am dat seama că o să fii aici.

— Nici eu, adăugă celălalt.

— Intenționați să rămâneți toată săptămâna? o întrebă primul.

— Mi-ar plăcea să vă însoțesc în drum spre Parsley, grați celălalt.

— Parsley²? repetă Gwen complet năucă. Vorbeau despre mâncare?

— Cum ar...

— E numele satului, interveni altcineva. Hanul se cheamă Salvie și Cimbru. Nu-i așa că-i caraghios?

— Ăăă...

Nu, nu era, dar Gwen n-ar fi zis asta niciodată.

— Domnișoară Passmore.

Gwendolyn se dădu ușor în spate și întoarse capul spre dreapta, când...

— Domnișoară Passmore, auzi de data asta din stânga.

— Bună seara, reuși să spună celor doi domni care se alăturară. Chiar nu mai era loc pentru toată lumea, iar Gwen se trezi lipită de spatele canapelei. Acum erau cinci tineri care se luptau să-i câștige atenția, plus Briarly și ducele, care rămaseră tot lângă ea, deși continuau să discute cu înflăcărare despre un cal.

Gwen înghiți în sec, încercând să zâmbească și să încuviințeze din cap la ce spuneau toți, dar îi era greu. Se gândea că poate încuviința în direcția greșită sau că nu zâmbea deloc și și-ar fi dorit din răsputeri să nu fi stat atât de aproape de ea, deși știa că nu era vina lor; în colțul acesta al încăperii nu mai rămăsese niciun pic de loc liber.

— Da, da, îngăimă când unul dintre ei comentă ceva despre vreme, dar își dădu imediat seama că, de fapt, o întrebase ceva la care sigur nu ăla era răspunsul corect, își închipuia că probabil acum credeau despre ea că era teribil de proastă, că nu avea nimic în capul ăla învăluit de părul lung roșcat.

Nu era o idioată, se gândi cu tristețe, doar se comporta așa.

Trase aer în piept, încercând să se concentreze la cuvintele care se învăteau în jurul ei. Și-ar fi dorit ca

---

² Pătrunjel

oamenii vorbească pe rând. Dar domnul Hammond-Betts continua să trângănească despre o carte de poezii pe care o citise de curând, iar domnul Glover începuse să se certe cu el despre asta. Ceilalți bărbați ziceau ceva despre culoarea rochiei ei, pe care Gwendolyn chiar o considera banală, și, ca și cum n-ar fi fost destul, Briarly și Bretton îi dădeau înainte cu calul ăla!

Pentru a nu știu câta oară, Gwen și-ar fi dorit să fi avut talent la actorie. Asta ar fi fost cel mai bun moment pentru un leșin extravagant.

Cu o disperare tăcută, fata se uită la ceas. Era opt și trei minute. Cu siguranță, Lady Finchley avea să-i conducă în curând la cină.

Îi chiorăiau mațele.

„Te rog. Dă Doamne să fie genul ăla de gazdă promptă, nu genul purtăm-o-discuție-așa-interesantă, cina-poate-să-mai-întârzie.”

O zări pe Lady Finchley prinsă într-o discuție cu un domn pe care Gwen nu îl cunoștea – sau, cel puțin, nu îl recunoștea de la spate. Nu dădea niciun semn că ar vrea să se uite la ceas, la Gwen sau la vreunul dintre oaspeți.

Cina părea că avea să mai întârzie.

*

Alec își jucase rolul de frate mai mare îndatoritor, plimbându-se de colo-colo prin încăpere, cu Octavia la braț, dar declarase, în cele din urmă, că avea mare nevoie de ceva de băut. Acum încetaseră să se mai plimbe și stăteau lângă carafă, Alec cu un pahar de coniac în mână, Octavia cu nimic.

Nu era prima oară când Alec se gândea cât de fericit era că nu se născuse femeie.

— O, uită-te la ea, rosti Octavia dezgustată.

— La Lady Finchley?

— Nu, grați Octavia, afișând o exasperare de genul celei pe care femeile o afișează doar în fața bărbaților cu care împart același nume de familie. Gwendolyn Passmore.

Corect. Frumusețea răpitoare.

— Ce a mai făcut de data asta? o întrebă el.

— Nimic. Tocmai asta e problema. Pur și simplu stă acolo, și toți domnii se înghesuie în jurul ei.

Alec trebuia să admită că micul grup care o înconjura pe domnișoara Passmore semăna un pic cu o turmă de oi. În special Hammond-Betts, al cărui păr blond fusese întotdeauna cam lănos.

— Nu e corect, suspină Octavia.

— Puțină gelozie, așa-i? murmură fratele ei.

— Bineînțeles că sunt gelosă. Nici măcar nu se străduiește.

Alec își privi sora mai mică. Oare Octavia se străduia prea tare? Nu era nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Era prietenoasă, inteligentă și avea un zâmbet fermecător. Nu aducea ea cu Venus a lui Botticelli, precum domnișoara Passmore (care lui Alec i se părea că semăna izbitor cu portretul), dar nu exista absolut niciun motiv pentru care nu putea fi considerată o partidă extraordinară pentru oricare dintre tineri.

Și, sincer, Hammond-Betts sau oricare dintre ceilalți *chiar* credeau că aveau vreo șansă cu domnișoara Passmore?

Alec lăsă paharul jos.

— Vino cu mine, îi zise trăgându-și sora de mână.

— Ce faci?

— Îți găsesc un grup.

— Ce?

Bărbatul se opri și își privi cu seriozitate sora.

— Meriți o turmă de oi, Octavia.

Apoi începu iarăși să meargă și nu se opri decât în mijlocul grupului domnișoarei Passmore.

— Octavia, draga mea, o rugă el, nu vrei să mă prezinți

prietenei tale?

Îngrozită și stânjenită (puștoaică nerecunoscătoare!), Octavia făcu ochii mari, dar își reveni (o adevărată Darlington!) și i-o prezentă pe domnișoara Passmore, care, la rândul ei, făcuse ochii mari, deși la ea, dacă înțelegea el bine, era de frică.

— Domnișoară Passmore, o salută elegant, făcând o plecăciune. Am auzit atâtea despre dumneata. Cum se face că nu am fost niciodată prezentați?

— Eu... ăăă...

În vreme ce ea se bâlbâia, Alec își aminti că, *de fapt*, făcuseră cunoștință. Ei bine, măcar era politicoasă. Fie asta, fie uitase, pentru că, la rândul ei, făcu un comentariu drăguț.

Bărbatul o apucă de braț, ceea ce îi atrase numai priviri ucidătoare din partea celorlalți domni. Nu conta. Le-o lăsa pe Octavia. Dacă nu vedeau că și ea era la fel de atrăgătoare ca domnișoara Passmore, atunci să-i ia naiba.

— Octavia mi-a vorbit atât de frumos despre dumneata, continuă Alec în timp ce o conducea de acolo, trecând pe lângă Hugh și Bretton, care își opriră discuția despre cai suficient cât să-l privească o clipă cu o curiozitate evidentă.

— Gata! exclamă când ajunseră într-un colț. Te-am salvat.

— Salvat? repetă fata.

— Nu doreai să-ți petreci seara cu Hammond-Betts și cu ceilalți, așa-i?

Gwen rămase cu gura căscată de uimire, și, pentru o clipă, Alec se întrebă dacă nu cumva era cam prostuță. Nu părea în stare să dea răspunsuri foarte rapide. Dar apoi ceva în privirea ei se schimbă. Era remarcabil. Acum fața ei era o mască de nepătruns, iar în secunda imediat următoare...

Nu mai era.

Privirea îi deveni mai profundă; Alec nu știa cum altfel să descrie ce vedea. Ochii ei aveau cea mai uimitoare nuanță

de verde, precum spuma mării. Cu câteva clipe în urmă, el îi considerase total inexpresivi, iar acum nu-și putea închipui cum de gândise așa. Pentru că nu erau inexpresivi. Erau oricum, numai așa nu. Avea ochii precum două oceane, două oceane de...

„Doamne, Dumnezeule”, se gândi dezgustat. Nu-i de mirare că sora lui o ura. Se afla în prezența ei de mai puțin de un minut, și deja se prostise de tot.

— Mulțumesc, zise fata și zâmbi.

Și apoi – Dumnezeu să-l ajute –, se întâmplă din nou. Nu era entuziasmat, chiar nu *era*. Era contele ținutului, un bărbat matur, rațional și inteligent. Se descurcase bine la Oxford, chiar foarte bine. Și, cu toate astea, nu-și putea lua ochii de la gura ei. Pentru că, ar fi putut jura, felul în care îi zâmbise lui era cu totul altfel decât zâmbetul pe care îl afișase în urmă cu două clipe.

„Octavia”, își aminti Alec. Octavia conta acum. Se comportase ca un idiot, trăgând practic după el prin încăpere o tânără, iar asta nu era un comportament recomandat pentru un bărbat necăsătorit și fără cea mai mică dorință de a o face. Numai despre asta avea să se bârfească. Până la sfârșitul săptămânii, vestea urma să ajungă la Londra. La clubul lui aveau să se parieze că, până de Crăciun, urma s-o ia de nevastă.

Se uită înspre Octavia. Se distra? La naiba, ar face bine s-o facă.

Se întoarse apoi spre fermecătoarea domnișoară Passmore, care stătea alături de el, tăcută, afișând o mină îngăduitoare și senină. Își dădu seama că și el fusese tăcut, într-un mod asocial, așa că spuse primul lucru care-i trecu prin minte, ceva surprinzător de banal.

— Frumoasă vreme azi.

Ce idioțenie.

— O, da, replică fata. Și apoi, când Alec era sigur că n-avea să mai spună nimic, adăugă: Cred că se simte toamna

în aer.

Alec încuviință cu o mișcare a capului, apoi privi încruntat spre Hugh și spre Bretton, care păreau a fi încetat discuția despre Richelieu pentru a se uita *la el*. Se întoarse cu fața spre domnișoara Passmore, care stătea în continuare acolo, tăcută, afișând totuși o expresie diferită. Avea buzele mai strânse în colțuri, dar nu într-un mod dezagreabil. Alec bănuia că, și dacă ar fi țipat ca o maimuță, tot atrăgătoare ar fi fost.

Nici furioasă nu părea. Mai degrabă, părea...

Plictisită.

Alec ridică din sprâncene. Nu avea să meargă așa. Se aplecă înainte, cu intenția de a face o gafă, și rosti:

— Am auzit că te gândești să te măriți cu Bretton.

Lui Gwen îi împietri fața de uimire, iar Alec o văzu înghițind înainte de a răspunde:

— Nu cred că el se gândește să se însoare cu mine.

Alec se uită în spate. Bretton și Hugh își reluasera conversația suficient de înfierbântați, cât să descurajeze pe oricine ar fi vrut să-i întrerupă.

— Mă tem că s-ar putea să ai dreptate, aprobă el. Să fiu sincer, cred că pur și simplu vrea un cal.

— Asta e motivul pentru care a venit la petrecerea asta, răspunse fata.

Alec clipi nedumerit.

— Își dorește calul, îi explică Gwen. Toată vara a vorbit despre asta.

Alec se trezi un pic pus în încurcătură de răspunsul ei direct.

— Păi, este un animal foarte frumos.

Tânăra ridică din umeri, iar lui îi fu imposibil să înțeleagă însemnătatea acestui gest.

— Și atunci de ce ești aici? o întreabă el.

Gwen nu răspunse imediat, dar îl privi într-un mod destul de caraghios. Când, în cele din urmă, o privi și el la

fel, fata rosti răspunsul ca și cum ar fi trebuit să fie evident:

— A insistat mama.

De fapt, chiar ar fi trebuit să fie evident.

— Nu te bucuri de petrecere și de aerul curat?
murmură tânărul.

Gwen negă clătinându-și capul.

— Abia așteptam să merg acasă.

Alec o analiză preț de o clipă. Stătea foarte nemișcată. Nu era precum una dintre fetele acelea agitate care răsucesc întotdeauna o batistă. Și era tăcută, foarte tăcută. Dar nu-i părea deloc rece și nici nu și-o putea închipui genul de persoană care să respingă pe cineva în mod direct.

Era oare posibil ca Octavia să o fi judecat greșit?

Unde-i era capul? Bineînțeles că era posibil. Octavia era o drăguță, dar avea nouăsprezece ani și se gândea numai la ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea în viața ei era o rivală uluitor de frumoasă care nu era deloc rea, așa cum i-ar fi convenit ei.

Probabil că analiza lui se prelungi mai mult și o făcu să se simtă stânjenită, pentru că domnișoara Passmore începu să se retragă ușor spre dreapta.

— Cred că mă strigă mama.

În mod cert, mama ei nu o striga. Mama ei, pe care Alec o putea vedea cu colțul ochiului, o întâlnise pe mătușa Darlington, care tocmai intrase în salon. Conversația lor părea să o rivalizeze, ca însuflețire și înflăcărare, pe cea dintre Hugh și Bretton.

— Ar fi mai bine să plec, reluă domnișoara Passmore.
Știi, mama mea.

Alec încuviință. Probabil era mai bine să o lase pe Venus de Passmore să plece; Octavia câștigase atenția a doi domni, inclusiv pe-a lui Hammond-Betts cel cu părul lănos. Iar el chiar își dorea foarte tare să iasă la aer. Dar, chiar în clipa în care creierul lui intenționa să comande picioarelor să plece, fata privi în sus spre el și îi zâmbi, pentru prima dată,

fără urmă de ezitare. Probabil ar fi trebuit să fie mai rezervată, având în vedere că o târâse de-a lungul încăperii.

În schimb, ea îi surâse.

Înțelegese atunci într-o clipă, într-o fracțiune de secundă, de ce Octavia o ura atât de mult. Pentru că, atunci când Gwendolyn Passmore zâmbea, pământul înceta, pur și simplu, să se mai învârtă.

Așa că el reacționează la fel cum ar fi făcut orice mascul care ar fi întâlnit față în față o femelă pe care o considera atrăgătoare: trăgând-o de păr.

Numai că *nu putea* să o tragă de păr. Avea aproape treizeci de ani; nu avea cum să scapi nepedepsit cu un asemenea gest, dacă avea mai mult de zece ani. Dar făcu un gest care era echivalentul matur al trasului de păr, adică rămase acolo și se încruntă la ea într-un mod respingător. Pentru că, dacă dădea impresia că surâsul ei îl lăsase indiferent, atunci ea nu avea să-și dea seama de panica pe care o simțea el fiindcă undeva în adâncul lui înțelegea că viața lui tocmai se schimbase pentru totdeauna.

Nu că ar fi gândit el așa limpede. În mare, crezuse doar că avea o indigestie.

*

Bineînțeles că Gwendolyn știa cine era Lord Charters. Nu exista nicio domnișoară debutantă la Londra care să nu știe de existența lui. Nu era el cea mai bună partidă a anului 1817 (ăsta ar fi ducele de Bretton), dar, conform tinerelor pe care Gwen le mai vizita uneori, era pe locul al doilea.

Nu existau prea mulți domni necăsătoriți sub treizeci de ani fără datorii și cu toți dinții în gură. Dacă mai adaugi și părul negru și des, un corp athletic și un zâmbet șmecheresc... ei bine, atunci nici nu-i de mirare că doar un duce îl putea detrona de pe locul întâi.

Dar Lord Charters nu se obosea prea des să participe la

serate și la seri private de muzică, iar, dacă fusese vreodată la Almack, atunci ea nu-l văzuse niciodată. Sora lui era mai adesea însoțită de o mătușă necăsătorită. Sora lui, despre care Gwendolyn era sigură că nu vorbise *niciodată* foarte frumos despre ea.

În mod evident, punea el ceva la cale, de vreme ce dăduse buzna în felul acela, o târâse de acolo, apoi, spre surprinderea ei, bâiguise ceva cum că o salvase. Era oare posibil să-și fi dat, în sfârșit, cineva seama că ei nu-i plăcea să i se acorde atenție? Că tot ce-și dorea ea cu adevărat era să stea tăcută lângă perete și să-i privească pe ceilalți?

Nu. Nu, de fapt, asta era imposibil. Pentru că apoi făcuse comentariul acela îngrozitor legat de planurile ei de-a se mărita cu ducele de Bretton. Unde-i era capul? Nu spui nimănui așa ceva în mod direct, îl vorbești pe la spate.

Oricum, i se păruse îngrozitor. Se străduise să fie politicoasă, oferindu-i cel mai dulce surâs al ei, în timp ce încerca să scape, iar el îi întorsese gestul cu o privire furioasă.

Nu-i înțelegea pe bărbați. Nici pe majoritatea femeilor nu le înțelegea, dar, în mod cert, pe bărbați nu-i înțelegea deloc.

Încă încerca să-și dea seama cum să scape când fu, în cele din urmă, salvată de Lord Briarly, care veni lângă ea.

— A sunat clopoțelul anunțând că-i gata cina, o informă el.

— Da? Gwen nu-l auzise. Dar... *slavă cerului*.

— Sora mea îmi zice că eu trebuie să te conduc, adăugă Lord Briarly.

Lord Charters clătină din cap.

— Briarly, ești un model de farmec și gentilețe.

Lord Briarly se uită prin el.

— Aș fi încântată să vă însoțesc, răspunse Gwen cu entuziasm. Prea mult entuziasm, se părea.

Lord Briarly arăta uluit.

Fata îi zâmbi din nou, privindu-l în ochi.

Lord Charters îi aruncă o căutătură tare ciudată.

Gwen continuă să suradă. Începu să se simtă prinsă într-o piesă de teatru, în care însă nu-i spusese nimeni care-i erau replicile.

Și nici nu-i povestise scenariul.

În clipa aceea o văzu pe Lady Finchley înaintând spre ei, ținând-o strâns de mână pe Kate Peyton. O privi scurt pe Gwen, care se uita lung, cu adorare, la fratele ei și înaintă aproape plutind.

— Alec, dragule, interveni cu fermitate, tu trebuie să o însoțești pe domnișoara Peyton. Poftim. Ridică apoi mâna lui Kate și i-o puse pe brațul lui Lord Charters.

— Gwendolyn, grați Kate, ce mă bucur să te văd.

— Și eu, murmură Gwen, cu adevărat fericită. Ea și Kate Peyton nu erau apropiate, dar Gwen o cunoștea destul de bine cât să știe că ea nu se prefăcea și nici nu avea răbdare pentru replici cu două sensuri.

Oaspeții începură să își facă intrarea în sala de mese în grupuri de câte patru, și așa Gwen se trezi așezată lângă Kate.

— Ți-e foame? o întrebă Kate, aplecându-se foarte aproape de ea.

— Sunt hămesită.

— O, și eu, răspunse Kate aproape oftând. Credeam că nu ne mai cheamă odată la masă. Pentru mine, seara asta va fi un succes doar dacă voi fi în stare să revendic o găină întreagă.

Gwen izbucni în râs, dar își strânse rapid buzele când își dădu seama că atât Lady Finchley, cât și ambii conți își întorseseră capetele spre ea.

— Cred că ar trebui să ai ambiții mai mari, îi șopti ea lui Kate. Poate un porc.

— Întreg? Nu vreau să par lacomă.

— Am putea să-l împărțim.

— Doar dacă iei tu râțul, replică Kate.

— O, nu, trebuie să-l iei tu, insist.

Și iarăși râseră, și ceilalți se uitară iarăși la ele. Dar, pentru prima dată, lui Gwen nu-i păsa. Era mult prea drăguț să facă o glumă cu o prietenă.

Una peste alta, când se băgă în pat, Gwen își dădu seama că, până la urmă, seara fusese destul de plăcută. Supa fusese bună, friptura chiar și mai reușită, iar după ce ieșise din salon, nu mai fusese nevoită să vorbească cu Lord Charters nici măcar o dată.

Capitolul 4

Gwendolyn se trezi devreme a doua zi dimineață. Se îmbracă, lăsă un bilețel scurt prin care își informa mama că mergea să se plimbe, își luă caietul de schițe și creioanele și ieși din cameră.

Casa era învăluită în tăcere; în mod cert, majoritatea oaspeților doamnei Finchley nu împărtășeau dragostea ei pentru zori și pentru rouă dimineții. Aruncă o privire în sala în care avea să fie servit micul dejun, în care acum nu se afla decât un lacheu care păru extrem de uimit să o vadă. După ce îl asigură că la șase și jumătate nu avea nevoie de un mic dejun complet, reuși să obțină o feliuță de pâine, pe care intenționa să o împartă cu rațele de pe lacul pe care îl zărise pe drumul pe care veniseră.

Era o dimineață foarte frumoasă, senină și răcoroasă, împresurată de genul acela de ceață despre care oricine știa că într-o oră avea să se împrășteie. Gwendolyn adora diminețile de genul ăsta. Era ca și cum lumea toată i-ar fi aparținut. Erau doar ea și imensitatea câmpului. Era doar Gwendolyn Margaret Passmore înconjurată de un milion de fire de iarbă.

Ceva trecu alergând pe lângă picioarele ei.

Gwendolyn Margaret Passmore, un milion de fire de iarbă și un iepuraș.

Fata surâse.

Fredona în timp de pășea pe cărarea pe care i-o descrisese Lady Finchley. Pâinea nu fusese caldă când o primise, dar după miros era proaspăt făcută, așa că rupse o bucătică și o mâncă.

Era minunată. Rațele riscau să nu se mai aleagă cu nimic.

După aproape un sfert de oră, ajunse pe malul lacului. Era mai degrabă un iaz înconjurat pe margini de câțiva copaci și de o bucată de teren mlăștinos. Nu avea cum să fie nici jumătate din lacul de acasă. Mai băgă o bucată de pâine în gură și se uită în jur, în căutarea unui loc uscat unde să se așeze. Pământul nu părea prea ud, dar era cam moale. Scoase un oftat. Ar fi mai bine să găsească o piatră.

Mai fredonă puțin, trecând de la Mozart, pe care îl exersa la pian, la un cântecel mai vesel, cu origini necunoscute, dar probabil nepotrivite. Soarele dimineții se reflecta zglobiu în oglinda apei, iar Gwen își lăsa capul într-o parte în încercarea de a prinde exact unghiul în care cădea lumina. Se simți singură. Era fericită.

Mama ei nu înțelesese niciodată cum de găsea Gwen bucurie în momentele de tăcere. Era tare ciudat cum putea cineva să iubească o altă persoană atât de tare și atât de sincer, dar, cu toate astea, să nu înțeleagă ce o făcea fericită.

La o distanță de aproape trei metri, se vedea o piatră cu suprafața plană, așa că Gwen luă o îmbucătură din felia de pâine și păși agale spre ea. Încercă cu palma suprafața umedă, decise că nu era prea udă și se așeză. Ceața începea deja să se împrăștiie, iar aerul – să se încălzească. Își scoase mânușile, luă cel mai bun creion și se apucă să deseneze.

Începu cu pomii din față, apoi, fără motiv, adăugă o veveriță, deși nu văzuse niciuna care să alerge primprejur. Se

opri să-și analizeze lucrarea. Era oare veverița aia un picuț cam mare?

Sau poate...

Nu era suficient de mare.

Dădu pagina și o luă de la capăt, doborând repede copacul și împodobindu-l apoi cu o veveriță-monstru. Ei, așa mai mergea. Rânji, chicoti chiar, în vreme ce adăuga niște colți imenși și furioși.

Nu avea cum să-și lase mama să vadă asta. Niciodată. Absolut niciodată. Nu și-ar reveni vreodată. Șocul ar fi fost de-ajuns s-o ucidă.

Imaginea avea însă nevoie de altceva. Veverița nu trebuia să fie rea.

— Nu ești un monstru, murmură fata, ești doar monstruos de mare.

Începu apoi să deseneze o veveriță-fată, care se dovedi că arăta exact ca o veveriță-băiat, numai că purta o pălărie sofisticată.

Cu siguranță, asta era unul dintre cele mai proaste desene ale ei.

Și, posibil, preferatul ei.

Cu toate astea, avea să fie nevoită să-i dea foc. Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi crezut că era nebună și...

Brusc, se auzi un pleoscăit.

Gwen înmărmuri. Era cineva în apă?

Bineînțeles că era cineva în apă. Întrebarea era cine. Sau, de fapt, întrebarea era dacă putea ea să-și strângă lucrurile și să plece înainte să fie observată.

Nu voia să vorbească cu nimeni în clipa aia. Își petrecea dimineața într-un mod foarte plăcut, de una singură. Fără să mai spunem că, oricine ar fi fost în apă, în mod cert, avea să fie ud.

Și deci îmbrăcat indecent, dacă nu cumva chiar dezbrăcat.

Simțea că îi ia fața foc. Își înșfăcă mânușile, își vârî

caietul de schițe la subraț și se ridică în grabă. Începu să meargă înapoi pe unde venise, pășind cât de repede îndrăzne, dar pământul era încă umed, iar pietrele erau ude și acoperite de mușchi. Era mai degrabă speriată decât precaută.

— Aaaaa!

Nu avea cum să nu țipe. Picioarele îi fugiră de sub ea, și avu senzația ciudată că zbură prin aer înainte să cadă... tare... în fund.

— Au, gemu.

Of, asta durea. O durea chiar tare. Iar inima i-o luă la trap, și stomacul părea să i se fi întors pe dos și...

— Cine e acolo?

Fata înghiți în sec. Era o voce de bărbat. Bineînțeles că trebuia să fie o voce de bărbat. Nicio femeie nu ar sări în lac la ora asta așa matinală.

— E cineva acolo?

Poate dacă rămânea foarte tăcută...

— Arată-te!

O, nu prea credea. Își strânse picioarele sub ea și încet... foarte încet... încercă să se ridice. Purta un mantou verde, deci ar fi trebuit să se piardă cu ușurință printre copaci și...

— Domnișoară Passmore?

Sau nu.

— Domnișoară Passmore, știu că ești dumneata, înghiți din nou în sec și se întoarse încet cu fața spre lac. Contele de Charters stătea în apă, cufundat până la nivelul pieptului. Tânăra nu zise nimic. Încerca doar să nu se gândească la faptul că îi putea vedea umerii și pieptul aproape dezgolit.

Înghiți iarăși și, fără să aibă nici cea mai vagă idee de ce, își lipi picioarele unul de celălalt. Spre deosebire de el, ea era complet acoperită de rochie. Totuși, asta părea cel mai potrivit lucru pe care îl putea face.

— Părul dumitale, strigă el. El te-a dat de gol.

Gwen înjură printre dinți. De obicei, nu folosea obscenități, dar alături de frații ei învățase destule înjurături pe care să le poată folosi într-un moment ca ăsta.

— Lord Charters, grați Gwen, hotărâtă să fie politicoasă în ciuda...

Ei bine, în ciuda a tot.

— Ce faci afară la ora asta a dimineții? o întreabă Alec.

— Am ieșit să mă plimb. Dar *dumneata* ce faci afară la ora asta a dimineții?

— Am venit să înot.

Nemernic obraznic. Își lipi și mai tare caietul de schițe la piept.

— În cazul acesta, te las în intimitatea dumitale.

Dar, înainte să apuce ea să plece, el adăugă:

— Cutreieri întotdeauna câmpurile neînsoțită?

Nu-și dădea seama dacă o dojenea. Nu-i vorbise pe un ton tăios, dar nimeni nu punea o astfel de întrebare din pură curiozitate. Totuși, *el* vorbea? Simți cum i se ridică sprâncenele în timp ce îl privea cum stătea acolo, în apă, pe jumătate gol.

— Nu mă așteptam să întâlnesc pe nimeni.

— Asta zic toți cei care au nesăbuința de-a se aventura neînsoțiți.

Gwen se trase înapoi indignată.

— Nu eu sunt cea care stă pe jumătate goală în lac.

— O, dar nu sunt pe jumătate gol.

Fata făcu ochii mari. Scoase un sunet care nu era nici pe departe unul demn. Ar fi putut chiar să-i răcnească numele.

— O zi bună, rosti cu acreală și se roti brusc pe călcâie.

Numai că pământul era încă alunecos. Ar fi trebuit să știe asta, având în vedere că trăsese o căzătură cu doar câteva minute mai devreme. Dar nu era obișnuită să dea peste bărbați care nu erau, după cum se exprimase el, pe jumătate goi. Chiar așa, avea ea vreo vină că nu avusese

prezența de spirit să învețe din propriile greșeli?

Își pierdu echilibrul, apoi pierdu caietul de schițe care-i zbură din mâini și, în cele din urmă, își pierdu demnitatea când căzu și oasele-i trosniră când se izbi cu toată partea stângă de pământ.

Acum o duru mult mai tare decât mai devreme.

Înjură din nou.

Și apoi încă o dată. Pentru că încercase să se miște și o *durea* încheietura.

Făcu o pauză, trase aer în piept și se mai strădui o dată să se ridice în capul oaselor.

— Nu încerca să te miști, se auzi vocea lordului Charters, alarmant de aproape de urechea ei.

Gwen scoase un țipăt și închise ochii. Nu avea nici cea mai vagă idee cum reușise să iasă din apă așa discret, dar era destul de sigură că nu avusese timp să se îmbrace.

— Unde te doare? o întrebă.

— Peste tot, recunoscua fata. Ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat. Dar mai tare mă doare încheietura.

— Poți să te ridici în capul oaselor?

Fata încuviință din cap în timp ce își ținea în continuare ochii închiși. Îi permise să o ajute să se ridice. Bărbatul îi apucă mâna și o palpă cu blândețe. Când tresări, murmură:

— Aici?

Tânăra încuviință iarăși.

— E un pic umflată, zise el, dar nu cred că e ruptă.

— Nu e ruptă. Știa prea bine cum se simțea un os rupt, își amintea perfect trosnetul îngrozitor pe care îl auzise... Ba nu, îl simțise. Ba nu, îl auzise. Ba ambele. Îl auzise cu tot trupul, dacă se putea spune una ca asta.

— Totuși, adăugă contele, o să trebuiască să-ți pui o atelă.

Dădu încă o dată aprobator din cap, fără să îndrăznească încă să deschidă ochii. Avea o voce foarte

plăcută, calmă și amabilă, și, dacă nu ar fi avut o întâlnire atât de neplăcută cu el în seara precedentă, s-ar fi simțit foarte în siguranță și în largul ei.

— Poți să deschizi ochii, îi zise Alec.

— Nu, mulțumesc.

Nu chicoti, dar ar fi putut jura că îl auzea zâmbind.

— Îți dau cuvântul meu, rosti cu blândețe. Sunt îmbrăcat corespunzător.

Încet și deloc nesigură, deschise un ochi. Spre ușurarea ei, descoperi că nu mințea. Își trăsese o cămașă pe el și, deși în unele zone i se lipea de trup, nu era indecent. Totuși, pantalonii scurți erau uzi learcă. În mod clar, îi avusese pe el în apă.

— Am zis că nu sunt pe jumătate gol, zise el zâmbind pieziș. Nu am zis care *jumătate* era acoperită.

Fata își strânse buzele, dar nu fu în stare să se arate iritată.

— Foarte necinstit din partea dumitale.

Bărbatul ridică din umeri și afișă o mină și mai diabolică.

— E una dintre chestiile pe care le fac bărbații.

— Adică sunt necinstiți?

— E mai ușor decât să fii isteț.

Fata izbucni în râs fără voia ei. Zâmbi și el odată cu ea, și cumva situația deveni...

Ușoară.

Era ușor.

Genul ăsta de descriere poate părea pentru majoritatea oamenilor lipsită de însemnătate, dar, pentru o persoană căreia nu îi plac mulțimile, necunoscuții sau experiențele ciudate, ușor însemna ceva minunat. Ușor însemna cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

— Ieși adesea la plimbare dimineața? o întrebă Alec.

— Acum o să mă dojenești?

Tânărul privi în jos, la poalele fustei ei pătate de noroi.

— Cred că ai fost suficient pedepsită.

Fata îl privi furioasă, apoi replică:

— Îmi plac diminețile. Acasă mă plimb tot timpul. A fost îngrozitor acum doi ani, când mi-am rupt piciorul.

— Deci știi cum e să-ți rupi un os.

Gwen încuviință supărată.

— Zgomotul e cel mai rău.

— Îl poți auzi? o iscodi cu uimire.

— Nu ai rupt niciodată nimic?

— Nu la propriul trup. Nici la al altcuiva, adăugă repede, când o văzu făcând ochii mari, dar... Deveni dintr-odată timid, deși se vedea că era totodată și cam mândru de el. Am provocat ceva stricăciuni mobilei. Și farfuriilor. Și, ăăă, crezi că poate cineva să rupă un copac?

Gwen încercă din rășputeri să păstreze o mină serioasă.

— Cred că se poate.

— Atunci cred că am rupt și un d-ăsta. Ridică o mână. Nu întreba. Era un joc de băieți extrem de încâlcit, care implica mingi, săbii și o oaie.

Gwen îl privi fix preț de câteva clipe, să vadă dacă nu cumva glumea. Nu părea să o facă.

— Spune-mi, te rog, că nu ai rănit oaia.

— Oaia nu se ridică niciodată de jos, o asigură el.

Și, în vreme ce Gwen se străduia să asimileze asta, Alec adăugă:

— Nu că n-am fi încercat.

Fata rămase fără replică. Sincer, nu era sigură că *exista* vreo replică la afirmația asta.

Bărbatul își înclină capul într-o parte, și privirea-i deveni distantă.

— De fapt, cred că se poate să fi fost implicată și o catapultă.

Gwen clătină din cap.

— Mi se pare surprinzător că unii ca voi ajung la vârsta

maturității.

— Băieții, vrei să spui? Alec își reveni din reverie și îi aruncă un rânjet. Da, ei bine, suntem niște bestii. N-ai cum să înțelegi. Jucăm jocuri prostești, bem prea mult, începem războaie, iar asta nu e nimic pe lângă...

Dar Gwen nu mai ascultă și restul afirmației. Când auzi de război, îi vei în minte imaginea lui Toby, al cărui portret devenea însă din ce în ce mai șters pe margini, iar asta o întrista cel mai tare. Începea să uite chipul fratelui ei. Era ca și cum fusese nevoit să moară de două ori, a doua oară pentru că se estompase odată cu trecerea anilor.

— Lasă-mă să-ți mai văd o dată încheietura aia, o rugă Lord Charters luându-i mâna într-a lui.

— Nu, nu, ripostă ea, îngrozită de sunetul propriei voci. Sunt bine.

— Părei...

— Doar mă gândeam la cineva, atât.

— La cineva? o întrebă el calm.

— La fratele meu, îi răspunse Gwen, pentru că nu vedea de ce n-ar face-o. A murit la Waterloo. Încă îmi este tare dor de el.

Spre surprinderea ei, Lord Charters nu-i transmise condoleanțe și nici nu făcu o vreo afirmație complet neinformată despre faptul că Toby fusese un erou. Lui Gwen îi displăcea profund când oamenii făceau asta. Ce știau ei despre cum fusese el omorât? Nici ea nu aflase cum fusese ucis, ci doar că era mort. Familia primise o scrisoare, apoi o vizită din partea unui ofițer, și totuși nu fusese nimeni de față când murise.

În schimb, Lord Charters o privi cu compasiune și îi zise:

— Un an nu înseamnă chiar așa mult timp când ai iubit pe cineva.

Fata nu putu să nu se gândească: „Știe. Știe cum e să pierzi pe cineva”.

Nu zise nimic, nu-l lăsa să-i înțeleagă gândurile, dar, chiar și așa, el îi răspunse la întrebare.

— Mama, șopti Alec. Acum doi ani.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Luă o gură mare de aer, apoi expiră zgomotos. A fost un accident stupid. O trăsură neîntreținută corespunzător.

Gwen nu rosti niciun cuvânt, doar încuviință din cap cu înțelegere. Bărbatul o privi, iar ea știu, pur și simplu știu, că în privința asta erau la fel; și el aprecia compătimirea neexprimată și sinceră.

Avea ochi frumoși, constată ea. Cenușii, dar nu într-un tot. Marginea pupilei era creionată cu o linie de un albastru foarte, foarte închis. Se miră cum de nu observase asta în noaptea precedentă.

Alec se ridică, își dresă glasul și rupse tăcerea:

— Lăsând la o parte încheietura, o întrebă din senin, cum te simți? Poți să mergi?

Stătea deja în capul oaselor, iar acum, cu ajutorul brațului lui, reuși să se ridice cu grijă, încercându-și greutatea pe fiecare picior în parte.

— Cred că o să fiu bine, îl liniști. Nu mi-am luxat nicio gleznă.

— Schiopătezi, sublinie el.

— Mă doare puțin din cauza căzăturii. Sunt sigură că o să-mi treacă.

— Pot să te însoțesc înapoi acasă? o întrebă politicos.

— Da, replică fata. Aș aprecia foarte tare.

Oricât de nesuferit se păruse cu o seară în urmă, acum nu mai era deloc așa, iar Gwen hotărî că era mult mai simplu să o iei de la capăt decât să te agiți de ceva din trecut. Făcu un pas, apoi își aminti...

— O! Caietul meu de schițe. Se întoarse să se uite în spate. Căzuse lângă malul apei, dar, din fericire, reușise să rămână uscat.

— Ți-l iau eu. Lord Charters își retrase cu grijă brațul dintr-al ei și recuperează caietul. Desenai fauna locală? o întrebă când ajunse lângă ea.

Gwen se gândi la veritabilele ei giganti.

— Țăă, oarecum.

Alec îi aruncă un zămbet curios.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nimic, răspunse ea, dorindu-și să-i fi restituit caietul de schițe.

— Pot să mă uit?

— Aș prefera să n-o faci.

— Să arunc un ochi?

Gwen nu-și putea imagina nimic mai umilitor.

— Nu, domnul meu, eu...

— Nu cumva desenai nuduri, nu? o întrerupse cu ochii scânteietori.

— Nu! exclamă, simțindu-și imediat obraji în flăcări.

Dumnezeule mare!

El lăsa impresia că avea să se uite oricum și își strecură arătătorul între pagini.

— Te rog? șopti Alec, iar ea fu cât pe ce să cedeze.

Ceva foarte ciudat și neobișnuit începea să se înfiripe înlăuntrul ei. Era ca și cum sufletul i-ar fi fost sleit de puteri, iar inima nu-i bătea chiar așa cum trebuia. Nu-i bătea cu putere și nici nu-i sărea din piept...

Dansa.

Cânta.

Asta era, o lua razna. Probabil se lovise la cap. Nu simțise nimic, dar asta poate din cauză că-și concentrase atenția asupra încheieturii, care acum nici măcar nu o mai durea chiar așa tare, deci oare nu ar trebui să simtă rana de la cap?

— Domnișoară Passmore? vorbe Lord Charters cu blândețe. S-a întâmplat ceva?

Tânăra clipi, se uită la el, apoi hotărî că probabil se

înşelase. Ochii lui cenuşii o priveau cu blândețe și cu îngrijorare și cumva asta trebuie să-i fi indus reacția asta a inimii.

— Da, adică nu, se bâlbâi fata. Vreau să spun că sunt bine. Am amețit puțin când m-am ridicat.

Alec nu comentă nimic despre faptul că stătea în picioare de mai bine de un minut, iar fata îi fu recunoscătoare pentru asta. Apoi, spre surprinderea ei, tânărul își scoase degetele dintre paginile caietului ei de schițe și-l ținu perfect închis. Îl întinse, ca și cum ar fi vrut să i-l înmâneze, apoi grăi:

— Aș fi bucuros să ți-l duc eu până acasă dacă asta o să te ajute să mergi mai ușor.

— Nu te uiți?

Alec o privi cu seriozitate.

— Mi-ai cerut să n-o fac.

Tânăra rămase cu buzele întredeschise de mirare.

— Credeai că n-o să mă supun? rosti el ridicând ușor un colț al gurii.

Nu avea cum să-i răspundă sincer fără să-l jignească.

— Ăăă, da, replică ea, aruncându-i o privire mâhnită.

Spre ușurarea ei, el doar îi zâmbi. Îi întinse brațul liber ca să se sprijine de el, și se îndreptară spre conacul Finchley. În vreme ce pășeau de-a lungul pantei line, el zise:

— Ești mult mai prietenoasă decât aseară.

Gwen nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, rămase cu ochii pironiți în față, pe cărare.

— Nu-mi place aglomerația, mărturisi șoptit.

Alec o privi o clipă, apoi se opri, obligând-o și pe ea să facă la fel.

— Probabil ai urât sezonul ăsta.

— O, da, rosti fără să vrea. Se simți însă tare *eliberată* să o poată spune. Își înălță ochii spre el și descoperi o alinare neașteptată în privirea lui. E o perioadă îngrozitoare pentru cineva ca mine. Tot sezonul nu am vrut altceva decât să mă

întorc acasă.

— Nu cred că am mai auzit vreodată vreo domnișoară zicând asta.

— Vorbești des cu domnișoare?

Alec clipi.

— Bineînțeles, eu...

— Nu către ele, îl întrerupse, ci *cu* ele.

Bărbatul ridică din sprâncene, dar ochii cenușii îi rămaseră la fel de amuzați.

— Ți închipui că stau în fața unei încăperi și le țin o cuvântare?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar... Ei bine, trebuie să recunoști, se întâmplă foarte rar să porți o conversație importantă în vreme ce participi la un eveniment social. Și unde altundeva ai fi putut vorbi cu o domnișoară?

Încercă să spună ceva, dar ea interveni:

— Sora ta nu se pune.

Pentru o clipă, se gândi că era posibil să-l fi jignit. Nu îi răspunse imediat, doar o privi ca și cum ar fi analizat-o. Apoi grăi:

— Am crezut că ești timidă.

— O, sunt, îi răspunse.

Numai că, în mod surprinzător, cu el...

Nu era.

O, Doamne!

Capitolul 5

De regulă, Alec nu era genul care să se trezească în zorii zilei. Acasă, ținea trase draperiile groase. Dacă lumina dimineții nu avea cum să-i invadeze camera, atunci putea să doarmă bucuros toată ziua. Dacă razele soarelui îi atingeau însă fața, atunci se trezea imediat și nu mai avea niciun rost

să încerce să se culce la loc.

În clipa în care văzuse camera pe care o primise la conacul Finchley, știuse că avea să se trezească în zori. Ferestrele erau late și înalte și nu era nicio draperie care să poată măcar să filtreze lumina. Și așa, pentru că nu putea tolera lipsa somnului, se hotărâse să se trezească de dimineată. Țsta era și motivul pentru care fusese într-o dispoziție surprinzător de bună la cinci și jumătate, când se ridicase în capul oaselor.

Aici se impune o observație. Trezitul la ora cinci nu era, în mod normal, însoțit de o bună dispoziție.

Știa că majoritatea cunoștințelor lui nu aveau această incapacitate ciudată de a dormi din cauza luminii soarelui, și nu fusese deloc mirat de liniștea în care era cufundată casa când ieșise să se scalde puțin în iaz. Fusese totuși mirat... chiar foarte tare... când, în timp ce plonja ca o ghiulea înapoi în apă, auzise pe cineva scâncind.

Cine s-ar fi gândit că domnișoara Passmore avea să se dovedească amatoare de trezit devreme?

Sau, se gândi el cu o oarecare neliniște, că avea să reușească să fie chiar mai frumoasă în lumina zorilor. Nu se presupunea că dimineța femeile trebuiau să arate umflate și să aibă fața pătată? Surorile lui arătau groaznic dimineța înainte să se aranjeze și să se pieptene.

Și, să ne înțelegem, gândise asta cu cea mai mare afecțiune.

Dar nu, domnișoara Passmore, chiar și când scrâșnea din dinți de durere, rivaliza cu Mona Lisa. Pentru restul umanității, asta nu avea cum să fie drept.

Bănuia că nu era vina ei că era atât de frumoasă, și mai *era* și rănită, cu toate că și el, la rândul lui, ieșise din lac și reușise să facă impresie bună, ca un adevărat domn. Îi cercetase rănila, și era o fire chiar plăcută. Destul de blândă, cu un fin simț al umorului pe care el bănuia că nu îl dezvăluia foarte des.

— Îți plac caii, domnișoară Passmore? o întrebă destul de brusc. Pentru că, dacă Hugh își pusese în gând să o ia de nevastă, ar face bine să-i placă.

Fata se întoarce să îl privească, un pic uimită de schimbarea neașteptată a subiectului.

— Nu-mi displac.

— Dar nu-i iubești.

— Păi... Se strâmbă un pic, nesigură de cum ar trebui să răspundă. Bănuiesc că îmi iubesc calul *meu*.

— Bănuiești.

— Păi, e doar un cal. Apoi îi aruncă o privire ca și cum ar fi vrut să-i spună: „îți dai seama că e doar un cal, nu?”

Alec o privi oarecum alarmat. Nu se putea mărita cu Hugh. Alec nu-și putea imagina o alăturare mai nefericită.

— S-a întâmplat ceva rău? îl întrebă.

— Nu încă, replică el insinuant.

Fata întredeschise gura. Părea îngrijorată. Sau poate prudentă.

Ce fată emotivă! Chiar și Alec trebuia să recunoască, vorbise ca un bufon pe jumătate nebun.

— Mă tem că-ți datorez niște scuze, adăugă el.

Tânăra îl privi iarăși surprinsă, și Alec știa atunci cum trebuia să se simtă, pentru că era destul de sigur că nu asta voise să spună.

Ah, ba nu, fix asta voise să spună.

— Nu înțeleg, mărturisi Gwen.

— Te-am judecat greșit.

Fata rămase tăcută o vreme, apoi zise:

— Oamenii fac asta adesea. Eu...

Gwendolyn privi în jur, de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu mai era nimeni care s-o poată auzi. Ceea ce era absurd, pentru că erau complet singuri. Părea totuși prudent să facă asta, iar ceva la gestul ei îl neliniști profund pe Alec. Pentru că orice era pe punctul să zică...

Era pentru el. Numai pentru el.

Tânăra se aplecă în față, abia perceptibil.

O clipă, inima lui Alec încetă să mai bată. În acea fracțiune de secundă... Fâșia aia infimă din spațiu pe care o eliminase dintre ei...

Îi luă răsufierea.

Dar ea se trase înapoi în secunda următoare.

— Nu-i nimic, murmură și privi în jos rușinată de ceea ce nu avusese suficient curaj să spună.

— Nu, ripostă bărbatul, cu o înflăcărare care îl uimi și pe el. Nu are cum să nu fie nimic.

Gwen ridică apoi privirea, și ochii li se întâlniră. Ochii aceia ca spuma mării. Cum de se putuse naște cineva cu astfel de ochi?

— E o prostie.

— Lasă-mă pe mine să judec asta.

— Voiam doar să spun... E destul de evident. Se uită într-o parte, apoi în jos și iarăși la fața lui, deși evită să-l privească direct în ochi. Ai spus-o dumneata deja.

Alec nu se abținu să nu zâmbească.

— Ce-am spus?

— Oamenii cred că sunt rece, reluă fata, dar nu sunt. Numai că nu știu cum să vorbesc cu majoritatea oamenilor. Iar aglomerația... Mă îngrozește.

Lăsă ochii în jos, încruntându-se la iarba umedă, apoi se uită iarăși în sus, cu o sprânceană încă ridicată. Arăta de parcă n-ar mai fi rostit niciodată cu voce tare vorbele alea.

— Sunt timidă.

Alec, care nu se retrăsese niciodată stresat într-un colț și nici nu simțise că i se face rău de la stomac înainte de a intra într-o încăpere, o liniști:

— Țsta nu e un defect.

Gwen surâse cu tristețe.

— La Londra este.

— Dar noi nu suntem la Londra.

— E ca și cum am fi, continuă fata, privindu-l cu respect. Pe toți cei aflați aici la conacul Finchley i-am mai întâlnit înainte. Mai puțin pe Lord Briarly, bineînțeles.

Alec se gândi la Hugh cel de neclintit și înnebunit după cai. Îl iubea pe Hugh. Chiar îl iubea. Pentru prietenul lui, s-ar fi aruncat în fața unei trăsurii, și chiar o făcuse într-o situație de neuitat și-i salvase viața. Era un miracol că Alec scăpase doar cu o coastă ruptă.

Dar Hugh nu se putea însura cu domnișoara Passmore. Lăsând la o parte modul în care avea să se simtă Hugh, căsătorit cu o femeie care nu-i împărtășește pasiunile, Alec se gândea acum *la ea*. Avea să fie nefericită.

În timp ce-i privea fața luminată de un zâmbet care-i trăda inteligența și neastâmpărul, Alec își dădu seama că nu o putea lăsa să fie nefericită.

— Cred că o să te sărut, îi șopti.

Fata încremeni, uluită. Și el, la rândul lui, se simțea uluit. Dar era cel mai evident lucru din lume. Dacă nu o săruta, *acum*, pe câmp, cât erau învăluiți în ceață, în clipa asta...

Avea să fie tragic.

Îl atinse bărbia, îi ridică fața spre el și, pentru o clipă, pur și simplu o sorbi din priviri. Părul ei reflecta lumina zorilor, și fu nevoit să-și reprime dorința de a-și întinde mâna pentru a-i scoate agrafele. Voia să-l vadă curgându-i pe spate, voia să-i simtă textura buclelor. Ar fi vrut să-i atingă pletele bogate, șuviță cu șuviță, să se convingă că un păr de o culoare așa uimitoare, roșie-aurie, putea să existe cu adevărat.

Fu cât pe-acți să-i murmure că e frumoasă, dar probabil că ea știa asta deja. În timp ce se uita în sus spre el, ochii ei reflectând aceeași uimire pe care o simțea și inima lui, Alec își dădu seama că sentimentul ăsta care-l lăsa fără suflare nu avea nicio legătură cu frumusețea ei.

Trebuia să afle și ea că nu avea de-a face cu

frumusețea ei.

Așa că nu mai zise nimic, doar își clătină capul de uimire, se aplecă și o sărută.

Începu ușor, buzele lui abia atingându-le pe ale ei, și așa voia să continue, să fie blând, respectuos și cum mai trebuia să se comporte un bărbat cu femeia pe care...

Femeia pe care...

Se trase înapoi și o privi din nou, de parcă momentul era cu totul nou.

Buzele ei se mișcă, iar el știa exact ce avea să spună.

— Domnul meu.

— Nu, o întrerupse, punându-i un deget pe buze. Zi-mi pe nume.

Dădu să spună ceva profund, dar apoi șopti:

— Nu-ți știu numele.

Tânărul îngheță. Încetă să mai respire. Apoi izbucni în râs. Se îndrăgostea... La naiba, era foarte posibil să se fi îndrăgostit deja... Iar ea nu-i știa numele de botez.

— Alec, zise, incapabil să-și șteargă rânjetul ridicol care i se întindea pe toată fața. Numele meu e Alec, și nu vreau să te mai aud vreodată că îmi spui altfel.

— Alec, șopti fata. Ți se potrivește. Surâse, și întreaga față i se luminează. Eu sunt Gwendolyn.

— Știu, îi mărturisi. Până la urmă, el avea o soră care îi spusese multe despre ea, majoritatea numai neadevăruri, după cum bănuia. Dar numele... pe-asta îl știa.

— Unii îmi spun Gwen.

Gwen. Îi plăcea. Era simplu. Elegant. Fermecător.

O reprezenta *pe ea*.

— Mama ar fi vrut să mă cheme Guinevere, îi spuse, dar tata a zis că e prea pretențios.

— A avut dreptate, declară Alec hotărât.

Fata zâmbi, ba chiar râse un pic.

— De ce spui asta?

— Nu știu, recunosc el. Pur și simplu, știu că este

adevărat. Tu ești Gwen. Nu, tu ești *unica* Gwen.

— Unica Gwen, repetă ea foarte amuzată.

— *Unica* Gwen. Iar, când ea ridică o sprânceană, Alec adăugă: E important să o spui cum trebuie.

— Și tu ești sigur că așa se pronunță corect?

— O, absolut, murmură. E evident ca lumina zilei.

— Ca lumina zilei, zici.

Bărbatul surâse ușor.

— Ca lumina zilei.

Gwen îi zâmbi și ea, dar de data asta cu viclenie. Alec hotărî că îi plăcea când părea vicleană.

— Cred că ar trebui să mă săruți din nou, îi spuse ea.

Hotărî că *îi plăcea* la nebunie când părea vicleană.

Îi luă mâna, își întrepătrunse degetele printre ale ei și o trase spre el, ușor, jucăuș, până când ajunse la câțiva milimetri de fața lui.

— Hmm, vrei să te sărut?

Fata încuviință din cap.

— Aici? șopti în timp ce o sărută pe nas.

Gwen mișcă dezaprobat din cap.

Buzele lui îi atinseră fruntea.

— Aici?

Ea clătină din nou din cap.

— Aici? șopti în timp ce-i atingea ușor buzele.

— Da, oftă ea.

Trecu de la un colț al gurii la celălalt.

— Aici? Aici?

Gwen nu zise nimic, dar el îi putea auzi respirația accelerată, i-o putea simți caldă și umedă în timp ce-i atingea pielea. Bărbatul căpătă curaj și își trecu limba de-a lungul pielii catifelate din interiorul buzei inferioare.

— Aici? o tachină ușor când încetă.

Nici de data asta ea nu spuse nimic, dar folosi limbajul trupului ca să aprobe. Mâinile ei îi atinseră spatele și se aplecă spre el, sprijinindu-se de corpul lui. Atingerea îi făcu

pulsul să o ia razna, și, brusc, se trezi că se lupta să-și înfrâneze dorința. Mâinile lui, brațele, sufletul... tot trupul lui tânjea să o atingă și să o lipească de el. Voia să o sărute, să o atingă. Voia să o venereze.

Voia ca ea să afle cum era să fie venerată.

O sărută din nou și din nou. Era sigur că ăsta era cel mai lung, mai adânc și mai frumos sărut din istorie. Era ceva ce se întâlnea numai în legende, numai în cântece. De-acolo de unde erau, se gândi, poeții probabil plângeau. Niciun vers nu avea să poată rivaliza cu acest sărut unic și perfect.

Alec o sorbi, îi inhală parfumul. O ținu strâns lipită de el. Până să sfârșească, o cunoștea în cele mai mici detalii, îi simțise însăși esența sufletului.

Și nici măcar n-o văzuse dezbrăcată.

Dumnezeule mare!

Alec se trase înapoi, tușind nebunește. De unde-i venise ideea asta? Era un domn. Un romantic. Iar aceasta era Gwen. *Unica* Gwen. Era o floare delicată, o comoară neprețuită. Nu trebuia să aibă fantezii cu ea dezbrăcată, chiar dacă, de obicei, își închipuia femeile fără haine pe ele.

Nu așa făceau bărbații?

Dar nu cu ea, se muștră singur. Nu cu fetele pe care aveau să le ia de soții. Nu că s-ar fi hotărât să o ia de nevastă, deși, sincer, acum, că se gândea la asta, i se părea o idee teribil de bună. Și totuși, lăsând acest aspect la o parte, ea era genul de femeie pe care să o iei de nevastă, nu genul pe care să-ți închipui cum o dezbraci.

Ea era mai bună de-atât.

Cu toate astea...

Doamne, Dumnezeule, ar arăta nemaipomenit în timp ce ar dezbrăca-o.

Alec începu să respire cu dificultate.

— Ești bine? îl întrebă fata.

Părea îngrijorată, dar Alec nu îndrăzni să o privească. Dacă ar fi făcut-o, ar fi început din nou să se gândească la

ea... în felul *ă/la*. Ceea ce ar fi avut efecte evidente și, foarte posibil, dureroase, asupra anumitor părți ale trupului lui.

Of, foarte bine, părțile în discuție erau și așa destul de afectate, dar, dacă ar putea să înceteze să se mai gândească la ea și la cum ar simți-o dacă și-ar pune mâinile...

Asta trebuia să înceteze.

Acum.

— Cred că trebuie să ne întoarcem în casă, rosti el gâtuit.

— Acum?

Încuviință mișcându-și capul fără să o privească. Își cunoștea limitele. Înghiți în sec.

— Poate ar trebui să o iei înainte.

— Vrei să mă întorc singură?

— Nu, spuse, deși în același timp dădea aprobator din cap.

— Nu... nu vrei să mă întorc singură.

El *voia* să se întindă și să o tragă iarăși aproape. El *voia* să-i scoată hainele și să o sărute iar, de data asta în locuri de nemenționat. El *voia* să o audă gemând de plăcere și apoi *voia* să...

— Lord Charters? Vreau să spun, Alec? Ești bine?

Părea îngrijorată. Mai rău, părea că *voia* să se întindă să-l atingă.

În mod cert, avea să se întoarcă singură. *El* avea să se arunce iarăși în lac.

Capitolul 6

În materie de prime săruturi, Gwen era foarte sigură că al ei fusese impresionant.

Bineînțeles că nu știa cu ce să compare și nici nu avea cine să îi împărtășească din experiență sau să-i povestească

despre alte sărutări mai puțin spectaculoase. Nu avea surori, și, din câte știa ea, niciuna dintre prietenele ei nu fusese sărutată sau, cel puțin, nu de cineva notabil. Dar știa... o, Doamne, știa... că sărutul ei fusese mai frumos decât orice alt prim sărut.

Era destul de sigură că Lord Charters... Alec, își aminti... fusese afectat în aceeași măsură. Dar apoi se depărtase de ea și îi întorsese spatele, iar acum, la modul cel mai sincer, părea bolnav.

Ceea ce însemna că până la căderea nopții probabil avea să se simtă și ea la fel.

Zâmbi, chiar dacă el era întors cu spatele și nu o putea vedea. Nu, probabil zâmbi tocmai *pentru că* el nu putea să o vadă. Era o cruzime să râzi în fața cuiva care se simte atât de rău. Dar nu se putea abține. Nu se putea gândi decât că...

Ăsta era cel mai *minunat* mod de a răci.

— Alec? rosti cu delicatețe. Mai devreme, când îl întrebase dacă se simțea bine, nu-i răspunsese. Alec, pot să te ajut cu ceva?

Îl se păru că îl aude gemând. Răsuflând agitat, se întoarse să o privească.

— Gwen, o întreabă destul de stânjenit în timp ce-și încrucișa brațele, ai idee ce se întâmplă între un bărbat și o femeie?

Fata făcu ochii mari și clătină din cap.

— Dacă nu te întorci acasă în clipa asta, grăi cu vocea răgușită, o să afli.

Pentru o fracțiune de secundă, Gwen nu putu decât să-l privească încremenită, dar apoi, într-o clipită, înțelese.

— O! scânci și făcu un pas în spate.

— Înțelegi ce vreau să spun, murmură el.

— Nu chiar, bâigui ea, deși... da?

Alec își desfăcu brațele, apoi le încrucișă la loc și imediat își împreună mâinile în față. Fata nu credea că-l mai văzuse vreodată atât de stânjenit.

— Nu suntem atât de departe de casă, zise Gwen.

— Nu.

Tânăra înghiți în sec.

— Ar trebui doar să-mi iau caietul de schițe.

Merse prin iarbă spre locul unde îi căzuse caietul, fără ca vreunul dintre ei să fi observat.

El nu se mișcă, și, la început, nici ea n-o făcu. În cele din urmă, conștientă că unul dintre ei trebuia să rupă vraja apăsătoare, fata alergă înainte și-l ridică. Făcu un pas înapoi, strângându-l la piept.

— Ne vedem mai târziu, rosti Alec, ținându-și în continuare mâinile înțepenite în față.

— Bineînțeles. Abia aștept.

El îi făcu un gest cu capul.

— Poate o să-mi arăți una dintre schițele tale.

Gwendolyn se gândi la veverițele ei gigantice, la dinții lor înspăimântători și la bonetele festive. Pentru prima dată, nu mai găsi niciun motiv să se rușineze.

— Poate o s-o fac, șopti. Poate o s-o fac.

*

Câteva ore mai târziu, Alec se simțea mult mai însuflețit și mai înviorat. A doua cufundare în lac se dovedise chiar folositoare, iar până să ajungă înapoi la conacul Finchley se simțea iarăși aproape uman.

Ud, dar uman.

O baie fierbinte și o primenire a hainelor completaseră transformarea. Era gata să meargă la micul dejun, când auzi un ciocănit în ușă. Se pregătea să-i spună vizitatorului să intre, dar ușa începu să se deschidă înainte să apuce să termine cuvântul, ceea ce însemna, bineînțeles, că numai sora lui putea să fie.

— Alec! vorbi Octavia năvălind în încăpere. Unde ai fost?

Pentru o clipă, tânărul cugetă asupra răspunsului. Nu se putea să-l fi căutat. Îi cunoștea obiceiurile Octaviei când venea vorba despre somn și era imposibil să se fi trezit suficient de devreme încât să îi observe lipsa.

— Toată lumea a coborât deja la micul dejun, adăugă ea.

A, deci asta voia să spună.

— Atunci tu de ce nu ești acolo? întrebă el.

Fata își strânse buzele iritată.

— Am venit să te caut.

Alec își aranjă manșetele, își îndreptă haina și-i făcu valetului semn din cap că putea pleca.

— De când nu poți tu să mănânci ouă și șuncă fără mine?

— Alec.

— Foarte bine, ce e?

— Este vorba despre domnișoara Passmore, îl lămuri fata.

Alec se alarmă imediat ce simți veselia din vocea Octaviei.

— Ce e cu domnișoara Passmore? o întrebă cu grijă.

Octavia se aplecă în față. Ochiul îi sticleau, pentru că era roșu de bărbă.

— Se pare că azi-dimineață devreme a fost să se plimbe.

— Se pare?

Ura când auzea pe cineva zicând expresia asta.

— Eu nu am văzut-o, recunosc Octavia. Dar alții, da.

— Nu mi se pare deloc în neregulă să te plimbi de dimineață, replică fratele ei, încercând să înăbușe discuția în fașă. Dacă ai avea astfel de pasiuni, ți-aș da și ție voie să te plimbi acasă.

Octavia nu lăsă să se vadă dacă-i observase sau nu dojana subtilă. În schimb, continuă să vorbească de parcă el n-ar fi zis nimic.

— Emily Mottram are motive să creadă că nu a fost singură.

Emily Mottram? Cine naiba era Emily Mottram? Și ce credea că știa? Alec era destul de sigur că el și Gwen fuseseră singuri în dimineața aceea. Nu se poate să-i fi văzut nimeni. Nimeni.

— Emily a văzut-o când s-a întors, adăugă Octavia. Era foarte șifonată.

— Domnișoara Mottram? rosti Alec țăfnos.

— Nu. Domnișoara Passmore. Emily a zis că arăta de parcă s-ar fi tăvălit în noroi.

— Păi, poate chiar a făcut-o, se răsti Alec. Azi-noapte a plouat și e alunecos pe jos. Poate a căzut.

— O, te rog, zise Octavia disprețuitoare. Asta nu are cum să se întâmple.

Alec aproape că-și ridică brațele de exasperare.

— Despre ce vorbești?

Octavia râse iritată.

— Este atât de grațioasă. Nu are cum să cadă pur și *simplic*.

— Chiar trebuie să încetezi cu invidia asta, rosti Alec cu asprime. E lipsită de decență.

Octavia se trase în spate, cu gura întredeschisă de indignare.

— Ce ursuz ai devenit.

— Am devenit ursuz pentru că ești tu o scorpie, replică la rândul lui.

Fata rămase cu gura căscată.

— Mă faci scorpie?

Alec nu găsi că mai avea rost să-i răspundă.

— De ce o aperi? îi ceru ea socoteală.

— N-o apăr, îi aruncă el, deși se gândea că ar trebui s-o apere. Vreau doar să subliniez că *tu* bârfești, și asta e extrem de neplăcut.

— Alec! exclamă fata.

Alec aproape că se aștepta să o vadă bătând din picior. Bărbatul nu făcu altceva decât să-și încrucișeze brațele.

— Nu înțelegi, insistă fata. Câtă vreme e ea prin preajmă, nu-mi voi găsi niciodată un soț. Niciodată.

Dacă așa se purta ea și în public, se gândi Alec, atunci probabil făcea o treabă bună alungându-și eventualii pretendenți și singură. Totuși, nu era atât de crud încât să spună asta cu voce tare, așa că încercă să-și mai domolească reacțiile. Nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap înainte de a-i spune:

— Nu poți da vina pe domnișoara Passmore pentru eșecurile tale.

— O, ba da, pot, ripostă Octavia. Și, înainte să-mi mai arunci cine știe ce alte insulte nedemne o să-ți mai treacă prin minte, vreau să te asigur că nu sunt singura fată care simte asta.

— Octavia, am vorbit cu domnișoara Passmore. Aseară, mai exact, când am luat-o din mijlocul grupului aceluia de cavaleri, ca să ai *tu* ocazia să le atragi atenția.

— Mulțumesc pentru asta, rosti Octavia fără tragere de inimă.

Alec clătină din cap. Sora lui avea să-l omoare.

— Am descoperit că e o domnișoară afabilă și blândă.

— Asta pentru că tu ești bărbat, replică furioasă Octavia.

— Pentru că sunt om. Doamne, surioară, ce s-a întâmplat cu tine? Când ai devenit atât de rea?

— Când te-ai îndrăgostit *tu* de Gwendolyn Passmore? ripostă ea.

— Nu m-am...

Tânărul se întrerupse, pentru că adevărul era că nu avea nici cea mai vagă idee dacă era sau nu îndrăgostit de Gwendolyn Passmore. În mod cert, era îndrăgostit de idee. De ideea de Gwen. De unica Gwen, cu ochii ei veseli și cu surâsul suav.

Și de sărut. Sărutul acela perfect, uimitor, care-i zdruncinase sufletul.

Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de repede legat de o altă ființă cum i se întâmplase alături de ea, cu doar câteva ore în urmă.

— Octavia, reluă Alec încercând să fie rezonabil, nu ai niciun motiv să crezi că domnișoara Passmore a făcut altceva decât să se plimbe azi-dimineață devreme. Bănuiesc doar că împrăști zvonurile despre ea de ciudă. Și nu pot să-ți spun cât de rușine îmi e cu tine.

— Nu pot să cred că zici asta, replică Octavia, rămasă cu gura căscată de uimire și de disperare. Ești fratele meu.

— Într-adevăr.

Alec își încrucișă brațele și-o privi neîndurător.

— O să aflu cu cine a fost, șopti fata.

— Te avertizez, rosti el. Lasă lucrurile așa cum sunt.

— Dar...

— Încetează, îi ordonă, incapabil să continue discuția pe tema asta. Ți-a trecut vreodată prin cap că poate domnișoara Passmore e timidă? Că stă deoparte pentru că speră să spargi *tu* gheața?

Octavia îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi rosti:

— Nimeni care arată așa nu are cum să fie timid.

— Nu e o chestie pentru care optezi.

Dar Octavia își formase o părere și nu avea de gând să și-o schimbe. Clătină din cap și adăugă:

— Nu contează dacă e timidă. Este crud din partea ei să nu ia în considerare sentimentele tinerelor care nu atrag la fel de mulți pretendenți ca ea.

— Doamne, Dumnezeule, Octavia, dar ce a făcut domnișoara Passmore să te rănească? Măcar e cineva aici, la Finchley, care ai vrea să te curteze?

Asta păru să o reducă la tăcere, cel puțin pentru câteva secunde. Octavia rânji câteva clipe, apoi mormăi:

— E Hugh.

O, Doamne, numai de asta nu avea nevoie acum.

— Hugh nu o să se însoare cu nicio femeie care nu se va arăta încântată să nască pe cal, se răsti Alec. Și, în plus, nu e interesat. Crede că încă ai doișpe ani.

— Ai *vorbit* cu el despre mine? întrebă Octavia.

— Mi-a povestit că se gândește să se însoare. I-am adus vorba despre tine.

— Ce-ai făcut? țipă ea. Cum ai putut *să faci* așa ceva?

Alec își lăsă capul pe spate și scoase un suspin. Trebuia să-i găsească un soț. Nu mai putea rezista prea mult în ritmul ăsta.

— Cum o să mai pot da ochii cu el? murmură ea. O să creadă că mi-am pus în gând să-l cuceresc.

— Și nu-i așa?

— Nu!

— Bun. Zi-mi pe cine vrei. Pe Hammond-Betts? Pe celălalt? Să nu spui Bretton, că nici măcar eu nu pot să te mărit cu un duce.

— Celălalt este Glover, rosti ea pe un ton rușinat și bosumflat.

— Îți place?

— Nu-mi displace.

Nu mai purtase o dată discuția asta și mai devreme? Despre un cal?

— O să văd ce pot face ca să stați unul lângă altul în seara asta, zise Alec.

De preferat, departe, cât mai departe de locul lui la masă.

Octavia făcu ochii mari.

— Ce-o să faci?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu o să desenez o săgeată. Am s-o rog pe Carolyn. Foarte discret. Va fi fericită să ne ajute. Îi place să facă pe pețitoarea.

Octavia își strânse buzele, cu siguranță gândindu-se dacă putea avea încredere în fratele ei să rezolve o chestiune

atât de delicată. În cele din urmă, probabil trase concluzia că nu avea de ales, pentru că adăugă scurt:

— Mulțumesc.

Timp de câteva secunde, Alec nu mai zise nimic, pentru ca apoi să o întrebe:

— Acum pot coborî să iau micul dejun?

Fata încuviință scurt din cap, după care îl urmă spre ușă. Dar, înainte să apuce el să iasă, ea scoase un sunet surd și-și puse mâna pe brațul său.

— Încă un lucru, frățioare.

Alec se întoarse plictisit.

— Ce e?

— Astăzi vor avea loc niște jocuri. Tragere cu arcul, badminton și de-a v-ați ascunselea.

— Să nu tragi în domnișoara Passmore, o avertiză imediat.

— *Alec!* N-am s-o fac... Răsuflă afectată ca o doamnă și clătină din cap, în mod vădit hotărând că nu avea niciun rost să se apere. Voiam să te întreb dacă mi-ai putea face o favoare. Vrei să te joci și tu de-a v-ați ascunselea?

— Dar ce, am trei ani? o întrebă sarcastic.

— O să joace toată lumea, reluă fata, ignorându-i vorbele. Vrei să fii partenerul domnișoarei Passmore?

Tânărul se îndreaptă de spate. Ei, *asta* suna chiar interesant. Doar că...

— De când se joacă de-a v-ați ascunselea pe perechi?

— Nu se joacă. Dar n-ai putea să-i acorzi puțină atenție? Octavia își mișcă rapid mâinile. Să o iei deoparte sau ceva. Să-i distragi atenția.

— Să o iau deoparte de restul grupului, vrei să spui.

— *Da!* exclamă Octavia de parcă tocmai terminase de explicat ceva unui elev foarte greu de cap. Dacă nu e ea acolo, poate cavalerii ne vor acorda atenție și nouă, celorlalte.

— Ce te face să crezi că va dori să-și petreacă timpul cu mine? întrebă Alec.

Octavia îl privi ca pe-un idiot.

— Pentru că tu ești... O, pentru numele lui Dumnezeu, toate prietenele mele sunt îndrăgostite de tine. Chiar și eu recunosc că ești chipeș.

— Vai, îmi crește inima să văd cum îți manifesti tu afecțiunea de soră.

— Nu fi așa, îl avertiză ea.

— Cum?

— *Îmi crește inima*, îl imită ea. Încetă repede parodia și îi zise cu asprime: Femeilor nu le place să fie ținta atacurilor sarcastice.

— Lor le place doar să le inițieze, replică el răspicat.

Octavia nici măcar nu se mai prefăcu insultată.

— Te rog încearcă să o ții pe domnișoara Passmore departe de noi ceilalți în după-amiaza asta. Poți să faci asta pentru mine?

Alec se gândi că putea.

Capitolul 7

— Toată lumea, atenție la reguli, strigă Lady Finchley. Există reguli.

Gwen aștepta răbdătoare în vreme ce gazda încerca să atragă atenția grupului mic de oaspeți. Toți păreau să fi format bisericuțe. Gwen bănuia că se afla în grupul format din Lady Finchley, Lord Briarly și ducele de Bretton, fără niciun motiv, pur și simplu, acolo se întâmplase să se așeze.

— Nimeni nu mă ascultă, se plânse Lady Finchley fratelui său, care stătea exact lângă ea, arătând de parcă și-ar fi dorit să fie în cu totul altă parte.

Gwen îi urmărea cu interes. Îi plăcea să-i analizeze pe oameni. În plus, asta o ajuta să-și ferească privirea de Alec, care era la doar câțiva metri de ea și-și însoțea supus sora,

care părea hotărâtă să-l cucerească pe Allen Glover.

Octavia se dădea de gol destul de ușor, dar Allen nu părea deranjat. De fapt, se înroșise, amețit de atâta atenție. Gwen se bucura pentru el; la fel ca ea, Allen era timid, iar Gwen era fericită să-l vadă simțindu-se așa bine.

— Atenție, toată lumea! strigă Lady Finchley din nou. Atenție, vă rog!

Dar Octavia Darlington continua să stea de vorbă cu Emily Mottram, care îi făcea ochi dulci lui George Hammond-Betts. Mama lui Gwen se împrietenise cu o doamnă mai în vârstă despre care Gwen credea că era strămătușa lui Alec, iar amândouă păreau să poarte o discuție aprinsă despre păsările de apă.

Gwen spera ca domnișoara Darlington să nu fie o mare iubitoare de animale; mama ei credea că rațele stau cel mai bine în tocana cu sos.

Mai în dreapta, ducele de Bretton vorbea cu Lady Sorrell, probabil despre un cal pe care el încerca din răspuțeri să îl cumpere de la Lord Briarly. Lady Sorrell dădea aprobator din cap și chiar părea că își exprima o părere, lucru care lui Gwen i se păru foarte interesant. Ea însăși nu era prea interesată de animale, dar descoperise că majoritatea bărbaților nu prețuiau prea mult părerea unei femei despre acest subiect.

— Vrea cineva să știe regulile? mai întrebă Lady Finchley.

Nu părea nimeni interesat.

— Hugh, oftă Lady Finchley.

Lord Briarly își puse două degete în gură și scoase un fluierat teribil.

Discuțiile încetară.

— Bună treabă Hugh, murmură Alec.

Și Gwen, la rândul ei, era impresionată.

Lady Finchley îi mulțumi zâmbindu-i frumos.

— Fratele meu este un bărbat cu talente unice.

— Din când în când, mă fac și eu util, zise Lord Briarly pe un ton caraghios.

— Acum, că mă bucur de atenția dumneavoastră – mulțumesc, Hugh, rosti Lady Finchley făcând semn din cap înspre fratele ei, poate reușesc să stabilesc, în sfârșit, regulile.

— De-a v-ați ascunselea are reguli? se auzi o voce.

— În casa *mea* are, replică Lady Finchley cu impertinență. Mai întâi de toate, nimeni nu părăsește proprietatea. Vecinul nostru din nord este foarte nesuferit și are o vedere îngrozitor de proastă. E posibil să vă confunde pe vreunul dintre voi cu vreo potârniche.

Câteva doamne rămaseră cu răsuflarea întretăiată.

— Glumește, le liniști Alec.

— Ba nu glumesc, reluă Lady Finchley fără să respire. Dacă plouă, jocul se întrerupe, și ne vom aduna în salon, unde avem coniac și biscuiți.

— Și de ce nu putem anula totul acum și să trecem direct la coniac? murmură ducele de Bretton.

— Mi se parte că văd un nor, se auzi o altă voce optimistă.

— Liniște, amândoi, continuă Lady Finchley. Vor număra două persoane, dar vor căuta separat. Ceilalți vă veți ascunde și...

— Noi ceilalți? o întrerupse fratele ei. Se întoarse să o privească suspicios. Dar tu?

— A, eu o să vă supraveghez, continuă Lady Finchley. Făcu semn cu mâna în aer, ca și cum ar fi pictat o pânză imensă. Cineva trebuie să se ocupe de toate detaliile.

— Aș putea fi eu acea persoană, sublinie el.

— Când veți fi descoperiți, se adresă ea în continuare grupului, fără să-și privească fratele, vă puteți întoarce în casă, să-mi spuneți cine v-a găsit. Va câștiga ultima persoană care va fi găsită, iar premiul de consolare îl va primi căutătorul care a găsit cele mai multe persoane. Se așternu

liniștea. Câștigați dacă nu vă găsește nimeni, adăugă repede, și ieșiți pe locul doi dacă găsiți mai multe persoane decât celălalt căutător.

Indicația asta păru mai eficientă, mai ales după ce domnul Hammond-Betts întrebă:

— Există premii?

— *Bineînțeles* că există premii! exclamă Lady Finchley. La ce sunt bune jocurile fără premii?

Femeia le zâmbi larg oaspeților ei.

— Am să vă povestesc totul despre premii de îndată ce mă voi hotărî care sunt.

— Carolyn! se văită cineva.

— Ei, să zicem că m-ați luat pe nepregătite, rosti ea fluturându-și mâna. Fac și eu tot ce pot.

— Eu votez în continuare pentru coniac, rosti tărăgănat ducele de Bretton.

— Pentru asta, i se adresă Lady Finchley, *dumneata* vei fi unul dintre căutători.

Se întoarse apoi spre Gwen, probabil pentru că era femeia aflată cel mai aproape de ea.

— Asta înseamnă că nu poate scăpa repede de joc alegându-și cea mai evidentă ascunzătoare, ca să fie găsit în primele cinci minute.

— Foarte bine gândit, murmură Gwen.

— Da, așa m-am gândit și eu. Te-aș face și pe tine căutător, rosti ea întorcându-se către fratele ei, dar cred că ar trebui să aleg o femeie.

Carolyn cercetă mulțimea și-și fixă privirea asupra lui Gwen, care o imploră din priviri să nu o aleagă pe ea. Probabil că Lady Finchley îi înțelese panica din ochi, pentru că, după ce-și flutură brațul în aer ca un raportor, se opri asupra surorii mai mici a lui Alec și declară:

— Domnișoară Darlington! Dumneata vei fi celălalt căutător!

Octavia aplaudă de fericire și-i gânguri ceva domnului

Glover, dar Gwen nu reuși să înțeleagă ce anume. Gwendolyn nu-și putea închipui cum era posibil să-ți dorești să fii căutător într-un astfel de joc. Să trebuiască să umbli de colo-colo în *căutarea* celorlalți... îngrozitor! Gwen plănuiise deja cum să-și ia caietul de schițe înainte să meargă să se ascundă. Dacă găsea un loc bun, putea să câștige și să se bucure, în același timp, de câteva ore de singurătate binecuvântată.

Deși...

Trase repede cu ochiul la Alec, dar își feri privirea când văzu că și el se uita la ea. Nu se putu însă abține să nu zâmbească. Poate că nu singurătatea binecuvântată și-o dorea ea acum. Era atât de obișnuită ca la petreceri să încerce să scape, încât nu-i trecuse prin cap că poate de data asta există cineva de care nu dorea să fugă.

De data asta, poate că era o persoană cu care dorea să fugă.

Își simți fața luându-i foc și rămase cu ochii-n pământ, temându-se să privească în sus cu obrazii îmbujorați atât de evident. Orice speranță că nu avea să o observe nimeni îi fu brusc spulberată când auzi o voce caldă șoptindu-i în ureche:

— Te-ai înroșit.

— Ba nu, minți ea, știind însă că obrazii i se îmbujoraseră și mai tare doar la auzul vocii lui Alec.

— Mincinoaso, murmură el. Oare la ce te-ai putea gândi?

Gwen își înălță capul ca să răspundă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Octavia Darlington li se alătură.

— Frățioare, dă-ți silința, zise ea și rânji către Alec. Am să te găsesc.

— Chiar te rog, îi replică el. Abia aștept să-mi savurez coniacul în vreme ce Bretton se poticnește prin noroi.

— Nu e chiar așa noroi, interveni Gwen.

— Cu pantofii ăștia va fi, răspunse Alec arătând spre

saboții surorii lui.

— A, vechiturile astea? se apără Octavia. Sunt destul de purtați. Era cât pe-acți să-i arunc.

— E oare de mirare de ce am cheltuieli așa mari? murmură Alec.

Gwen izbucni în răs, dar imediat făcu o față serioasă când Octavia îi aruncă o privire furioasă.

— Sora ta nu mă place, îi mărturisi ea lui Alec de îndată ce Octavia se îndepărtă.

— În clipa asta, nici eu nu prea îmi plac sora, replică el încordat.

Gwen nu știu cum să-i răspundă. Probabil ar fi trebuit să fie toată numai lapte și miere și să strige ceva de genul: „O, nu spune asta!” Dar, în ultimele patru luni, Octavia Darlington îi tot aruncase priviri răutăcioase, iar Gwen, sincer, se cam săturase.

— E doar invidioasă, îi zise Alec oftând obosit. Clătină din cap parcă pentru a-și alunga repede supărarea. Se întoarse spre ea zâmbind și rosti: Dintotdeauna și-a dorit să aibă un păr tițian.

Gwen dădu ochii peste cap.

— Țasta-i adevărul, insistă el. Și ochii verzi.

— Nu te cred.

— Bine, am mințit în privința ochilor, dar am auzit-o cum se plângea din cauza părului ei.

— Poate și l-ar dori mai ondulat.

Toată conversația asta părea să-l fi amețit.

— Orice ar vrea, e clar că nu are.

— Sora ta e drăguță, îl contrazise Gwen.

Era adevărat. Octavia avea un păr des superb și ochii cenușii foarte frumoși. Cam ca ochii lui Alec, de care, de curând, se cam îndrăgostise ea.

— Nu la fel de drăguță ca tine, șopti el, și mă tem că știe și ea asta.

Li se întâlniră privirile, iar Gwen fu cât pe-acți să se

încline spre el. Momentul era numai bun pentru un sărut, și, în timp ce privea spre el...

— Încetează, se auzi glasul lui gătit.

— Ce să încetez?

— Să te mai uiți așa la mine.

Gwen înghiți emoționată în sec și făcu un pas în spate, uitându-se repede în jur, să vadă dacă nu cumva o observase cineva cum îl privea ca o vacă bolnavă de dragoste. Lady Finchley se uita înspre ei, dar Gwen nu era sigură dacă îi privea pe ei sau pe ducele de Bretton, care stătea sprijinit de un copac și număra cu voce tare cu o răbdare ostentativă.

— Treizeci și patru... treizeci și cinci... O sută zici?

— O mie, rosti Lady Finchley, rânjind cu răutate.

— Mergem să ne ascundem? îi șopti Alec.

Gwen îl privi uimită.

— Împreună?

— Nu e nicio regulă care să ne interzică.

— Îmi amintesc că la Eton am picat la matematică, se auzi vocea ducelui. Era ceva cu numerele din trei cifre.

— E un concept dificil, îl încurajă Lady Finchley, dar sunt sigură că o să te descurci.

Gwen izbucni în râs văzându-l pe cel mai dorit burlac al Angliei sprijinit de un copac, numărând ca un școlar.

— Nu știu ce și-a imaginat, rosti Alec clătinând din cap. Ar fi trebuit să știe că nu se poate pune cu Carolyn Finchley.

— Să înțeleg că ai încercat și tu? îl întreabă Gwen.

— O, de foarte multe ori, mărturisi Alec în vreme ce treceau prin spatele casei. O știu de când purta șorțuleț. Fratele ei e unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei.

— Pare un om de treabă, își dădu ea cu părerea.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu te măriți cu el.

Gwen era să se înece cu propria limbă.

— Poftim?

— Își caută o soție. Nu știu sigur ce a făcut să se

grăbească așa, dar... Alec făcu o pauză, apoi reluă: Poți să păstrezi un secret?

— Pot, îi confirmă Gwen.

— Și-a făcut o listă. Sau, mai degrabă, surorile lui i-au făcut o listă. Cu posibile soții.

Brusc, multe dintre cele petrecute în ziua precedentă începură să capete sens.

— Sunt și eu pe listă? întrebă Gwen încruntându-se.

— Bineînțeles, replică Alec.

O zise de parcă pentru el era ceva evident, ceea ce pe ea o puse în dificultate.

— Credeai că nu ești?

— Nu... nu știu.

— Nu contează. Dacă te cere, sub nicio formă nu trebuie să accepți.

Gwen nu se abținu să nu se întrebe dacă nu cumva are el în minte o altă propunere, dar, înainte să apuce să se vaite pentru lipsa ei de curaj (n-ar fi putut niciodată să întrebe, niciodată), Alec clătină din cap și rosti:

— Ai fi foarte nefericită.

— Aș fi? zise, după care ceva diabolic dinăuntrul ei o făcu să adauge: De ce?

Bărbatul o privi serios.

— Hugh trăiește și respiră numai pentru cai. Nu va avea timp pentru nicio soție care nu-i va împărtăși pasiunile.

— Unele femei ar fi foarte încântate de un asemenea aranjament.

Alec o fixă cu privirea.

— Tu ai fi?

Gwen înghiți în sec.

— Bănuiesc că ar depinde de soțul meu.

Ajunseseră la marginea luminișului, iar acum pătrundeau în pădure. Când o învălui umbra, fata tremură.

Dar nu era sigură că din cauza frigului. Alec se opri din mers și-i luase o mână într-a lui. Degetele li se împletiră,

și o trase spre el. Se uită în sus spre el și simți că i se taie răsuflarea. O privea cu o asemenea intensitate; cu siguranță, se gândi ea, îi putea vedea până-n străfundul sufletului.

— Și dac-aș fi eu soțul tău? o întrebă cu blândețe. Ți-ar conveni un asemenea aranjament?

Fără să spună nimic, dădu dezaprobat din cap.

— Nici mie, murmură el, mângâindu-i buzele cu degetul. Eu cred că un soț și o soție trebuie să aibă pasiuni comune.

Gwen surâse. Se simțea și curajoasă.

— Acum nu mai vorbim despre cai, nu?

— Cu siguranță nu.

— Cărțile? Tata e înnebunit după biblioteca lui.

— Unele cărți, mărturisi Alec, pe un ton atât de seducător, încât Gwen se întrebă la ce gen de cărți se gândea oare.

— Broderiile? îl tachină fata. Mama e înnebunită după broderii.

— Sunt înnebunit după broderii doar dacă fac parte din hainele pe care le porți tu.

Gwen simți că îi iau obrazii foc, în vreme ce restul trupului îi ardea de nerăbdare. Nerăbdare și plăcere.

Bărbatul se aplecă și o sărută în colțul gurii.

— Sau, mai degrabă, sunt înnebunit după broderii doar dacă fac parte din hainele pe care ți le pot scoate.

— O, Doamne, șopti fata. Nu cred că ne-am afundat destul de mult în pădure.

Bărbatul izbucni în râs, apoi îi apucă mâna și o trase. Gwen alergă în urma lui, nevoită mai degrabă să sară ca să poată ține pasul cu ritmul lui. Tot timpul ăsta, râse fericită, fără suflare, sărind peste rădăcinile copacilor, aplecându-se pe sub crengi.

— Oprește-te, îl rugă, abia mai evitând un măr crescut pe cărare. Nu pot... au!

Alec se opri.

Gwen se lovi de el, iar trupurile li se întâlniră brusc și violent, iar apoi... Nu mai aveau cum să se oprească. El nu zise nimic, iar ea nici nu-și dorea s-o facă. O cuprinse cu brațele, își trecu mâinile prin părul ei, iar ceea ce făcea acum nu se compara, nici *pe departe*, cu ceea ce făcuseră de dimineață.

Gwen nu-și dădea seama ce o apucase, nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea fi cuprinsă de o asemenea dorință. Dar, când se lovi de el și-și simți trupul zdrobit de duritatea corpului lui, ceva înlăuntrul ei se eliberă. Voia... nu, avea nevoie... să-l simtă, să-l sărute, să-i arate că nu era doar mica și timida Gwendolyn Passmore. Era o femeie, o femeie cu dorințe. Și îl dorea *pe el*.

Îi strigă numele și-l trase și mai aproape de ea. Se simțea puternică. Se simțea sălbatică. Voia să dețină controlul asupra vieții ei. Asupra acestui moment.

Asupra lumii!

Începu să râdă. Își dădu capul pe spate și râse.

— Ce e? o întrebă gâfâind.

— Nu știu, recunosc eu cu răsufierea tăiată. Sunt doar extrem de fericită. Mă simt... mă simt...

Alec o trase iarăși spre el, dar nu o sărută. O ținu doar aproape de el și-o privi direct în ochi.

— Mă simt liberă, îi șopti.

Capitolul 8

Alec nu avusese de gând să o sărute.

Ei bine, asta nu prea era adevărat. Voise să o sărute. Doar că nu avusese de gând să o sărute *așa*. Dar acum...

Nu s-ar fi putut opri nici măcar dacă regele însuși ar fi apărut acolo și i-ar fi ordonat. Pentru pentru prima dată în viață, acționa dincolo de dorință, chiar și dincolo de nevoie.

Era a lui. Trebuia s-o facă a lui. Trebuia să-i *arate*...

La naiba, nu știa ce trebuia să-i arate. Știa doar că era musai...

Asta era. De fapt, nu mai avea habar de nimic. Nu mai știa decât că, în momentul ăla, existau ei doi, sărutul, vântul, frunzele, mirosul de pământ ud și...

— Ești atât de frumoasă, îi șopti Alec.

Trebuia să i-o spună. Pur și simplu, trebuia.

— Mă simt frumoasă, murmură la rândul ei. Tu mă faci să mă simt frumoasă.

Alec îi atinse părul, simțind șuvițele roșii-aurii alunecându-i printre degete. Și-l prinsese în creștet, dar, din cauza alergatului prin pădure, îi căzuse pe umeri.

— Cum știe să facă asta? o întrebă în șoaptă.

— Ce să facă?

Bărbatul îi ridică o șuviță și o flutură ușor în aer, apoi își strecură mâna prin părul des.

— Cum știi toate șuvițele cum să se adune și să formeze o buclă?

Lui Gwen îi venea să râdă.

— Am un păr foarte inteligent.

— Doar părul?

— Și degetele mele de la picioare sunt destul de istețe.

Alec simți brusc dorința de a-i vedea picioarele.

— Devine interesant.

— Dar tu?

— Eu? Se prefăcu a sta pe gânduri. Am niște mâini foarte cunoscătoare.

Tânăra îi apucă o mână și i-o duse la gură. Alec abia dacă mai respira, aproape că uită și cum îl cheamă când ea începu să-i sărute fiecare deget în parte.

— Sunt mâini blânde, continuă ea să șoptească. Și foarte abile.

— O, Doamne, suspină bărbatul. Gwen.

Dar fata nu se opri. Îi întoarse mâna și-i privi palma.

— Vezi asta, continuă, atingându-i cuta sensibilă de la baza degetelor. Bătăături. Cum se face că un conte răsfățat are bătăături?

— Îmi place să muncesc cu mâinile, îi răspunse răgușit.

Fata încuviință din cap.

— Și mie.

— Îmi place să fac plimbări lungi.

Gwen îi sărută palma.

— Și mie.

Și apoi, pentru că i se păru că se potrivește în context, Alec adăugă:

— Îmi place verdele.

Tânăra îl privi cu ochii aceia uimitor de verzi. Nici măcar nu se gândise la ochii ei când spusese asta. Sau poate da?

— Asta e culoarea ta preferată? îl întrebă Gwen.

Alec aprobă din cap.

Fata îi surâse.

— Și a mea.

Bărbatul o privi întrebându-se când devenise așa fascinant să observi cum clipește cineva. Dar la Gwen păreau niște unduiri de balet. Ar fi putut rămâne acolo toată săptămâna, urmărindu-i genele fluturând în sus și-n jos. Contrastul dintre culoarea ochilor și a obrazului, felul în care părea să surâdă de fiecare dată când își închidea ochii...

Începea să devină visător.

Începea să se poarte prosteste.

Nu-i păsa.

— A doua mea culoare preferată e violetul, adăugă Gwen zâmbindu-i.

Alec fu, cât pe-acți să zică „și a mea”, numai că nu era adevărat. În schimb, rânji și zise:

— Mie îmi place portocaliul.

— Mie portocalele.

Bărbatul își lăsă fruntea să se odihnească sprijinită de a ei.

— Mie îmi plac prunele.

O sărută fugitiv.

— Mie căpșunele, rosti ea.

Alec se opri.

— Asta ce legătură are?

Gwen ridică din umeri neputincioasă și râse scurt.

— Nu știu.

Tânărul îi atinse bărbia, apoi își lăsă degetele să alunece pe linia dintre obraz și gât.

— Ai idee cât de mult îmi doresc să te sărut acum?

— Un pic, șopti fata.

— Nu m-am mai simțit așa niciodată, îi mărturisi Alec.

Trebuia să-i mărturisească. Simțea nevoia ca ea să știe că nu era lipsit de experiență. Că fusese și cu alte femei. De fapt, rareori stătuse fără o femeie. Dar avea nevoie ca ea să știe că acum, cu ea, era ceva cu totul nou.

— Nici eu, zise ea, apoi recunosc. Nu prea înțeleg.

Alec o sărută din nou, mușcându-i ușor buza de jos.

— Nu cred că trebuie să înțelegi.

Începu să-i sărute gâtul, găfâind de dorință când o văzu plecându-și capul, permițându-i accesul nestingherit la pielea ei caldă și catifelată.

O dădu înapoi până când ajunse cu spatele la un copac, apoi o sprijini de trunchi. Gura lui găsi încă o dată baza gâtului ei și începu să coboare spre scobitura de deasupra claviculei, în jos spre sâni și se opri să arunce un ochi pe după marginea jerseului.

— Alec, suspină ea. În glasul ei nu era însă niciun semn care să-i dea de înțeles că voia ca el să se oprească, așa că merse și mai jos, și mai îndrăzneț, trecându-și limba pe sub marginea din volănașe dantelate. Avea mâinile pe umerii ei, însă, înainte să-și dea seama, începu să-i coboare o parte a corsajului.

Îi sărută umărul, apoi pielea catifelată a brațului, sânul, iar mai apoi îi apucă încetișor, chinuitor, sfârcul în gură și începu să-l muște ușor, gâfâind de plăcere când o auzi gemând uimită.

Undeva în străfundul minții lui știa că trebuia să se oprească. Pentru numele lui Dumnezeu, Gwen era neprihănită, iar el făcea dragoste cu ea lângă un copac. În mijlocul unui joc de-a v-ați ascunselea. Dar nu reușea să se adune și să se retragă. Nu încă, nu când o simțea atât de suavă și de pasională în brațele lui. Nu atât cât scotea sunetele acelea gătuite, indescrribibile și incredibil de seducătoare.

— Ce am spus mai devreme, gâfâi, lipindu-se ațățat de ea, deși știa prea bine că asta nu avea decât să-l facă să se simtă și mai frustrat, dacă aș fi soțul tău...

Fata scoase un șuierat. Alec se gândi că ar fi putut fi un „Da?” gătuit.

— Era, de fapt, o cerere în căsătorie. Se dădu un pas în spate, cât să poată trage în sfârșit aer în piept. Stângace, știu, dar... încercă să se lase într-un genunchi, însă își dădu seama că nu-și putea menține echilibrul, așa că, în schimb, reuși doar să se încline într-un mod foarte caraghios. Vrei să te măriți cu mine?

Gwen nu răspunse imediat, ceea ce l-ar fi putut îngrijora dacă nu ar fi văzut-o cum se străduia să ia o gură de aer. În cele din urmă, își ridică privirea și-l întrebă:

— Serios?

Alec încuviință din cap și, imediat, la fel făcu și ea.

Și astfel se logodiră Alec Darlington, conte de Charters, și domnișoara Gwendolyn Passmore, fiica lordului și a lui Lady stillworth.

Evident, nu așa urma să fie povestea pe care aveau să le-o spună copiilor. Versiunea aceea conținea petale de trandafir, un inel de logodnă cu diamant și (asta era o adăugire de ultim moment la narațiune) o catapultă.

Și chiar ar fi scăpat cu asta dacă mătușa Octavia (după cum avea să fie cunoscută, în cele din urmă) nu s-ar fi hotărât să spună și versiunea ei asupra întâmplării.

*

„O, Doamne!”

Asta gândea Gwen. „O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!” Sincer, la ce altceva s-ar fi putut gândi? Tocmai (era destul de sigură) se logodise cu contele de Charters, care (de asta era foarte sigură) făcea niște chestii nu tocmai cuvenite cu sânul ei, lucru care (de asta era absolut sigură) îi plăcea foarte tare.

„O, Doamne!”

Totuși, gândurile lui Gwen rareori luau forma unui țipăt.

— ALEC!

Gwen înheteă. Sau, mai degrabă, Alec încremeni, mâna lui mare încă acoperind-o. Părea îngrozit.

— Alec Darlington, nu îndrăzni să mă ignori!

Gwen îl auzi înjurând, dar totuși rămase neclintit. Tremurând îngrozitor, fata aruncă o privire de după el.

— Ce faci? strigă Octavia Darlington agitându-și furioasă brațele în aer.

Gwen se gândi că ar trebui să fie destul de evident ce făceau. Rușinată, își trase capul înapoi, ascunzându-se în spatele lui Alec.

— Alec, țipă iarăși Octavia, de data asta lovindu-și fratele în spate.

— Ce faci? Dumnezeu, Alec, când ți-am zis să scapi de domnișoara Passmore, nu la asta m-am referit!

— Octavia, răcni el, taci.

Dar, odată ce începuse să-și dea aere, Octavia Darlington refuză să înceteze.

— Nu mai spune...

— Taci, se răsti Alec, răsucindu-se într-o poziție ce părea destul de incomodă.

Dar continuă să o acopere pe Gwen chiar și când se întoarse să-și înfrunte sora, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare.

— Dumnezeule mare, Octavia, parcă ești o țăță.

— Cum ai putut să-mi faci asta? țipă ea.

— Te asigur, i-o reteză scurt, că nu are nicio legătură cu tine.

Dar atunci Gwen începu să se gândească.

— Ce-a vrut să spună... începu ea.

— O sărutai! răcni Octavia. O sărutai!

— Pentru numele...

— Ce-a vrut să spună, întrebă Gwen ceva mai tare, când a zis să scapi de mine?

— Nimic, replică Alec repede, apoi adăugă: Octavia, întoarce-te cu spatele.

— Nu voi face așa ceva.

— Întoarce-te cu spatele sau, Dumnezeu îmi e martor, te las fără zestre.

Octaviei i se tăie respirația de indignare, dar se întoarse. Gwen ieși din spatele lui Alec și-și îndreptă rochia.

— Ce-a vrut să *spună*, rosti cu fermitate, când a zis să scapi de mine?

— E o idioată, mârâi Alec.

— Te-am auzit! mârâi și Octavia la rândul ei.

— Așa și trebuia!

— O! suspină, proptindu-și mâinile pe șolduri. Pot să mă întorc?

— Ăăă, da, răspunse Gwen, de vreme ce Alec era prea ocupat să se încrunte.

Octavia se întoarse, iar Gwen abia se abținu să nu se dea în spate. Părea furioasă. Era roșie la față, buclele (despre care Gwen nu credea că sunt naturale) îi fluturau, iar ochii aruncau săgeți otrăvitoare.

— Ești cel mai rău frate din lume, îi strigă lui Alec.

— Nu! o întrerupse Gwen furioasă. Nu spune asta.

N-ai voie să spui asta.

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa.

Gwen făcu un pas în față cu degetul ridicat în direcția Octaviei.

— Să nu mai spui asta despre el niciodată. Ai idee ce-aș da eu să-mi mai pot petrece chiar și un minut cu fratele meu? Să am o șansă să-i spun cât de mult îl iubesc?

Octavia rămase cu gura închisă. Gwen nu-și dădea seama dacă era furioasă sau jenată, iar în clipa aia nici nu-i păsa.

— Fratele meu a fost cel mai bun prieten al meu și avea grijă de mine, și, dacă ar mai fi în viață, s-ar afla cu mine la petrecerea asta, la fel cum e și fratele tău cu tine, așa că nu *îndrăzni* să spui că fratele tău e...

— Gwen, o întrerupse Alec, punându-i o mână pe braț.

Dar fata nu-i dădu voie să o liniștească. Se scutură și mai făcu un pas în direcția Octaviei.

— De ce mă urăști? o întrebă.

— Nu vorbesc cu ea, replică Octavia, întorcându-se sugestiv spre fratele ei.

— Nu, răbufni Gwen. Nu *îndrăzni* să mă ignori.

— Alec, rosti Octavia, vreau să mă conduci înapoi în casă.

— Nu poți să mă ignori, repetă Gwen.

Pe toată durata sezonului, Octavia Darlington se purtase îngrozitor. Niciodată nu o invitase pe Gwen nicăieri. Grupulețele ei de prieteni păreau mereu să-și strângă rândurile de fiecare dată când se apropia Gwen. Iar când ele două erau obligate să interacționeze, Olivia era posacă și tăioasă.

Asta dacă nu cumva mai era și altcineva de față.

Iar Gwen, pur și simplu, se săturase.

— De ce mă urăști?

— Nu te urăsc, pufni Octavia.

— O, ba da, rosti Gwen în timp ce se întorcea spre Alec cu mâinile la gură. Mă urăște.

— Știu, zise el și oftă.

Octavia suspină, apoi își îndreptă furioasă un deget spre Gwen.

— *Ea* este cea nepoliticoasă și distantă. *Ea* este cea care ne fură tuturor domnii disponibili. Ea este mereu înconjurată, dar crezi că face vreodată vreun gest să mai trimită câțiva și la noi? Nu!

Gwen nu putu decât să rămână cu gura căscată. Dacă ar ști Octavia cât de tare detesta ea sezonul monden... I-ar fi trimis bucuroasă pe toți domnii, dacă ar fi știut cum să o facă.

— Ei bine, nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza asta, o informă Alec pe Octavia. Am cerut-o pe domnișoara Passmore în căsătorie, iar ea a acceptat. Se întoarse apoi brusc spre Gwen. Ai acceptat, nu-i așa?

Gwen se pregătea să spună da, însă, în loc de asta, îi aruncă o privire serioasă.

— Nu mi-ai spus ce-a vrut să însemne „să scapi de mine”.

— Nimic, mormăi Alec. M-a rugat să-ți distrag atenția, ca să nu te mai caute ceilalți domni. A fost o rugămintă pe care am îndeplinit-o cu plăcere.

— Nu mi-ai spus că ești atât de interesat de ea, bâiguie Octavia.

— Ar fi avut vreo importanță? Octavia, pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui că da!

Alec ridică o mână parcă pentru a para orice ar fi avut de gând să zică sora lui.

— Dacă spui că da, n-o să te pot ierta. Îți promit.

— Dar...

— N-o face, i-o tăie Alec. Dacă spui că da înseamnă că te interesează mai tare să-i faci rău domnișoarei Passmore

decât propria ta fericire, iar dacă asta e adevărat, nu pot suporta gândul că eu am avut un oarecare rol în educarea ta.

În cele din urmă, Octavia fu redusă la tăcere.

Alec se întoarse cu fața la Gwen și-i luă mâinile într-ale lui.

— Gwen, îi șopti. *Unica* Gwen.

Fata zâmbi. Nu se putu abține să n-o facă.

— Te iubesc. Habar nu am cum de se poate întâmpla așa ceva într-un timp atât de scurt, dar mă cunosc și știu că e adevărat.

Gwen înghiți în sec, încercând să-și rețină lacrimile. Nici ea nu știa, nu ar fi crezut că așa ceva era posibil, doar că...

Și ea simțea exact la fel.

— Te ador.

Fata încuviință din cap, sperând că el va interpreta corect, va înțelege că și ea îl iubește.

— Vreau să-mi petrec viața cu tine.

— Desenez iepurași, rosti ea fără să vrea.

Alec clipi.

— Ce? Întrebă Octavia.

— În caietul meu de schițe, reluă Gwen. Habar nu avea de ce spunea asta și, de fapt, începuse deja să regrete, dar acum, că îi scăpase, nu se mai putea opri. M-ai rugat să te las să-mi vezi desenele. Desenez iepurași. Și veverițe.

— Nu-i...

— Cu colți.

— Colți?

Octavia părea serioasă și poate și un pic amuzată. Gwen o ignoră, concentrându-se asupra lui Alec.

— Știu că unii dintre ei seamănă cu oamenii.

Alec începu să zâmbească.

— Seamănă vreunul cu mine?

Gwen aproape că minți. Aproape.

— E o veveriță, recunosc, de azi-dimineață.

Alec rânji și mai tare.

— Arată bine?

— Nu chiar bine, nu.

Bărbatul izbucni în râs.

— Dar l-am desenat înainte să te vad în lac. Dacă ar fi s-o desenez acum...

— Dacă ar fi s-o desenezi acum... o îmboldi.

— Nu știu, rosti Gwen, încruntându-se în vreme ce cântărea întrebarea. Presupun că ar putea să semene un pic cu Lord Briarly.

Alec începu să râdă în hohote.

— Ce ți-a făcut Hugh?

— Nimic, răspunse ea, dar nu mai am pe cine să iau în calcul. Și a mai făcut și lista aia îngrozitoare.

— Ce listă? interveni Octavia.

— Poate ar trebui să-i faci dinți de cal în loc de colți, îi sugeră Alec, trăgând-o mai aproape.

— Aș putea face asta.

— Ce listă? repetă Octavia.

Gwen îi zâmbi noului ei logodnic, lăsându-se legănată în brațele lui.

— Aș putea să-l desenez ca pe un cal, rosti fără să se mai poată concentra asupra discuției.

Alec o privea iarăși în felul acela și...

— Nu o săruta iarăși! strigă Octavia. Nu o săruta în fața mea.

Prea târziu.

Alec o sărută.

Iar ei îi plăcu la nebunie.

Aproape la fel de mult cum îl plăcea pe el.

Capitolul 9

Carolyn nu credea că ar putea fi considerată lăudăroasă dacă ar afirma că planurile ei funcționaseră exact cum le gândise. Nu puteai conduce cele trei gospodării diferite ale familiei marchizului de Finchley fără să devii expert în organizarea evenimentelor. Dar acum se simțea cuprinsă de un sentiment nou și destul de frustram.

Ducele de Bretton era în continuare sprijinit de copac și număra încercând să ajungă la o mie, sperând ca ea să nu bage de seamă când sărea peste numere. Sute de numere, mai degrabă.

— Ne jucăm de-a v-ați ascunselea, duce, i se adresa ea. Încearcă să te concentrezi la numerele alea.

Bretton oftă adânc și continuă să numere.

— Dragule, își întrebă ea soțul care tocmai se apropiase agale, ai văzut cu cine s-a îndepărtat Gwendolyn Passmore?

Soțul ei aruncă o privire scurtă și neinteresată de jur împrejur, de-a dreptul plictisit de practicile de curtare din înalta societate.

— Ultima dată, am văzut că-l prinsese pe Charters în mreje.

— Nu cu Charters ar trebui să fie, șuiera Carolyn. Am ales-o pentru Hugh. Și, dacă nu-l vrea pe Hugh, motivul se presupunea a fi *el* – făcu semn cu mâna înspre duce –, dar acum, că se dovedește că el nici să numere ca lumea nu știe, va trebui s-o iert pentru pasiunea ei.

— Nu-i nimic în neregulă cu Charters, replică soțul ei. Face parte dintr-o familie cu tradiție, e conte și e un tip de treabă.

— O alesesem pentru Hugh, repetă Carolyn, abținându-se să nu plângă. Acum s-ar putea ca fratele meu să nu se însoare niciodată. Nu sunt sigură că domnișoara Peyton e potrivită.

— De ce nu? Ieri am purtat o discuție interesantă cu ea despre canalele colectoare.

— Tocmai asta e, afirmă Carolyn. Îmi place Kate, chiar îmi place. Dar nu sunt sigură că Hugh îi va aprecia toate cunoștințele. Și e atât de directă!

— Bărbaților le place asta, îi spuse soțul ei pe șleau. În plus, are o gură mică și drăgălașă. Deși nu la fel de dulce ca a ta, rosti aplecându-se să-i sărute buzele.

Ducele își îndreptă spatele și se îndepărtă de copac.

— O mie, zise triumfător. Hei, dar unde este toată lumea?

— Asta dumneata trebuie să descoperi, îl informă Carolyn aproape ironică, numai că ea nu era niciodată ironică. Ei bine, aproape niciodată. De vreme ce se joacă de-a v-ați ascunselea, se *ascund*. Domnișoara Darlington a terminat de numărat până la o mie de cel puțin două minute și a fugit deja să găsească oameni.

Soțul ei o apucă de mână.

— Trebuie să ne ascundem, îi șopti.

— Să mă ascund? Nu pot să mă ascund. Eu trebuie să iau decizii. Trebuie să stau...

Bărbatul o trase după el.

— Mergi și caută-i pe toți cei care se ascund, îi strigă ducelui peste umăr. Și apoi, pentru că domnia sa arăta de parcă ar fi fost gata să tragă un pui de somn sau să plece în căutarea paharului aceuia de coniac despre care tot vorbise, adăugă: Haide, mergi și găsește-i!

Soțul ei o trase în casă, sus pe scări, direct în dormitorul lor. Noroc că servitoarea ei nu era nicăieri primprejur.

— Ce naiba faci, Finchley? îl întrebă gâfâind.

Bărbatul împinse ușa în urmă lor.

— Suntem singuri.

— Și?

— Atunci nu mai sunt *Finchley*, nu?

Carolyn zâmbi fără să vrea, în colțul gurii.

— Bănuiesc că nu.

Bărbatul o lipi cu spatele de ușă, strivind-o de lemn cu trupul lui mare și cald.

— Atunci cum mă cheamă?

Își coborî capul și începu să-i facă niște lucruri extrem de plăcute la gât.

— Hugh îți spune Finchbird, îl tachină ea.

Femeia se trezi desfăcându-i cravata fără să știe exact cum se întâmplase asta.

— Numele meu, mârâi soțul ei, este Piers.

— Da, dar nu-ți place să ți se spună Piers în public, șopti ea.

Fu nevoită să șoptească, pentru că el reușise să-i coboare corsajul rochiei și... Gâfâia.

— Nu suntem în public, îi zise el legănând-o în brațele lui.

Carolyn îi puse mâna pe curba obrazului.

— N-ar trebui să fac asta. Ar trebui să organizez jocuri pentru oaspeții mei. O să se întrebe unde sunt.

— Jocuri, zise el cu dispreț. Lasă-i în pace, Carolyn. În doar câteva zile, am văzut mai multe jocuri decât am jucat la grădiniță. Sunt bărbați și femei în toată firea.

O aruncă pe pat.

Femeia stătea întinsă pe spate, întrebându-se dacă trebuia sau nu să-l lase să continue.

— Jocurile sunt utile, îl contrazise ea, admirând micile riduri din jurul ochilor lui Piers și felul în care îi desfăcea rochia, mult mai repede decât o putea face servitoarea ei într-o zi bună.

— Prostii, o întrerupse el, scoțându-i rochia peste brațe și continuând cu corsetul.

— Îi obligă pe oameni să stea împreună, îi explică în timp ce-și arunca pantofii. Asta face parte din planul meu măreț prin care să mă asigur că Hugh găsește pe cineva

potrivit cu care să se însoare.

— Poate Hugh nu vrea încă să se însoare, îşi dădu cu părerea Piers.

— Ba vrea! El mi-a cerut *mie* să întocmesc lista. Dar mă tem că Charters i-a furat-o pe Gwendolyn Passmore. Acum va trebui să mă concentrez doar asupra lui Kate.

— Nu are importanţă! zise Hugh, în timp ce se lupta cu o fundă de la corset. Vai, pe asta am rupt-o. Gwendolyn nu l-ar fi ținut ca pe jar pe Hugh.

— Eu te țin pe tine ca pe jar?

Carolyn îl fixa neliniștită cu privirea.

Bărbatul îi trase corsetul. Carolyn se uită în jos. Cumva, reușise să o dezbrace până la lenjerie, dar el era încă îmbrăcat. Femeia se întinse și începu să-i desfacă nasturii vestei.

— Piers, reluă. Eu o fac?

Soțul ei era profund absorbit să-i mângâie linia sânelui; deși îi plăcea ce îi făcea, Carolyn insistă:

— Eu te țin ca pe jar?

— Nu, răspunse însetat, scoțându-și haina și aruncând-o într-o parte.

— Nu? îl întrebă clipind.

Cămașa lui zbură prin cameră, iar ghetetele îi căzură cu zgomot pe podea.

— N-o fac?

Se simțea absurd de dezamăgită. Bineînțeles că Piers o iubea. El...

Corpul lui mare de bărbat se lăsă peste al ei.

— Tu nu mă *vrei* pe jar, îi mârâi în ureche, apăsând-o într-un fel care... ei bine... o făcu pe Carolyn să se simtă brusc cuprinsă de un val de căldură.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Sunt o companie mult mai plăcută când sunt eu însumi, continuă soțul ei. Îi scoase furoul și-și coborî gura spre sâni ei.

— Nu știu... ar trebui să fim afară să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, îi șopti femeia, mușcându-i urechea.

Carolyn îl simți cum se cutremură din tot corpul.

— Eu o să mă joc acum de-a v-ați ascunselea, îi zise el, rânjind în jos spre ea.

Dar între timp ea uitase deja de discuția asta. Se întinse spre el.

— Te rog, vreau...

— Mai întâi ne ascundem, îi șopti aruncându-i o privire cu o licărire malițioasă, apoi ne vom ocupa cu *găsitul*.

Marchiza găfâi, după care... ei bine, găfâi din nou.

*

Când marchizul și marchiza lui coborâră din nou, jocul de-a v-ați ascunselea se terminase. Cu părere de rău, Carolyn își trase mâna din cea a soțului ei. În jurul domnișoarei Octavia Darlington se adunase un grup de tinere, iar în ochii ei de cunoscător, fetele păreau tare agitate dintr-un motiv anume.

Piers o trase înapoi pentru o secundă și-i șopti la ureche:

— Cât mai e până la culcare?

Femeia îi aruncă o privire, simțind cum se înroșește. Clătină din cap.

— Taci! Se depărtă apoi de el, simțind însă că nu-și dorea nimic mai mult decât să urce înapoi și să se cufunde într-un somn lung. Bună, dragelor, le zise, amestecându-se cu agilitate în ceroul lor. Te rog, povestește-mi și mie, Octavia.

Octavia avea mâna dusă la față și se văita:

— Ochii mei! Ochii mei!

Când auzi glasul lui Carolyn, lăsă mâna jos.

— Nu e nimic, Lady Finchley.

Două dintre celelalte fete aprobară.

— Nu e absolut nimic.

Carolyn oftă. Știa ce însemna nimicul ăla.

— Acum, insist, zise ea cu blândețe. Ce ți s-a întâmplat la ochi, Octavia? Îți apare un urcior? Sau conjunctivită?

— Nu! exclamă Octavia. Doar că fratele meu...

Carolyn continuă să suradă cu căldură. Ar fi pariat o sută de lire că Gwendolyn Passmore nu avea să se alăture familiei ei. Săracul Hugh!

— Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse. Fratele tău s-a îndrăgostit.

— Ei bine, am *putea* spune și așa, zise Octavia pe un ton dezaprobat.

Carolyn o apucă pe tânără de braț.

— Am *putea* spune așa pentru că asta este adevărul, nu-i așa?

Octavia tăcu o clipă, ceea ce o determină pe Carolyn să o ciumească ușor.

— Pentru că eu doar îmi dau cu presupusul, dar am observat că fratele tău părea îndrăgostit de Gwendolyn Passmore.

— El... în pădure...

— A cerut-o pe Gwendolyn de soție în pădure, continuă Carolyn, întrerupând cu abilitate orice remarcă indiscretă era gata să scape Octavia. Nu că-i romantic? Le privi amenințător pe celelalte fete, și toate încuviințară ascultătoare. Cred că putem recunoaște cu toții că Gwendolyn a fost cea mai frumoasă fată a sezonului și, de asemenea, că e foarte drăguț să o vedem atât de fericită că și-a găsit perechea potrivită.

Toate fetele aproară ca niște marionete.

— În plus, adăugă, toți претенденții ei sunt acum liberi să caute în altă parte.

Fetele tinerelor se luminară. Carolyn nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de nătângă, dar trebuia să admită că fix așa fusese de data asta. Coborî tonul.

— L-a cunoscut vreuna dintre voi până acum pe căpitanul Neill Oakes?

Toate clătinară din cap.

— Un erou de război, le mărturisi ea. Am fost de față când a fost prezentat reginei.

Fetele zâmbiră politicoase. Nu, nu mai fusese niciodată atât de prostuță.

— Bineînțeles, avea o reputație îngrozitoare înainte să plece pe continent, adăugă. Un adevărat crai! Un bărbat așa chipeș este periculos pentru tinerele domnișoare. Mamele voastre ar trebui să fie foarte precaute, asta dacă nu cumva și-o fi schimbat năravul.

Dezinteresul politicos al fetelor dispăru, iar ochii începură să le strălucească.

Carolyn trase brațul Octaviei mai aproape de ea.

— Draga mea, hai să ne plimbăm puțin. Aș vrea să-ți arăt priveliștea de la fereastra de vest.

Dar, când ajunse acolo, nici măcar nu băgă în seamă priveliștea.

— Gwendolyn va fi cumnata ta, îi zise Octaviei. Și, dacă nu mă înșel, erai gata să spui ceva foarte indiscret despre un viitor membru al familiei tale.

Octavia scrâșni din dinți.

— Ar fi trebuit să vezi...

— Fratele tău e îndrăgostit, o întrerupse Carolyn, părându-i un pic rău de domnișoara Darlington. În mod cert, era așa invidioasă, încât nu putea să vadă mai departe de propriul nas.

Octavia aprobă.

— Știu.

— Iar Gwendolyn ca membru al familiei s-ar putea să fie diferită de Gwendolyn ca rivală, accentuă Carolyn. Este o persoană încântătoare, și mi-ar fi plăcut să o am ca soră. Speram să se îndrăgostească de fratele meu, Hugh.

— Presupun că sunt norocoasă, murmură Octavia.

Spre surprinderea lui Carolyn, avea ochii plini de lacrimi. O s-o am în preajma mea pentru tot restul vieții, și toată lumea îmi va compara figura cu a ei și va comenta cât de drăguță și de dulce e ea și vor putea râde cu toții de cât de neplăcută sunt eu.

— Octavia, strigă Carolyn. Nu va fi așa!

Octavia își șterse pe furiș o lacrimă care-i curgea pe obraz.

— A susținut în fața fratelui meu că sunt îngrozitoare, adăugă înghițindu-și lacrimile. A... a zis că ar da orice să-și mai poată petrece doar un minut cu fratele ei decedat, de parcă... de parcă eu nu mi-aș iubi fratele, și îl iubesc.

— Sunt sigură că nu asta a vrut să spună, afirmă Carolyn, înconjurându-i umerii cu brațul. Bănuiesc că i-ai zis ceva lui Alec, nu-i așa? Ceva ce lui Gwendolyn nu i-a plăcut?

Octavia încuviință din cap.

— Iar ea l-a apărât. Știi ceva, Octavia? De acum încolo, fratele tău va avea pe cineva care îl va iubi atât de mult, încât îl va apăra *mereu*. A găsit pe cineva care va fi cu el și alături de el, pentru toată viața. Care va sta împreună cu el și-i va dăruia copii și care, în general, îl va iubi foarte mult.

Octavia zâmbi confuză.

— Asta sună atât de... drăguț. Dumneata... dumneata îl iubești pe marchiz așa mult?

Carolyn privi peste umăr și simți un junghi în inimă imediat ce întâlni privirea lui Piers.

— Da, răspunse fără să ezite. Da, îl iubesc. Și tu vei găsi pe cineva așa, Octavia. Dar, între timp, trebuie doar să te bucuri pentru fratele tău – și pentru Gwendolyn.

— Așa voi face, aprobă Octavia trăgând aer în piept. M-am cam comportat ca o bestie și... și așa voi face.

Piers atinse umărul lui Carolyn.

— M-am gândit că ai nevoie de mine, zise el. Aveai privirea *aia*.

Octavia făcu o plecăciune.

— Merg să-mi caut fratele, le spuse. Cred că am uitat să-l felicit pentru logodnă.

Piers își petrecu brațul în jurul soției lui.

— Iar îți băgai nasul, nu-i așa?

Femeia îl privi rânjind.

— Numai un pic.

Capitolul 10

Cu patru ani în urmă...

Domnișoara Katherine Peyton privea cum tânărul cu umeri lați se îndepărta pe aleea din fața casei familiei ei și văzu în asta ocazia mult așteptată de a avea o întâlnire cu el, între patru ochi.

Dacă domnișoara Peyton ar fi fost mai mare, mai înțeleaptă sau mai puțin absorbită de propriile intenții, poate ar fi observat mersul rigid al tânărului Neill Oakes și furia cu care pășea sau poate ar fi remarcat că, deși își uitase pălăria – lăsându-și părul de culoarea abanosului în bătaia vântului – și avea fața roșie din cauza frigului năprasnic de noiembrie, el părea să nu simtă nimic din toate astea. Și poate s-ar fi întrebat de ce.

Dar, pentru că nu era nici mai mare, nici mai înțeleaptă și, în plus, era mult prea cufundată în propriile emoții confuze și tumultuoase, nu se întrebă de ce. Avea doar șaisprezece ani și abia devenise conștientă de feminitatea ei incipientă, ale cărei efecte era dornică să le încerce... în special pe tânărul care se îndepărta pe alee. Nici nu-i trecuse prin cap să se întrebe, în primul rând, ce căuta el la Bing Hall. Neill Oakes se comporta la Bing Hall ca la el acasă, și așa făcuse dintotdeauna, lucru pe care nici mama ei – în

timpul vieții nici tatăl ei, până în ziua de azi, nu încercaseră să-l descurajeze.

Poate domnului Peyton îi era milă de Neill pentru că nu avea rude, iar mama lui murise cu doar câțiva ani în urmă, și, la *foarte* scurt timp după aceea, fusese nevoit să accepte o mamă vitregă și, imediat după, venirea pe lume a doi frați gemeni vitregi, despre care toată lumea din Burnewhinney County își dădea cu părerea că erau interesant de bine dezvoltati pentru niște copii născuți atât de prematur.

Sau poate domnul Peyton îl aprecia pe Neill pentru că intervenise la Eton pentru Tom, moștenitorul domnului Peyton, scăpându-l de constrângerile pe care majoritatea bobocilor erau nevoiți să le îndure acolo. Sau poate domnului Peyton îi plăcea, pur și simplu, băiatul, pentru că Neill avea o fire foarte aprigă și era foarte cuceritor, nu numai cu fetele localnicilor. Era genul de băiat pentru care conta totul sau nimic, exact așa cum le plăcea domnilor mai în vârstă de la țară să spună că erau și ei la vârsta aceea.

Dar niciunul dintre lucrurile astea nu-i trecu prin minte domnișoarei Peyton în timp ce-și luă boneta de pe măsuta de toaletă și năvăli pe scări, prin holul din spate, în bucătărie, unde înșfăcă șalul menajerei agățat într-un cârlig de pe ușă și fugi să-l prindă pe Neill.

Pentru că avea de gând să-l sărute.

Nori suri ca de plumb pluteau foarte jos deasupra aleii mărginite de plopii ale căror frunze aurii-roșcate foșneau în bătaia vântului tăios care prevestea furtuna și care-i pișcă nasul și flutură panglicile de satin ale bonetei lui Kate, zburându-le în urma ei ca niște flamuri. Până să ajungă ea pe alee, Neill avea deja un avans cam de o sută de metri. Fata îl strigă, dar sunetul vocii ei fu acoperit de foșnetul frunzelor, așa că își ridică fustele ușoare de muselină și alergă fără să-i mai pese de etichetă.

Îl iubea pe Neill Oakes de când se știa și, deși nu-și confundase niciodată trăirile cu iubirea de soră, nu-i trecuse

prin minte decât mai târziu că sentimentele ei nu izvorau din simplă prietenie. În ultimul an, descoperise că aştepta cu nerăbdare vizitele lui, tânjind după schimburile verbale tăioase cu el, rămânând, într-un fel foarte ciudat, fără suflare de fiecare dată când îi vedea mânecele suflecate peste antebraţele extrem de masculine. Se surprinsese studiindu-i forma buzelor, întrebându-se ce textură aveau, şi-şi dăduse seama că, în ultimele luni, fusese captivată de insinuările unui proverb irlandez pe care-l învăţase de la mama ei. Se simţea dornică să intervină în orice conversaţie care-l privea pe el – şi, de vreme ce era un tip al naibii de hotărât, asta însemna că era pomenit în majoritatea discuţiilor.

Reputaţia lui de berbant în devenire nu o îngrijora; îl cunoştea prea bine. Mai bine decât oricine altcineva.

Fusese cu el când fiul grăjdarului căzuse în râu, iar el plonjase imediat să-l salveze, fără să scoată vreodată o vorbă despre asta, de teamă că băiatul ar putea fi după aceea pedepsit pentru nesăbuinţa lui. Şi observase blândeţea cu care-şi ţinea în braţe frăţiorii vitregi şi amabilitatea cu care răspundea criticilor neîncetate ale mamei lui vitrege. Şi, de asemenea, ştia cât de onorabil era omul ăsta, al cărui nume era asociat cu desfrăul.

Odată ce-şi dădea cuvântul, nimic nu-l putea face să şi-l încalce. Fratele ei, Tom, îi povestise cum muncise Neill pe domeniul lui Bucky Buckstone, vreme de cinci zile la rând, cărând pietre de mărimea pepenilor, când tatăl lui, furios din cauza unei neregularităţi închipuite la o factură, refuzase să-i plătească omului o datorie considerabilă. Neill îşi asumase el datoria, oferindu-se să plătească muncind cu braţele.

O, dar nici nu-şi închipuia că Neill era vreun sfânt. Departe de ea gândul ăsta. Paria adesea, nechibzuinţa lui punându-i pe alţii – inclusiv pe fraţii ei – în pericol, laolaltă cu el. Şi, deşi asculta politicoş plângerile mamei lui vitrege, asta nu însemna că acestea îi influenţau în vreun fel comportamentul. Cătuşi de puţin. Nimic nu-i plăcea mai

mult decât o încăierare pe cinste – el și Tom își învinețiseră ochii de numărate ori –, și bea prea mult și prea des.

Iar Kate era *pe deplin* conștientă de reputația lui cu fetele localnicilor. Ar fi trebuit să fie surdă să nu audă, pentru că frații ei – care-l considerau pe Neill întruchiparea masculinității – povesteau adesea despre cuceririle lui și nu făceau nici cel mai mic efort să se ferească de ea. Într-adevăr, uneori îl auzea pe Neill însuși preamărind – ei bine, poate nu asta ar fi termenul cel mai potrivit – virtuțile unei fete.

Dar, în ultima vreme, viața amoroasă a lui Neill, care odinioară o făcea să se strâmbe dezgustată, îi provoca... ei bine, gelozie. La Black Lion închina adesea în cinstea vreunei frumuseți locale, dar niciodată în cinstea ei. La balurile și sărbătorile locale, niciodată nu dansa cu ea decât dansuri prostesți de la țară, la care până și copiii erau invitați să se alăture.

Ar fi trebuit s-o facă. Era foarte drăguță. Trebuia doar să se uite în oglindă să vadă că avea pielea fină și albă ca zăpada, părul de culoarea și strălucirea pufului florilor de alior, iar ochii nu aveau nuanța aia pală ce este adesea asociată tipului ei de ten, ci erau de un albastru-închis, aproape spre negru, deci cu adevărat deosebiți. Bineînțeles, nu avea cum să aibă o siluetă deosebită. Era prea scundă și slabă. Dar Harry Fentmorgan, viconte și nepot de paroh, îi spusese, anul acesta la sărbătoarea recoltei, că era delicată ca o prințesă din basme.

Când îi povestise lui Neill despre asta, tânărul izbucnise în râs.

Dar, în urmă cu trei nopți, la Black Lion, Billy Eggs, ucenicul fierarului, închinase o halbă în cinstea ei. Așa îi zisese Nell, servitoarea ei, verișoară de gradul al doilea cu Nance Hightower, una dintre slujnicele de la han. Ea îi povestise lui Nell, care-i spusese ei, că Billy Eggs își ridicase halba în cinstea ei la zece și un sfert seara, vinerea trecută, și declarase în gura mare: „În cinstea domnișoarei Peyton” într-

un mod foarte demn, iar Neill Oakes sărise de pe scaun „ca un taur împuns în fund” și-i aruncase halba din mâna lui Billy zicând: „Nu-ți permit să închini pentru domnișoara Peyton ca și cum ar fi o fetișcană oarecare. Cel puțin, nu în prezența mea”. Toată lumea rămăsese cu gura căscată, pentru că Neill Oakes era ultimul bărbat din ținut care să se formalizeze, și tuturor li se păruse extraordinar să-l audă ocărându-l atât de brutal pe Billy Eggs, cu care împărtășise multe scandaluri.

Și atunci Billy îl lovise pe Neill, și toți bețivii din local săriseră la bătaie...

Dar nu asta o interesa pe Kate – se întâmpla foarte des ca serile la hanuri să se termine cu bătăi între bețivi. Ea voia să afle de ce considerase Neill Oakes că numele ei nu trebuia pomenit într-un han. Oare, se întreba ea, era interesat ca reputația ei să rămână neîntinată? Și, dacă era așa, în calitate de... ce? De prieten de familie *sau* de ceva mai mult...?

Odată năzărită, întrebarea căpătase, pe oră ce trecea, noi semnificații, chinuind-o la fel de tare precum urticaria pe care o făcuse primăvara trecută după ce mâncase midii. Și la fel de acut. Pentru că, dacă până acum fusese mereu primprejur, acum Neill dispăruse brusc și inexplicabil din casa lor, privând-o de oportunitatea de a descoperi, dacă într-adevăr exista, privirea blândă ascunsă în ochii lui negri ca smoala.

Și dacă nu avea să descopere nimic? Ei bine, atunci nu-i mai rămânea decât să-l întrebe direct de ce-l lovise pe Billy Eggs și, dacă gesturile lui nu fuseseră determinate de sentimente romantice, ci de câteva halbe de bere, atunci era timpul – *chiar era timpul* – ca Neill Oakes să înceapă să o vadă ca pe o femeie.

În orice caz, în după-amiaza asta, înainte să se despartă de Neill, intenționa să afle ce textură aveau buzele lui.

Îl ajunse din urmă pe malul râului care le brăzda proprietatea, exact înainte de a traversa pasarela care ducea spre domeniul familiei lui.

— Neill! strigă fata, lipindu-și boneta de cap, să nu i-o zboare vântul amenințător, în vreme ce șuvițele lungi de păr îi biciuiau obrajii îmbujorați.

Bărbatul se întoarse, domolindu-și expresia furioasă când văzu că era ea, fără să afișeze însă un zâmbet binevoitor care s-o încurajeze să se apropie. Dar Kate nu avusese niciodată nevoie de invitație ca să facă orice-și dorea, așa că se grăbi să ajungă lângă el. Se sperie însă când îl văzu făcând o plecăciune de parcă el era un cavaler, iar ea o doamnă și se întâlneau pe străzile Londrei, nu pe malul noroios al unui râu. Manierele lui ținură exact cât dură plecăciunea, pentru că, de îndată ce ridică privirea, se încruntă din nou.

— Ce faci aici, Kate?

— Te urmăresc, răspunse ea, cercetându-i privirea în căutarea unui semn care să-i dea de gol dorința. Singura emoție pe care o văzu însă fu exasperarea, aceeași pe care o observase pe chipul lui când ea vopsise în roz iapa de prăsilă a tatălui lui, la târgul din ținut, pe când avea zece ani. Kate își înfășură șalul strâns în jurul ei, în vreme ce cu o mână își ținea boneta să nu i-o ia vântul.

Neill își pieptănă buclele negre și dese pe spate cu degetele.

— Ei bine, ce vrei?

— Unde ai fost? A trecut aproape o săptămână de când nu te-am mai văzut, și tocmai ai fost la noi, dar ai plecat fără să te întâlnești cu Tom, deși era acasă. E tare ciudat. Pot doar să presupun că ți s-a interzis să mai calci pe domeniul nostru, roști în glumă, fără să observe tresărirea ușoară pe care i-o provocaseră vorbele ei. În sfârșit, ai făcut ceva ce pune la încercare chiar și capacitatea aparent nelimitată a tatei de a-ți găsi scuze?

— Nu te-a învățat nimeni că e nepoliticos să te bagi unde nu-ți fierbe oala? ripostă el.

— Au încercat, replică fata, dar cum să aflu ce mă interesează dacă nu se oferă nimeni să-mi spună? Ai prefera să mă furișez ca să aflu? Bineînțeles că nu. Ar fi foarte neplăcut. Una peste alta, prefer să fiu considerată nepoliticoasă, decât prefăcută.

Bărbatul clătină din cap, încruntarea prefăcându-i-se mai întâi într-un zâmbet mâhnit, apoi în răs.

— În gura copiilor... grăi Neill.

— Neill, nu mai sunt un copil, îl întrerupse fata exact în clipa în care începură să cadă primele picături reci de ploaie, lovindu-i ușor fața întoarsă în sus. O luă tremurată. Am șaispe ani.

Bărbatul zâmbi din nou.

— Da, îmi amintesc că acum câteva săptămâni m-ai bătut la cap cu cadoul, îi zise el, scoțându-și mantoul larg și atârându-i-l peste umeri. Haina mare o înghiți în faldurile ei, cu tivul atingând pământul, și-i acoperi degetele de la picioare. Imediat, parfumul lui o înconjură, iar căldura rămasă în lână o încălzi. Dar ea tânjea să-i cunoască aroma și căldura într-un fel mai intim, din brațele lui, nu din haină.

— Multe domnișoare de vârsta mea și-au făcut deja ieșirea în societate și sunt chiar logodite.

Neill îi apucase reverele de ambele părți ale gâtului și era ocupat să-i închidă nasturii, dar, la auzul vorbelor ei, mâinile îi încremeniră, iar expresia feței îi deveni serioasă.

— Da.

— Îndrăznesc să spun că voi avea și eu pretenții mele.

— Nu mă îndoiesc că așa va fi.

Nu mergea deloc așa cum își închipuise Kate. Prin urmare, încetă să mai încerce să-l tachineze subtil, ca să-l facă gelos, și reveni la felul ei obișnuit de a fi – scurt și la obiect.

— Cu siguranță, voi fi și sărutată, îi zise.

— Să dea naiba dacă nu vei fi!

Rosti vorbele astea cu o forță neașteptată, care o făcu să clipească. Bărbatul se înroși de furie.

— Kate, ce vrea să însemne asta? De ce mă bați pe mine la cap cu planurile tale nerespectabile de viitor?

Fata făcu ochii mari.

— Neresp... Neill Oakes, cred că trebuie să te declari mulțumit cu lista ta de păcate fără să mai adaugi și fățărnicia la ele. Dacă un sărut o face pe o fată... pe o *femeie* nerespectabilă, atunci nicio fată de peste șaptesprezece ani din Burnewhinney nu poate avea pretenția de a fi respectată, cu excepția Nigellei Lumley, iar statutul ei de fată nesărutată nu se datorează lipsei de strădanii în sensul ăsta.

— Sunt sigur că exagerezi.

— Nu exagerez, îi spuse cu sinceritate, punându-și foarte serioasă ambele mâini mici pe pieptul lui. Îi simțea bătăile foarte puternice ale inimii. Și cred că, dintre toți oamenii, tu ar trebui să-ți dai seama de asta, fiindcă, după toate probabilitățile, tu ești responsabil pentru prihănirea a multe dintre aceste buze.

— Kate, nu se cuvine să spui așa ceva. Nu ar trebui să știi așa ceva, zise cu ardoare, înroșindu-se chiar mai tare decât până atunci.

— De ce nu? îl întrebă de-a dreptul buimacă.

— Pentru că nu e... Nu e frumos, de-aia, replică el.

Copila izbucni în râs văzând transformarea asta a lui Neill Oakes, cel mai mare ticălos al ținutului.

— Mary Grant sau Beatrice Lumley au spus cu totul altceva.

— Doamne, ajută-mă! exclamă Neill gătuit.

Kate ridică o sprânceană.

— De ce anume să te salveze bunul Dumnezeu?

— De tine.

— De mine? întrebă fata, mirarea din ochii mari

transformându-se rapid în fascinație. De ce de mine?

Bărbatul îi privi lung chipul ridicat în sus, apoi își înălță cu amărăciune mâna și-i desprinsese o șuviță de păr din colțul gurii.

— Tu ești o pacoste pentru mine, Kate Peyton.

— Sigur că sunt. Sau, cel puțin, așa zici de ani buni. Și ce-i cu asta? Neill, te porți tare ciudat.

Pentru că, în cele din urmă, își dădu seama că, într-adevăr, se purta straniu. Gesturile îi trădau agitația și furia, iar ochii aruncau priviri acuzatoare, aprige și... nefericite. Fata se dădu mai aproape, analizându-i chipul întunecat, în căutarea vreunui indiciu legat de ceea ce îi pricinuia suferință.

— Ce e, Neill? *Chiar* ai făcut ceva îngrozitor de data asta? Îl iscodi îngrijorată.

— Da. Nu! replică bărbatul. La dracu'! Ce vrei de la mine, Kate?

Clipi cu fața întoarsă spre el.

— Păi, un sărut.

În timp ce se uita în jos spre ea, Kate observă absentă felul în care ploaia înghețată se prinsese ca niște cristale în buclele lui negre, și cum umerii jachetei lui se înnegreau pe măsură ce se umpleau de apă, și cât de fermă îi era gura, și cât de dese genele.

— Am crezut că este foarte limpede, îi spuse ea cu blândețe.

— Nu, îi șopti el precum un om condamnat și fără nicio scăpare, ceea ce o făcu să se simtă îmbătător de feminină, o femeie așa cum nu se mai simțise niciodată, o femeie care era, în același timp, seducătoare și puternică.

Iar asta îi dădu curajul și inspirația să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată cu Neill Oakes: să flirteze.

— Nu, nu era evident sau nu, nu o să mă săruți? Îl întreabă cu sfială și cu șiretenie feminină.

Drept răspuns, el mârâi gătit, într-un fel tare ciudat,

iar ea văzu în asta un semn foarte încurajator.

— Ei bine, eu cred că ar trebui, îndrăzni ea, zâmbindu-i prin ploaia cețoasă.

În loc să-i răspundă, Neill se întinse în spațiul dintre ei și-i apucă reverele mantoului larg, trăgând-o în mod necugetat mai aproape.

— Ești absurdă, mârâi el.

Dar fata nu se temea. Îl pironea cu privirea. Îl iubea, atât cât putea iubi cineva la șaisprezece ani, și avea încredere în el. Și îl dorea într-un fel necunoscut, dar totuși îndârjit.

— Ba nu. Sunt foarte realistă. Am prevăzut că voi fi, inevitabil, sărutată și, după ce m-am gândit o vreme, am hotărât că vreau ca prima mea experiență să fie una *foarte* plăcută, și, pentru că toată lumea știe că tu ai ceva experiență în domeniu, e de înțeles să vreau ca primul meu sărut să fie de la tine.

Fata îi surâse, ridicând o sprânceană, anticipând că el se va apleca și o va săruta. Însă n-o făcu. Era încruntat. Dar, cum nici nu dădu drumul materialului din jurul gâtului ei și nici nu se îndepărtă, Kate se ridică în vârfurile degetelor cât de sus putu și... și...

Îl sărută.

Buzele lui erau reci și ude de ploaie și destul de necooperante. Până la urmă, părea că într-adevăr nu voia să o sărute. Poate și-ar fi pierdut cumpătul, s-ar fi lăsat din nou pe toată talpa și ar fi fugit rușinată, numai că, pe când buzele ei începeau să se retragă, capul lui se plecă, și buzele i se lipiră de ale ei, mulându-se pe forma lor. Buzele lui zăboviră, deschizându-se ușor, făcând-o să-i simtă respirația fierbinte, în vreme ce limba îi alunecă printre buze, curentând-o din cap până-n picioare. Se înfioră pe măsură ce sărutul lui devenea mai insistent și mai istovitor, gura lui tânjind după a ei, tăgăduind paralizia care părea să-i fi cuprins restul trupului. Nu o atinse în niciun alt fel și, deși nu-i dădu drumul paltonului, nu se mai apropie cu nici

măcar un centimetru.

Fără să vrea, fata se lipi de el, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui lat, ancorându-se cu putere de el, pe măsură ce bătăile inimii lui se înteteau, iar trupul ei se încorda. Abia când își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lipi cu totul de el, se dezmetici. Mârâind și gemând în același timp, îi prinse partea de sus a brațelor și o ridică pur și simplu, îndepărtând-o de el.

— Nu voi risca să pierd ceea ce prețuiesc pentru un moment de plăcere, șopti atât de încet, încât ea abia reuși să perceapă ce zicea.

Fata îl pironi cu privirea, tremurând năpădită de gânduri și copleșită de dorința chinuitoare rămasă nesatisfăcută.

— Ce vrei să spui? îl întrebă.

— Îmi cumpăr un brevet de cavalerie, răspunse el respirând cu dificultate. Plec.

— Ce? izbucni Kate uluită.

Nu menționase niciodată faptul că ar vrea să se înroleze în cavalerie, nu-și exprimase niciodată dorința de a îmbrăca uniforma. Niciodată. Și totuși, asta era ce își dorea el cel mai mult în viață? Și se temea că un sărut i-ar periclita...? Dumnezeu mare, doar nu se gândea că ea avea să-l acuze că o compromisese?! Nu putea să aibă o părere atât de proastă despre ea! Și totuși... începu să plângă în hohote.

— Kate, te rog. Nu pot rămâne aici.

— Bine. Pleacă! zise, gătită de umilință și de durere.

— Kate, nu poți obține întotdeauna ce îți dorești. Nu de data asta. În câțiva ani, când o să mai crești...

— Nu sunt un copil! îi strigă în vreme ce lacrimile-i șiroiau pe obraji, amestecându-se cu picăturile de ploaie.

Se eliberă din strânsoarea lui, își smulse mantoul greu și i-l azvârli. Tânărul îl prinse cu o mână, pe cealaltă întinzând-o în față în vreme ce făcu un pas spre ea. Era palid.

— Kate...
— Să te ia naiba, Neill Oakes, îi zise.
Apoi se întoarse brusc și o luă la fugă.

Capitolul 11

Patru ani mai târziu

— Ești adorabilă, domnișoară Peyton, îi șopti Hugh, conte de Briarly, oprindu-se în fața unei tufe de trandafir tomonic, din grădina surorii lui, marchiza de Finchley.

Era după-amiaza târziu, iar ceilalți oaspeți se odihneau înaintea cinei. Lord Briarly îi propusese lui Kate să viziteze grădina, iar fata acceptase, întrucât asta se potrivea de minune cu planurile ei – Kate fiind, după părerea ei, o uneltitoare de excepție.

Lord Briarly prinse ușor bărbia lui Kate între degetul mare și arătător, înclinându-i capul cu o delicatețe neașteptată. Kate nu mai era o debutantă neștiutoare. Îi înțelese perfect intențiile. Într-adevăr, le anticipă. Își ținu răsuflarea, pregătindu-se să fie sărutată și să îi și placă.

Hugh era foarte chipeș și extrem de viril. Într-adevăr, semăna foarte tare cu grăjdarul-șef al tatălui ei, un tip vânjos și musculos cu părul cafeniu-roșcat și cu ochii ciocolatii. Bineînțeles, ar fi fost drăguț dacă și-ar fi tuns părul. I-ar fi dat exact aerul acela de eleganță care îi lipsea întru câtva. Adevărul e că era și un pic demodat, iar Kate, având în vedere că de două sezoane se ocupa cu mână de fier de registrul contabil al familiei ei, era sigură că avea dreptate să creadă că un conte nu se cuvenea să fie demodat.

Cu toate astea, *era* un conte, care avea niște animale uimitoare și care se și îmbăia. Ceea ce, până de curând, era mai mult decât putea spune despre cei patru frați ai ei... Se

muștră. Ar fi trebuit să fie mai atentă la intențiile lui Briarly, pentru că, în vreme ce ea-i analizase lipsa de splendoare vestimentară, capul lui se plecase ușor spre al ei, dar acum se opri, fața lui afixând o expresie ciudată, ezitantă.

Știa ce însemna asta. După moartea mamei ei, în urmă cu șase ani, ea fusese cea care îi preluase sarcinile și se pricepea prea bine să citească expresiile de pe fețele bărbaților. Contele avea nevoie de încurajări. Bărbații – tineri, bătrâni, servitori sau conți – aveau *întotdeauna* nevoie de încurajări.

Așa că, atunci când el îi zâmbi privind-o în ochi, Kate îi surâse înapoi, ridicându-și bărbia și mai mult, să se asigure că avea să înțeleagă că sărutul lui era bine-venit. Pentru că ar fi foarte plăcut să fie curtată de un conte, îndeosebi acum. Tânăra închise ochii și așteptă. Și, cum nimic nu se întâmplă, se simți cuprinsă de tristețe și de frustrare. Chiar trebuia să facă ea totul? Își țuguie buzele, ademenindu-l. Briarly înjură.

Speriată, Kate deschise ochii la timp să-l vadă pe Briarly răsucindu-se în loc în clipa când, de nicăieri, apărură o mână neagră din care ieșea o mână mare, care îi atinse umărul și-l trase cu putere de lângă ea. Contele se dădu înapoi împleticindu-se, cu brațele musculoase încordate, pregătite de bătaie. Dar, între timp, Kate, care era obișnuită să oprească încăierările dintre bărbați, se repezise între Briarly și atacatorul său. Fata se întoarse să-l privească pe intrus și...

„Neill.”

Știa că fusese și el invitat; îl așteptase, și totuși... Trecuseră patru ani.

Îl privi, simțind că-i sare inima în gât, răsufând precipitat printre buzele întredeschise în timp ce făcu un pas involuntar spre el. Își ridică din instinct mâinile pentru a-l întâmpina, în vreme ce cu privirea cerceta fiecare detaliu al chipului lui, fiecare schimbare și transformare: o cicatrice

roșiatică în formă de seceră pe bărbie, riduri adânci brăzdându-i obrazii lipsiți acum de orice urmă de puf adolescentin, sprâncene negre înclinate peste nasul mare, cu specific roman. Părea mai înalt, mai bronzat, mai vânjos. Totul la el îi era familiar și, în același timp, străin.

Se zicea că perioada petrecută în armată îl maturizase și că nu mai era tipul sălbatic, pușlamaua, al cărui nume fusese, prin părțile acestea, întruchiparea ștregăriei. Dar, de vreme ce tocmai se purtase grosolan cu Briarly, un gest ce părea în concordanță cu trecutul lui, fata se întrebă cât de adevărate puteau fi acele zvonuri. Și zvonurile fuseseră singura sursă de informare. De când se întorsese din războaie, stătuse la Londra, unde fusese prezentat reginei.

— Kate, dă-te la o parte, îi ceru Neill cu o voce mai profundă și mai răgușită decât își amintea, care o sperie.

„Kate, dă-te la o parte?” După ce fusese plecat la război pentru aproape patru ani, acum, când o vedea pentru prima dată de când se întorsese, tot ce putea spune era: „Kate, dă-te la o parte”?

— Nu voi face așa ceva, Neill Oakes, replică fata, punându-și mâinile în șold.

„Căpitanul Oakes”, își reaminti fata, deși, în fapt, nu avea nevoie să-și reamintească. Frații ei – unul mai mare și trei mai mici – se făleau, de fiecare dată când aveau ocazia, cu avansarea rapidă a lui Neill în cavalerie. Având în vedere asta, precum și numărul impresionant de scrisori schimbate între Neill și familia ei, ai fi putut crede că el era fiul familiei ei, nu fiul vecinului. Și de ce nu? De când se știa, avusese acces nelimitat în Bing Hall.

— L-ai *lovit* pe domnia sa, îi reproșă bătând nervos din picior.

— Nu l-am lovit. L-am dat la o parte. Era cât pe-acți să te compromită, îi replică Neill, fixând-o cu ochii lui negri.

— Să mă compromită? îi aruncă ea. Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Neill. Numai o bătrânică ar mai putea gândi

atât de învechit... întâlni privirea uluită a lui Briarly și se înroși. Mai făcu o încercare: Nimic din ceea ce s-a întâmplat sau s-ar fi putut întâmpla nu poate fi considerat compromițător. Și așa putea adăuga, continuă uitându-se urât la Neill, că, dacă fiecare sărut ar duce la altar, atunci tu ai avea acum un veritabil harem!

Neill își plecă fața bronzată, fără să-l slăbească însă din ochi pe Briarly.

— Ca supraveghetor al tău, sunt obligat să am grijă de bunăstarea ta, atât socială, cât și fizică.

— Supraveghetorul meu? repetă Kate, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Pe naiba ești supraveghetorul domnișoarei Peyton! interveni Briarly pentru prima dată.

Kate se dădu într-o parte ca să-l poată privi, simțindu-se vinovată că aproape uitase de el. Până la urmă, fusese pe punctul de a o săruta. Oricine ar putea crede că așa ceva e demn de a fi remarcat.

— Ia mai du-te naibii, domnia ta, replică Neill de la egal la egal. Pentru că eu sunt însoțitorul și supraveghetorul domnișoarei Peyton. Protectorul ei. Indiferent de nume, rolul meu este să mă asigur că virtutea ei e în siguranță în mâinile celui căruia i-o voi încredința.

Fata îl privi îndeaproape.

— Căpitane, ai căpătat apucături dubioase?

Luat prin surprindere, bărbatul o privi cu blândețe.

— Nu... Aș... Eu... Ce naiba vrei să spui?

— Am auzit că unii ofițeri trimiși în zone exotice capătă obiceiul de a fuma o iarbă, despre care se spune că dă halucinații, și doar așa îmi pot explica afirmația ta absurdă. Se pare că e posibil să fi adăugat un viciu nou în repertoriul tău și așa vast.

Briarly scoase un sunet ce părea un soi de râset înăbușit.

— Nu, Kate, scrâșni Neill. Nu am halucinații. Dacă te

îndoiești de spusele mele, n-ai decât s-o întrebi pe sora domniei sale. Ea te va informa că, în după-amiaza asta, la scurt timp după sosirea mea, fratele tău cel idiot,

Tom, a dat bir cu fugiții, *nu înainte* de a-mi cere mie să li țin locul.

Din păcate, nu credea că Neill mințea. Tom nu fusese deloc încântat să primească rolul de paznic și acceptase doar la insistențele tatălui lor. Din momentul în care sosiseră la conacul Finchley, grupul de fete drăguțe, pretendente la titlul de mireasă, care așteptau să-l cunoască pe fratele ei puternic, vânjos și chipeș (nu-și făcea iluzii că era vreuna dornică s-o cunoască pe ea), îl exasperaseră pe Tom, iar asta se putuse observa prea bine pe fața lui. În ultimele câteva zile, disperarea de pe chipul său devenise tot mai evidentă, pe măsură ce începuse să suspecteze faptul că era posibil ca nu numai „sărmanul Briarly”, după cum îi spunea el contelui, să fie pe lista oamenilor buni de însurătoare, ci și el însuși. Din clipa aia, o tot bătuse la cap să plece de îndată ce reușeau să facă asta fără să pară nepoliticoși.

Era în firea lui Tom s-o șteargă pur și simplu. Nu era genul de om responsabil, iar asta era un defect cauzat, în mare, de exemplul nefericit reprezentat de modelul lui, același irlandez brunet care stătea acum în fața ei și o privea cu o încredere de sine imposibil de descifrat... Când naiba căpătase Neill încredere în sine? Asta era o chestiune care o neliniștea foarte tare.

Totuși, bănuia că putea să guste un pic ironia situației create de faptul că același desfrânat care îi târâse frații în nenumărate situații dezonorante fusese acum desemnat să joace rolul de dădacă blândă pentru sora mai mică a prietenilor lui. Numai că acum nu se simțea în stare să aprecieze ironia. Dezertarea lui Tom îi strica planurile, așa că se vedea nevoită să reexamineze situația, să se regrupeze și să pună iarăși lucrurile în balanță. Oricum, să-l ia naiba pe Tom!

Venise la conacul Finchley cu scopul precis de a-și găsi un soț, și asta intenționa să facă. În timpul celor două sezoane pe care le petrecuse ea la Londra, gospodăria familiei Peyton se dusese pe apa sâmbetei. Aparent, servitorii își luaseră vacanță de îndată ce ieșise ea pe ușa din față, celebra brânză care se producea în lăptăria lor nu mai reușise să câștige marele premiu la târgul din ținut în cei doi ani cât lipsise ea, iar livada fusese năpădită de păduchi de plante, în primul an, și de păianjeni, în al doilea. Și mai erau și încăierările în care intraseră cei doi frați mai mici ai ei, prea tineri să o poată însoți în oraș... Fata se cutremură.

— Kate, să nu crezi că mie îmi convine asta mai mult decât ție. Te asigur că nu e așa, zise Neill, întrerupându-i șirul gândurilor.

Nu se îndoia că ăsta era adevărul. Fața lui îi trăda enervarea. Unde dispăruseră râsul de altădată, bravada, atitudinea nepăsătoare de odinioară.

— Nu am venit aici așteptându-mă să joc rolul de dădacă pentru tine, adăugă el. Dar alternativa ca tu să rămâi aici neînsoțită și neocrotită este intolerabilă, continuă, aruncând o privire în direcția lui Briarly.

— Neill, nu sunt deloc neocrotită. Lady Finchley...

— Este foarte drăguț din partea ei să-ți dea asigurări că îți va purta cu încântare de grijă, izbucni Neill. Dar nu pe ea a lăsat-o Tom în locul lui, iar ea are și așa destule pe cap.

A, deci își făcea datoria. Îi venea să bată din picior de nervi. Nu avea nevoie de atenția lui supusă.

— Auzi... începuse Briarly, dar apoi se întrerupse brusc. Cine naiba ești dumneata până la urmă?

— Neill Oakes, răspunse Kate. Fiul vecinului nostru. Căpitanul Oakes.

Neill își duse mâna la cap.

— La dispoziția dumitale... ăăă...

— Conte de Briarly, făcu Kate prezentările în silă. Se întoarse cu fața spre Neill. Acum cere-ți scuze, îi șopti,

încercând să pară autoritară.

Se temu însă că păruse disperată.

Avea nevoie să rămână aici. Iar dacă Neill reușea să fie dat afară din casă, toate planurile ei aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

Neill o analiză o clipă înainte de a se întoarce spre Briarly.

— Iertați-mă, domnule. În dorința de a-mi face datoria care mi-a fost încredințată, am întrecut măsura.

Tulburată, Kate răsufală fără să-și dea seama că până atunci își ținuse respirația. Vechiul Neill nu și-ar fi cerut niciodată iertare pentru ceva ce nu ar fi regretat, iar el nu regreta nimic, așa că nu își cerea niciodată iertare. Mai mult decât orice, scuzele lui îi dădură de înțeles că nu mai era tânărul neobrăzat și nesăbuit din copilăria ei. Și-atunci de ce-l *împinsese* pe conte? Vechiul Neill l-ar fi lovit. Lovise mulți oameni. Pe majoritatea în încăierări.

— Înțeleg, replică Briarly încercând să-și păstreze cumpătul, mai iritat decât cu câteva clipe în urmă. Cred că am auzit despre faptele dumitale din război, căpitane Oakes. Sora mea este exuberantă. Scuzele îți sunt acceptate. Cred că și eu îți datorez niște scuze, domnișoară Peyton. Sper că nu vei avea o părere proastă despre mine.

— Nu, îl asigură fata. Nu am. Nu voi avea.

Nu știa ce altceva să spună, nu cu Neill la doi pași de ea, privind neîndurător când la ea, când la Briarly. Preț de o clipă stânjenitoare, cei trei evită să se privească în ochi.

— Și cum se face că ești aici? îl întrebă Kate pe Neill în cele din urmă. De vreme ce zici că nu ai venit să faci pe dădaca?

— Pentru că, bănuiesc, Lady Finchley a simțit nevoia să facă un gest patriotic, îi replică el.

— Patriotic? repetă Kate.

— Da. După ce a văzut cum m-am comportat în ultima vreme în război. Calmul lui se dispersă puțin. Unde credeai

că am fost, Kate? Ce credeai că am făcut?

Bineînțeles că știa că fusese în război. Gândul că era posibil să fie rănit îi tulburase somnul în multe nopți și chiar și acum obișnuia să-i tulbure liniștea sufletească.

— Nu știu, îi răspunse înăbușindu-și emoțiile. *Mie* nu mi-ai scris niciodată. Am crezut că îți irosești viața în colțurile urât mirositoare ale... vreunui loc care are colțuri urât mirositoare, minți fata în dorința ei de a nu-l lăsa să ghicească de câte ori și cât de mult se gândise la el. Întotdeauna am avut senzația că ești sortit să duci o viață modestă.

Bărbatul refuză să-și reprime trăirile.

— Ba ți-am scris. Tu nu mi-ai răspuns niciodată.

Asta era adevărul, dar, de vreme ce Kate nu avea nici cea mai mică intenție de a-i da vreo explicație, rămase tăcută.

— Cu siguranță, vreunul dintre escrocii ăia de frați ai tăi trebuie să-ți fi povestit ce făceam, continuă Neill. Ne-am trimis multe scrisori.

— Bineînțeles că au făcut-o, i-o reteză Kate. După spusele lor, ai câștigat de unul singur vreo duzină de bătălii, l-ai repus în drepturi pe regele Spaniei, te-ai infiltrat printre apropiații lui Napoleon, după care ai călărit un elefant, te-ai luptat cu un crocodil și ai traversat înot strâmtoarea Gibraltar.

Pentru prima dată de la apariția lui nefericită, Neill îi zâmbi, iar Kate își aduse aminte cât de devastator, de dezinvolt și de irezistibil putea fi zâmbetul lui. Și, odată cu amintirea asta, îi reveni și o alta: Așa escroc și ticălos cum fusese – și poate încă mai era –, iubirea pe care o nutrise odinioară pentru el nu se estompase câtuși de puțin, ba chiar crescuse și se maturizase. Încă îl mai iubea. Îl iubise mereu.

— Ei bine, chiar am înotat în strâmtoarea Gibraltar, afirmă cu viclenie. Dar asta doar pentru că am căzut de pe

un stâlp în timp ce mă bronzam.

Fata izbucni în râs, nu se putu abține. Ochiul lui scânteia.

— Ți-a fost dor de mine, Kate? o întrebă el privind-o cu capul ușor plecat, afișând o expresie imposibil de descifrat.

Cum îi putea răspunde dacă nu știa ce voia să spună? Și ea, la rândul ei, se schimbaseră în ultimii patru ani. Ajunseseră subtilă și sofisticată. Nu mai era un copil, deveniseră femeie.

Sigur că mi-a fost. Eram obișnuită cu tine prin preajmă. Mi-a lipsit mie până și calul ăla nesuferit al lui Tom când l-am vândut.

Tânărul se încruntă.

— Foarte interesant, îi întrerupse Briarly. Căpitane Oakes, poate dumneata și domnișoara Peyton vă veți putea reaminti toate astea cu altă ocazie, mai potrivită. Chiar dacă ești oaspetele surorii mele, aici ești categoric în plus.

— Sunt? întrebă Neill. Atunci, permiteți-mi să îndrept lucrurile. Se întoarse spre Kate. Cred că tocmai te-am văzut șchiopătând.

Tânărul clipi năucă. Nu șchiopăta...

Înainte să apuce ea să-și dea seama ce punea la cale, Neill o prinsese deja de mână, o trase spre el și o luă în brațe cu o ușurință și cu o nepăsare demne de o spălătoreasă care adună așternutul de pat. Briarly se întunecă la față, iar Kate își dădu seama că era suficient să spună o vorbă, că în secunda următoare el avea să intervină. Dar nu era sigură că noul Neill nu s-ar angaja într-o luptă cu pumnii împotriva contelui.

Așa că, în loc să obiecteze, Kate zise:

— Ce perspicace ești, căpitane.

Neill rânji.

— Domnule.

Își înclină capul spre Briarly și, fără să mai aștepte răspunsul, se îndepărtă cu ea.

Capitolul 12

— Domnișoară Peyton! exclamă Lady Finchley când îl văzu pe căpitanul Oakes ivindu-se de după casă, purtându-și în brațe vecina.

Carolyn lăsă ușa din față deschisă și coborî în grabă treptele din fața conacului, de unde îi condusesese la plecare pe cei din familia Singleworth. În timpul prânzului, fiica lor bună de măritat anunțase că era însărcinată și că avea de gând să se mărite cu tatăl copilului. În consecință, continuarea șederii lor aici devenise inutilă.

Oare ce se întâmpla? Domnișoara Peyton era rănită? Și de ce o purta pe brațe căpitanul Oakes, nu Hugh? Mai devreme, îl văzuse pe Hugh dispărând în noapte în grădina parfumată, împreună cu domnișoara Peyton, și sperase că avea să o cunoască mai bine pe făptura asta delicată, cu o zestre impresionantă. Dar se pare că nu se întâmplase așa, de vreme ce un alt bărbat o aducea acum în brațe.

Îl întâlnise pe căpitan doar de câteva ori, când mersese la conac prima dată, ca mireasă a lui Finchley. Pe atunci nu era căpitan, bineînțeles, ci fiul sălbatic al unei irlandeze foarte frumoase și al unui baron extrem de bogat, al cărui nume era aproape la fel de vechi precum ținutul, iar proprietatea – aproape la fel de întinsă.

Își aminti cum îi surprinsese Neill Oakes pe nobilii din zonă când anunțase că își cumpăraseră un brevet și pleca la război. Toată lumea se îndoise că un tânăr atât de nedisciplinat putea să respecte autoritățile. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, la sfârșitul sezonului, Carolyn fusese la curte, unde el și alți câțiva soldați eroi fuseseră prezentați reginei. Atunci i se păruse obosit, cu privirea bântuită și serioasă, dar își ținuse trupul înalt, cu umeri lați, cu o demnitate pe care i-o admirase. După aceea vorbise cu ea și cu Finchley cu smerenie și înțelepciune. Cu siguranță,

băiatul nesocotit devenise un bărbat cumpătat.

Era genul de bărbat pe care îl putea iubi Georgina, era sigură de asta. Partea deranjantă era că, de îndată ce sosise căpitanul, fratele nemernic al domnișoarei Peyton dăduse bir cu fugiții, nu înainte de a-și încredința sora în grija nefericitului, supusului și serviabilului căpitan Oakes.

Deși, se gândi în timp ce-l privea nesigură pe căpitanul Oakes, nu reușea să detecteze nici urmă de nefericire în atitudinea lui actuală. Părea destul de mulțumit să o țină pe Kate în brațe. Era genul acela de bărbat care arată fermecător cu o femeie în brațe. „Prea fermecător?” se întrebă Carolyn, reconsiderându-și decizia de a invita pe cineva atât de bogat și de chipeș la o întrunire al cărui scop unic era acela de a găsi o soție pentru Hugh. Deși își dorea ca draga ei Georgina să se îndrăgostească, mult mai important era să-i găsească fratelui ei o soată.

Dar tot era bine că domnișoara Peyton părea imună la farmecul căpitanului Oakes. Era rezervată doar atât cât îi permitea frumusețea făpturii ei blonde și delicate, ceea ce însemna că era de-a dreptul glacială. Spre deosebire de frații ei, care erau mari și vânjoși, domnișoara Peyton era scundă și delicată.

Chiar așa, se gândi Carolyn, Dumnezeu trebuie să fi chicotit în timp ce a creat-o pe Kate Peyton, pentru că, în viziunea ei, altă explicație nu exista pentru modul extrem de nesatisfăcător în care ambalajul se potrivea cu conținutul. În realitate, Kate nu era deloc delicată și fragilă, și orice astfel de impresie, datorată aerului diafan dat de silueta ei minionă și de structura osoasă ca de porțelan, se împrăștia odată ce se angaja într-o conversație.

Nu că ar fi fost îndrăzneță sau băgăreață, ci era, pur și simplu, nemaipomenit de directă. Carolyn, pe care cei câțiva ani de căsnicie o învățaseră că orice formă subtilă de comunicare e irelevantă în mintea unui bărbat, bănuia că asta se datora faptului că domnișoara Peyton fusese singura

fată din familie. Carolyn o întâlnise pe Kate Peyton de câteva ori la Londra, sezonul trecut, iar frumusețea ei simplă i se păruse reconfortantă, chiar dacă o și speriasse un pic. Nu părea deloc nerăbdătoare să-și încurajeze pretendenții și, chiar dacă avea propriul cerc de admiratori fideli, majoritatea domnilor considerau neplăcut acest fel al ei de a fi.

— E totul în regulă? strigă Carolyn de îndată ce se apropiară suficient de mult încât să o poată auzi.

— Totul e bine, îi răspunse căpitanul Oakes în timp ce urca treptele terasei din fața casei.

— Ești rănită, domnișoară Peyton? întrebă Carolyn.

Pe domnișoara Peyton nu părea să o doară nimic, deși avea pupilele de un albastru-închis dilatate ca niște puțuri întunecate, iar pe fața ei nu se putea citi decât încordarea.

— Glezna mea, răspunse fata. Mi-am sucit-o și Ne... căpitanul Oakes a insistat să mă aducă. Privi în sus spre salvatorul ei. Îți mulțumesc pentru ajutor, căpitane Oakes, acum poți să mă lași jos. Sunt sigură că glezna îmi poate susține greutatea. N-a fost nimic serios.

— Nu trebuie să riști o accidentare mai serioasă, o contrazise căpitanul Oakes, ridicând-o și mai sus în brațe.

O șuviță brunetă îi alunecă în ochi, iar Kate o privi de parcă aceasta ar fi jignit-o apoi o trase de pe fruntea bărbatului. Căpitanul Oakes se opri și, deși pe față nu i se clinti nici măcar un mușchi, expresia-i deveni mai ageră.

Carolyn îi fixă cu privirea, încremenită, confuză și complet nehotărâtă cum să continue. În primul rând, pentru că nu știa sigur ce se *întâmpla*.

— Doamnă Finchley, vă rog să nu considerați exagerată atitudinea mea familiară, se scuză căpitanul Oakes. Cât am crescut, eu și copiii familiei Peyton am fost obișnuiți să ne considerăm casele bunuri comune. Cel puțin până a murit mama. Aș putea adăuga chiar că domnișoara Peyton ne cam distrugea liniștea familiei, continuă el. Întotdeauna se atârna de candelabre, aluneca pe stâlpii balustradei și ne teroriza

muncitorii de la grajduri. Să nu mai vorbim despre bieteale animale.

— Domnișoara Peyton îți teroriza caii?

Lui Carolyn îi îngheță zâmbetul pe buze. *O, Doamne!* Lui Hugh nu i-ar plăcea asta. Deloc chiar.

— La unul dintre târgurile din ținut, a pictat cu roz iapa de prăsilă, premiată, a tatălui meu, îi încredința el secretul în șoaptă.

— Aveam doar zece ani, izbucni domnișoara Peyton. Și nu cred că pentru un singur cal se poate spune că „am terorizat animalele”.

Carolyn se liniști. Hugh putea trece cu vederea o năzdrăvănie din copilărie.

— Nu, ai făcut asta când ți-ai învățat câinele ciobănesc să călărească fără șa, iar el a început să facă ture pe pășunea noastră, sărind în cârca bieților cai.

Nesigură, domnișoara Peyton îi aruncă o privire de drăcușor, incapabilă să-și reprime un zâmbet. Căpitanul Oakes îi răspunse cu o privire jucăușă. Doamne, dar chiar era un bărbat chipeș.

Domnișoara Peyton făcu un efort și reveni la supărarea de mai devreme.

— Căpitane, *te rog*, pune-mă jos, rosti fata fără să-i dea de ales.

Cu grijă, Neill o lăsă pe picioarele ei.

— Mulțumesc.

Fustele îi foșniră când începu să se îndepărteze de el. În spatele ei, fără să-l vadă, căpitanul Oakes rânji cu gura până la urechi.

— Dintotdeauna domnișoara Peyton a reușit să se vindece foarte repede, continuă bărbatul.

Brusc, Kate începu să șchioapete cu piciorul stâng.

— A, exact cum bănuiam, îi mărturisî căpitanul în șoaptă lui Carolyn. Pentru că s-a temut că o să ne facem griji pentru rana ei, a încercat să ne facă să credem că nu o

doare. Dar, oricât de curajoasă ar fi, nu are cum să ascundă mult timp o asemenea agonie.

Din vecinătatea domnișoarei Peyton se auzi un sunet ciudat. *Rădea? Sau pufnea...?*

— Foarte curajoasă, aprobă Carolyn. Ridică vocea, să se asigure că domnișoara Peyton îi auzea lauda. Foarte grijuliu din partea dumitale, domnișoară Peyton.

— Exact, afirmă căpitanul Oakes. Este grija personificată. E întruchiparea unei adevărate doamne.

Domnișoara Peyton se întoarce iarăși cu fața spre ei. *Chiar râdea.* Pielea ei ca de porțelan căpătă o nuanță rozalie, iar ochii îi sclipiră.

— Te-ai depășit pe tine însuți, Neill, grăi fata înainte să privească dincolo de el, la Carolyn. E sângele lui irlandez; nu se poate abține să nu inventeze povești. Nu sunt curajoasă. Și sunt departe de a fi o doamnă desăvârșită, asemenea lui Gwendolyn Passmore. Dar vă asigur că Lord Briarly nu trebuie să-și închidă porțile grajdului de teamă că mi-ar trece prin cap să călăresc vreunul dintre caii lui prea prețioși.

— Bineînțeles că nu, o asigură Carolyn. Nici nu m-am gândit la asta, și sunt sigură că ești la fel de doamnă ca...

— Te rog, Lady Finchley, o întrerupse Kate, afișând un surâs fără urmă de reproș. Mă cunosc bine și îți mărturisesc că sunt dezolant de mulțumită de felul meu de-a fi, continuă și îl săgetă pe căpitanul Oakes cu o privire atât de fugară, încât Carolyn nu fu sigură că văzuse bine. La fel cum, din fericire, sunt și alții. Alții a căror părere bună este determinată de propria ta părere.

„O...? O!” se gândi Carolyn. Probabil se referea la Hugh. Domnișoara Peyton era îngrijorată că poate ea nu o plăcea, iar asta l-ar fi putut influența pe Hugh. Ei bine, nu ar fi trebuit să-și facă deloc griji în privința asta. O plăcea foarte tare pe domnișoara Peyton, dar asta nu avea nicio importanță, de vreme ce Hugh nu putea fi influențat de nimeni.

— Sunt și *eu* aici, Kate, interveni căpitanul Oakes, iar tonul lui liniștit o făcu pe Carolyn să tremure. Ești sigură că vrei să porți discuția asta cu domnia sa acum, în prezența mea?

— Căpitane, nu aș putea să uit că ești aici, având în vedere că mă privești atât de amenințător. Așa că, da. Sunt foarte sigură, răspunse Kate.

Carolyn nu înțelegea cum putea căpitanul Oakes să privească amenințător pe cineva, dar el părea să considere acuzația într-o câțiva încântătoare, pentru că zâmbi din nou.

— Iartă-mă, se scuză el făcând o plecăciune și un pas în spate, ajungând astfel la o distanță de mai bine de trei metri de fată, care își dădu probabil seama de nedreptatea acuzației, pentru că roși foarte tare – era pentru prima dată când Carolyn o vedea căzând pradă unei reacții atât de feminine. Kate observă privirea surprinsă a lui Carolyn și se îmbujoră și mai tare.

— Eu... eu, ăăă, mai bine mă duc să îmi odihnesc glezna.

— Bineînțeles, aprobă Carolyn.

— Dă-mi voie să te însoțesc, se oferă căpitanul Oakes întinzându-i mâna.

Kate se feri însă precum unul dintre mânjii neîmblânziți ai lui Hugh.

— Nu! Nu, eu... Cred că îmi va face bine să o relaxez un pic, îi explică fata grăbindu-se să-și pună repede vorbele în practică în timp ce intra șchiopătând pe ușa deschisă.

— Credeam că domnișoara Peyton s-a lovit la cealaltă gleznă, șopti Carolyn privind în sus spre căpitanul Oakes.

Însă, când îi zări fața, toate gândurile despre piciorul accidentat al domnișoarei Peyton dispărură imediat de pe chipul lui. Era ca și cum domnișoara Peyton ar fi luat cu ea toată înflăcărarea și pasiunea care-l animau. Lumina din ochii negri se stinse, iar fața îi fu umbrită de gânduri, ceea ce-i strica frumusețea răpitoare și-l făcea să pară obosit și

serios.

Oare regreta că acceptase să-i țină locul lui Tom, fratele domnișoarei Peyton? În mod evident, nu era o sarcină obișnuită sau ușoară pentru un tânăr – în ciuda faptului că dăduse asigurări că nu era nimeni mai potrivit decât el să o supravegheze pe Kate Peyton și că, într-adevăr, credea că asta era... Oare ce cuvânt folosisese? Nu obligație sau datorie... Carolyn găsise un pic ciudat termenul folosit la momentul respectiv... Ispășire. Așa spusese; considera că așa își putea răscumpăra el păcatele.

Spera însă că nu avea să-și ia rolul prea în serios. Trebuia să știe că și ea avea să vegheze asupra lui Kate. Trebuia să-i reamintească asta, ca să se poată relaxa și el și să se distreze.

— Chiar nu trebuie să-ți iei rolul atât de în serios, îi vorbi cu blândețe.

Neill se întoarse către ea, ridicându-și întrebător sprâncenele negre și dese.

— Doamnă?

— Aș accepta bucuroasă să fiu eu însoțitoarea domnișoarei Peyton. Tânărul domn Peyton mai mult se prefăcea, de fapt. Sinceră să fiu, nu prea se purta ca un adevărat domn, recunoscui femeia. Așa că nu trebuie să te împotmolești de oferta dumitale amabilă de a te îngriji de binele domnișoarei Peyton.

— Nu sunt sigur că domnișoara Peyton e de acord că propunerea mea e amabilă.

— A, dar e atât de tânără...

— Doar ca vârstă, zise el ușor distrat. Moartea mamei ei a lăsat-o cu mult prea multe responsabilități. După asta, nu au mai fost cai vopsiți.

Carolyn încuviință înțeleghătoare.

— O fată trebuie să aibă parte de distracție.

— Și la fel ar trebui să ai și dumneata, murmură Carolyn.

Bărbatul tresări.

— Cred că multă lume ar putea spune că am avut partea mea de distracție cât am fost tânăr. Mă tem că am câpătat o reputație destul de greu de acceptat. Știi, ea a considerat întotdeauna că am o influență nefastă asupra fraților ei. Că mereu am încercat să-i aduc pe căile mele condamnabile.

Iarăși vorbea despre domnișoara Peyton. Sărmana Georgie.

— Sunt sigură că îți vei putea răscumpăra orice păcat comis vreodată dacă te vei comporta exemplar față de domnișoara Peyton.

— Chiar așa? rosti pe un ton ironic, în vreme ce ochii de abanos sclipiră încă o dată. Buzele i se schimonosiră în semn de tristețe. Bineînțeles că ai dreptate. Merită numai ce e mai bun.

Neill își înclină capul și o salută de noapte bună.

*

Când fratele ei își făcu apariția, Carolyn încă privea după silueta înaltă și elegantă a căpitanului Oakes. Deci fusese într-adevăr în grădină cu domnișoara Peyton. Ei bine, la ce-i folosise?

În ciuda faptului că domnișoara Peyton le dăduse asigurări că ea credea că se potrivea cu Hugh – în primul rând, prin lipsa de interes față de înalta societate, ceea ce, dacă se gândea mai bine, nu prea părea un punct de pornire pentru o căsătorie –, era evident că Neill Oakes nu dădea doi bani pe ele. Carolyn îi văzuse expresia hotărâtă, aceeași pe care o afișase probabil în vreme ce analizase o bucată de pământ pe care primise ordin să o cucerească în luptă. Se îndoia că exista cineva, cu atât mai puțin domnișoara Peyton, care să aibă vreo șansă în fața acestei hotărâri. Nici măcar Hugh.

Acum nu-i mai rămânea decât să găsească o modalitate prin care să-i spună fratelui ei că lista lui era decimată și să decidă care era următoarea domnișoară pe care i-o putea supune atenției.

— Ai văzut o brută cu părul negru venind pe aici cu domnișoara Peyton în brațe? o întrebă Hugh când ajunse lângă ea. Zi-mi că da, altfel voi fi nevoit să trimit un grup de căutare. Nu am deloc încredere în irlandezul ăla netrebnic, chiar dacă pretinde că este supraveghetorul fetei. Nu e, nu?

— Păi, într-un fel, este. E adevărat că, înainte să dea bir cu fugiții, Tom Peyton l-a bătut pe umăr și i-a zis că trebuie să aibă grijă de sora lui... *De ce s-or împotrivi unii bărbați să stea în compania unei tinere?*

— Pentru că știu că, dacă stau în compania ei o noapte, ajung mult prea adesea să-i țină companie pe viață. Acum, să revenim la domnișoara Peyton...

— A, da. Păi, căpitanul Oakes a urcat-o treptele în brațe, apoi a lăsat-o jos, iar ea a intrat șchiopătând. Dar, Hugh, chiar și-a scrântit glezna? Doar n-ai...

— Alergat-o? întrebă el sarcastic. Caro, pentru numele lui Dumnezeu, e o fătucă drăguță, dar nu într-atât încât să uit de mine. Și, după cum stau lucrurile, ar trebui să-mi mulțumești că m-am abținut să nu-l las lat pe nemernicul ăla.

Carolyn îl privi îngrozită pe Hugh.

— Ce ai făcut?

— A, ce soră iubitoare am, replică Hugh. Unul dintre oaspeții ei mă tratează rău, iar ea mă întreabă pe mine ce am făcut? Nu am făcut nimic nelalocul lui sau măcar neașteptat. Mi-ai zis să curtez o posibilă soție, nu-i așa? Păi, am curtat-o pe domnișoara Peyton. Sau, poate, mai degrabă ar trebui să spun că *eram gata* s-o... ăăă, curtez când a apărut irlandezul ăla și m-a tras într-o parte.

Căpitanul Oakes îl trăsese pe Hugh? O, Doamne! Din fericire, Hugh nu părea furios, poate doar un pic iritat. Chiar

ar trebui să-i mulțumească fiindcă se abținuse să se ia la bătaie, căci asta i-ar fi stricat petrecerea. Așa că îi spuse cu frumușelul:

— Hugh, a fost foarte bine că nu ai recurs la represalii.
Hugh pufni.

— Nu avea niciun rost. Fătucă e îndrăgostită lulea de tip, iar el de ea. Ar fi fost pierdere de vreme să încerc să intervin între ei.

Carolyn clipi. Deși ajunsese și ea la aceeași concluzie, o uimi faptul că o făcuse și Hugh. Nu ar fi crezut niciodată că era genul care poate sesiza asemenea subtilități.

— De ce spui asta? Tu nu știi nimic despre femei.

— Nu știu, recunosc el. Dar domnișoara Peyton îmi amintește un pic de iapa arabă pe care am vrut să o împerechez primăvara trecută cu Richelieu: se fâstâcea, dansa și se dădea la...

— Hugh! exclamă Carolyn, dându-i tare o palmă peste umăr, ca să-i reamintească să nu o confunde cu unul dintre grăjdarii lui.

Cum i se reaminti de bună-cuviință, Hugh avu eleganța să se prefacă un pic jenat.

— Scuză-mă, Caro, zise el. Ideea e că domnișoara Peyton era tăiată de pe listă chiar și fără apariția căpitanului și cred că așa e cel mai bine. Adevărul este că mi se pare deranjant de calculată.

Auzind concluzia asta, atât de asemănătoare cu a ei, Carolyn nu se putu abține să nu zâmbească.

— Păi, asta ar cam fi o problemă, se gândi, după care adăugă: Hugh, îmi pare rău că nu o plăci.

— Dimpotrivă, chiar îmi place mult, o contrazise Hugh. Doar că mai degrabă aș angaja-o să-mi administreze averea decât să mă însor cu ea și s-o bag în patul meu.

— Hugh!

Bărbatul ridică din umeri.

— M-aș teme în permanență că poate nu-mi

îndeplinesc suficient obligațiile de soț și aș avea nevoie de instrucțiuni, înțelegi? Ar fi prea demoralizant.

Carolyn izbucni în râs.

— Ești incorigibil. Am casa plină de fete frumoase, așa că nu-mi fac griji pentru viitorul tău. Dar speram ca atenția căpitanului Oakes să se îndrepte către Georgie. Întotdeauna i-au plăcut bărbații în uniformă.

— Către Georgie? întrebă Hugh, mult mai deranjat decât atunci când îi relatase încăierarea cu Oakes.

— Da. Nu pot să fiu de acord cu decizia ei de a nu se mai căsători niciodată.

— Te gândeai să o împerechezi cu *Oakes*? Ești nebună? Omul are o reputație de diavol adevărat. Și probabil războiul l-a făcut și mai dornic să se arunce în brațele demonilor care îl împingeau la rele înainte să își cumpere brevetul.

— Reputația aia o avea pe când era flăcău, Hugh. Și tu aveai o reputație asemănătoare, țin să subliniez. Și îndrăznesc să spun că, asemenea ție, și-a înfrânt demonii.

Hugh nu părea prea convins.

— Asta e altceva. Nu, nu permit așa ceva. În plus, Georgie nu e de nasul lui.

— Nu te-aș fi crezut snob! exclamă Carolyn. Căpitanul Oakes e bogat, provine dintr-o familie foarte veche și respectabilă și e considerat un adevărat erou de război de către toți cei care l-au cunoscut și au luptat alături de el.

— Totuși, nu e suficient de bun pentru Georgie, insistă Hugh. Oricum, nu contează. Acest erou de război e înnebunit după domnișoara Peyton, așa că, și dacă l-ar vrea, Georgie nu l-ar putea avea.

Rosti asta cu un soi de satisfacție în glas.

— Păi, nu am spus că îl vrea, reveni Carolyn, încercând să nu pară prea curioasă. Deși e posibil. Hugh, știi, Georgie nu a vrut să se afle pe lista ta.

Fratele ei ridică privirea către ea, iar femeia-i putu zări umbra de îndoială din privire.

— N-a zis asta, afirmă Hugh.

— Ba da, a zis.

— A spus, și citez, că ar prefera să nu se recăsătorească.

— Dumnezeuule, rosti Carolyn extrem de amuzată. Hugh, dar tu chiar ai ascultat cu atenție discuția aia.

Bărbatul o privi.

— Da, am ascultat.

Carolyn nu se putu abține să nu zâmbească larg.

— Și nu sunt snob, adăugă el brusc. Am vrut doar să spun că Neill Oakes este înnebunit după domnișoara Peyton. El și Georgie nu s-ar potrivi niciodată. Absolut niciodată.

Și, pentru că părea să nu mai aibă nimic de adăugat pe tema asta, bărbatul se îndepărtă.

Capitolul 13

În seara aceea, la cină, Neill așteptă ca domnișoara Emily Mottram și strămătușa și însoțitoarea ei, Lady

Diane Nibbleherd, să se așeze înainte să-și ocupe și el locul dintre ele. Kate, care-l evitase pe Neill înainte de masă, în timp ce oaspeții se adunaseră în salon, nu-și făcuse deocamdată intrarea. Probabil încă îi mai povestea sărmanului Finchley despre sistemele de canalizare.

Prima întâlnire cu ea nu decursese cum plănuise. Cu siguranță nu se așteptase să o surprindă în brațele altui bărbat, cu capul plecat în așteptarea unui sărut. Dacă s-ar fi împotrivit câtuși de puțin să stea în brațele nemernicului, atunci lucrurile nu s-ar fi derulat deloc la fel de civilizat. Dar nu se împotriva, așa că fusese nevoit doar să-l îndepărteze pe tip, perfect conștient de sarcina pe care i-o încredințase blestematul de Peyton, dar și mai conștient de gelozia care-l străfulgerase.

Și, după ce se ocupase de individ – care se dovedise a fi fratele gazdei –, îi privise fața și, preț de o clipă minunată, ochii ei se măriseră, iar gura avusese o tentativă de zâmbet, ceea ce-l făcuse să simtă că, în sfârșit, acum, după patru ani de război, se întorsese acasă. Fusesse nevoit să se abțină să nu o îmbrățișeze și să o sărute.

Dar, chiar în timp ce îi privea însetat chipul fermecător și magic, o văzuse cum își reamintea contextul care dusese la înstrăinarea lor, iar expresia de pe fața ei devenise indescifrabilă și impenetrabilă. Era deconcertant. Kate pe care o părăsise el nu-și ascunsese niciodată trăirile în spatele unei măști rafinate; ea nici măcar nu avea pe atunci așa ceva. Dar acum situația se schimbase. Copila fragilă se transformase într-o femeie remarcabilă. Pomeții îi păreau mai înalți, nasul mai delicat, ochii mai mari, mai profunzi și mai misterioși.

Când, în cele din urmă, veni la masă, trebui să se așeze între Albert Hunt și Louis DuPreye. Asta îi convenea lui Neill de minune, de vreme ce aventura dintre Albert Hunt și Lady Fourveire, care stătea ceva mai departe, era un secret știut de toată lumea, iar Louis DuPreye era un domn înșurat. Nu ar fi reacționat prea bine dacă ar fi fost nevoit să o privească pe Kate a lui în timp ce niște burlaci îi făceau ochi dulci.

Iar ea era, și fusese întotdeauna, Kate *a lui*... oricât de îngrozitor de tare distrusese el lucrurile în ultimii patru ani. Nu-i venea să creadă cât de prost putuse să fie. Și totuși, privind în urmă, poate că înțelegea. Fusesse un tânăr arogant și nerușinat. Presupusese dintotdeauna că avea să se însoare cu Kate – deși ei nu-i spusese asta niciodată și o așteptase să crească –, dar, după ce fata împlinise șaisprezece ani, el începuse să observe cum o priveau ceilalți flăcăi și socotise că venise vremea să o revendice.

Se felicitase pentru respectul deosebit pe care i-l arătase. Nici măcar nu o sărutase, darămite să-i mai și mărturisească. Fusesse un adevărat exemplu de bună-

cuviință. Nu-i zisese și nu-i făcuse nimic din ce ar fi putut să-l supere pe tatăl ei. Într-adevăr, în ziua în care mersese la domnul Peyton să-i ceară permisiunea de-a o curta, fusese într-o dispoziție de zile mari. Cu siguranță, nu anticipase că Marcus Peyton avea să-l refuze. De ce ar fi făcut-o? Neill era inteligent, bine făcut, sănătos și provenea dintr-o familie nobilă și foarte bogată.

Greșise amarnic.

Marcus Peyton îi spusese totul pe șleau. Îl considera pe Neill un „derbedeu”, „plin de vicii”, „iresponsabil și nesăbuit” și, chiar dacă „trăgea speranța” că timpul avea „să-l transforme într-un bărbat adevărat”, credea că mai era mult până acolo. Dar acuzația care îl lovise cel mai tare fusese aceea că el, Neill avea, în cel mai bun caz, „doar o vagă idee despre conceptul de onoare”. Neill avea multe păcate. Nu negase niciodată asta. Dar onoarea era, probabil, singurul lucru cu care nu se jucase niciodată.

Lipsa de onoare a tatălui său, demonstrată de suferința afișată cu mare pompă în public, în timpul perioadei de doliu după mama lui Neill, în același timp în care se pregătea să-și instaleze amanta în locul ei, îl făcuse pe acesta să deteste din tot sufletul asemenea purtări necinstite.

Faptul că Peyton îl considera lipsit de onoare îi dădea de înțeles că toată lumea bună din Burnewhinney credea același lucru despre el. Iar această conștientizare reuși să-i deschidă efectiv ochii. Mai mult, Peyton nu era de părere că draga lui Kate văzuse lumea suficient pentru a alege „un derbedeu cu atât de puține perspective, când ar putea să se mărite cu un conte sau chiar cu un marchiz”.

În continuare, domnul Peyton îi explicase, pe un ton chiar amabil, că fiica lui merita tot ce mama ei – dacă ar mai fi trăit – și-ar fi dorit pentru ea, printre care se numărau veselia specifică adolescenței, frivolitățile, un debut în societate așa cum se cuvine, câteva sezoane petrecute la Londra și o gamă largă de pretendenți dintre care să aleagă.

lar el, în calitate de părinte, intenționa să-i ofere toate acestea.

Oricât de surprins și de stânjenit se simțise, Neill își susținuse totuși cauza, oferind cu înflăcărare mai multe argumente. Într-un final, câștigase un mic privilegiu: Peyton n-avea să spună un „nu” hotărât la întrebarea lui dacă Neill promitea să nu o curteze pe Kate și să nu încerce în vreun fel să îi influențeze sentimentele – pe care el le considera la fel de nestatornice ca ale unui copil – până când ea nu își va fi făcut debutul în societate și nu va fi împlinit optsprezece ani. Avea să-i ofere lui Neill șansa de a dovedi că era, într-adevăr, un om onorabil. Și dacă acesta refuza? Domnul Peyton jura că avea să îi interzică acestuia cu desăvârșire accesul în casa lui.

Furios și umilit, Neill părăsise Bing Hall și se dusesese degrabă să se ametească strașnic. Numai că fata îi tot răsărise în cale. Îi putea vedea chipul în fața ochilor, jucăuș, ațățător și mult prea atrăgător. Și, în vreme ce o privise îndelung, își dăduse seama că nu voia să se însoare cu ea doar pentru că trăise mereu cu impresia că avea să o facă, ci pentru că o iubea cu adevărat.

Nu avusese habar ce să spună, cum să facă acest lucru sau chiar ce ar mai fi putut să îi împărtășească acum, după ce își dăduse cuvântul în fața tatălui ei. Onoarea lui, singurul lucru pe care nu pusese rămășag în scurta, dar epatanta sa carieră de berbant, îl îmboldea să respecte regulile impuse de Peyton. Așa că nu făcuse absolut nimic.

Asta până când ea îl sărutase.

Avusese nevoie de toată voința lui, până la ultimul dram, pentru a nu o lua pe sus și a nu o duce în grajdul tatălui ei. Dar... Așa era Kate. Dacă ar fi luat-o în brațe, dacă i-ar fi vorbit despre dragostea lui, o, Doamne, chiar dacă i-ar fi cerut să se mărite cu el, ar fi pierdut-o. Și n-o voia doar pentru un sărut, sau pentru o oră de săruturi furate într-o după-amiază oarecare, sau pentru o noapte, o săptămână ori

un an. O voia pentru totdeauna.

Conflictul dintre adolescentul impetuos, obișnuit să obțină tot ce dorea, și bărbatul care începea să fie, dispus să-și sacrifice dorințele de moment pentru atingerea unui obiectiv viitor, nu se purtase nicicând cu atâta sălbăticie și la un nivel atât de profund. Se cutremurase simțind sărutul ei inocent și adolescentin, asudase brusc sub apăsarea palmelor ei lipite cu atâta dezinvoltură de pieptul lui; își scrâșnise dinții de frustrare și, pentru prima oară în scurta lui viață, își dăduse seama că reputația sa pătată îl putea costa scump. Nu putea permite să se întâmple una ca asta.

Dar nu putea nici să stea aici doi ani, tânjind în permanență, dar incapabil să obțină ceea ce dorea ori să spună ceva, în timp ce în jurul ei aveau să roiască tot felul de băietani, apoi bărbați în toată regula, întrebându-se mereu dacă nu cumva ea săruta pe altcineva. Nu exista decât o soluție: trebuia să intre în armată. Și tocmai această intenție și-o exprimase, dintr-odată, după care stricase lucrurile chiar mai rău, nefiind capabil să explice că trebuia să plece pentru că o iubea și încă nu îi era permis să o curteze. Iar când încercase să facă aluzie la această motivație, nu reușise decât să îi spună că încă era o copilă.

Iar ea îi zisese să se ducă naibii.

Și, într-un fel, chiar așa și făcuse: își cumpărase un brevet de cavalerie și plecase la război, în Franța.

Nu intenționase să lipsească atât de mult, dar, ca și cum ar fi compensat timpul îndelungat de care avusese nevoie pentru a ieși la iveală în ființa lui, simțul datoriei nu-i permisesese să se întoarcă mai devreme. Își dorise să îl vadă pe Napoleon înfrânt. Era izbăvirea lui. Era obligația lui. Era noua sa identitate. Dar fiecare epistolă primită de la unul dintre frații lui Kate îi făcuse mâna să tremure, pentru că se temea că avea să fie anunțat de logodna fetei.

Acum, în sfârșit, micul corsican fusese bătut zdravăn, iar el scăpase de obligațiile și de responsabilitățile războiului,

își respectase cuvântul dat tatălui ei și putea, în *sfârșit*, să vorbească, numai că... numai că destinul și blestematul de Tom Peyton îi impuseseră rolul de însoțitor și supraveghetor al lui Kate, iar onoarea – ticăloasa aceasta, mereu atât de exigentă! — îi impunea să nu o deranjeze în niciun fel cât se afla sub protecția sa. Și Dumnezeu îi era martor că avea să se poarte cu adevărat onorabil. N-avea să-i ofere tatălui ei vreun pretext pentru a-i refuza dreptul de a o cere de soție.

— Vă gândiți la război, căpitane Oakes? îi întrebă tânăra brunetă și drăguță care stătea lângă el.

— Puteți să repetați, vă rog, domnișoară Mottram?

— Pentru câteva clipe, ați avut un aer destul de posomorât, și m-am gândit că poate vă aminteți vreo experiență tulburătoare de pe câmpul deătălie.

— Ah, răspunse el. Domnișoarelor de condiție bună le plăcea să asculte povești cu fapte de eroism și pățanii aventuroase. El chiar și-ar fi dorit ca războiul să se rezume numai la așa ceva. Într-adevăr, mă gândeam la oătălie, îi confirmă apoi.

— Și s-a terminat cu o victorie? întrebă ea, cu ochii mari și plini de admirație pentru eroii patriei.

— Nu, spuse el.

— Oh, suspină domnișoara Mottram, cu o expresie dezamăgită.

— Am primit ordin să părăsesc câmpul deătălie.

— Oh, repetă ea, tocmai când Kate își făcu apariția în salon, la brațul domnului DuPreye.

Avea obrajii îmbujorați, iar gesturile ei trădau o ușoară neliniște, pe care cei mai mulți oameni nu ar fi detectat-o. Însă el era extrem de atent la purtarea ei și la vocabularul mut al privirii și al mișcărilor ei. Nu se putea gândi decât că el era cauza stânjenelii ei și se simți vinovat pentru faptul că o împiedica să se bucure de petrecere.

— ... nefericit. Și totuși, presupun că în armată trebuie să te supui ordinelor.

— Poftim? Se concentrase într-atât asupra lui Kate, că uitase de etichetă și nu auzise decât ultimele cuvinte rostite de Lady Nibbleherd, strămătușa domnișoarei Mottram.

— Am spus că nu păreați deloc fericit că vi s-a ordonat să vă retrageți de pe câmpul de bătaie, reluă bătrâna.

— La vremea respectivă, am fost devastat, rosti el lent, perfect conștient de faptul că domnișoara Kate îl asculta, deși avea capul întors către însoțitorul ei. Dar acum îmi dau seama că nu eram pregătit. Eram prea tânăr și prea năvalnic, ba chiar și oarecum trufaș. Într-adevăr, dacă m-aș fi lansat în bătaie, aș fi putut pierde tot.

— Vă referiți la viața dumneavoastră și a oamenilor dumneavoastră, bineînțeles, spuse domnișoara Mottram, dând din cap cu înțelepciune.

Nu îi răspunse, însă observă câteva cute de încruntare brăzdând fruntea palidă a lui Kate.

Kate arătase mereu ca o creatură plăsmuită de visele unui cofetar, o păpușă subțire făcută din pastă de zahăr, ușoară ca borangicul, cu pielea albă și strălucitoare, atât de fragilă că ar fi putut să se destrame ușor și să dispară odată cu rouă dimineții. Anii o făcuseră să pară și mai nepământească. Și totuși, părea mai matură, mai coaptă, nemaifiind un spiriduș, ci o regină a zânelor. Maiestuoasă, independentă, o femeie care știa ce voia. Părul ei blond-deschis avea o strălucire plină de vitalitate care împrumuta o nuanță trandafirie pomeților delicați și buzelor ei pline. Era, în toate privințele, mai strălucitoare, mai senină, mai eterică. Cu excepția ochilor. Aceștia se întunecaseră și deveniseră mai complicați, mai profunzi, mai arzători și mai fascinanți: panseluțe mângâiate de umbre, marea cretană în miez de noapte.

Kate aruncă o privire rapidă și iritată către DuPreye. Acesta stătea prea lipit de ea, și, când ochii ei se mutară de la el, cei ai bărbatului coborâră imediat către decolteul ei. DuPreye observă privirea lui Neill, dar se mulțumi să ridice

din umeri, deloc stânjenit. Maxilarul lui Neill se încleștă, iar DuPreye își îndreaptă atenția asupra celeilalte doamne care se afla în vecinătatea sa.

— Cred că o cunoașteți pe domnișoara Peyton, spuse Lady Nibbleherd, observând interesul lui Neill.

— Da, familiile noastre au proprietăți învecinate.

— Tatăl dumneavoastră e Sir John Oakes, nu-i așa? întrebă domnișoara Mottram. Am auzit că are ceva probleme de sănătate. Îmi pare foarte rău.

De fapt, tatăl lui Neill o ducea cât se poate de bine, însă invocase problemele de sănătate ca pretext să se mute împreună cu tânăra sa soție și cu fiii lor adolescenți în clima mult mai plăcută a Italiei, lăsând ferma familiei pe mâna lui Neill.

— Mulțumesc, domnișoară, răspunse el. În situația dată, este destul de bine.

— Și o cunoașteți pe domnișoara Peyton de când s-a născut? reluă Lady Diane.

— Da.

„Și am iubit-o cam jumătate din timpul acesta”, completă el în gând.

— Spuneți-mi, continuă domnișoara Mottram, mereu a fost așa... rațională? Apoi se grăbi să adauge: Nu că nu ar fi absolut fermecătoare, dar mă face să mă simt *une jeune fille*³, și cred că sunt mai mare decât ea ca vârstă.

— Numai cu câteva luni, se grăbi să adauge Lady Nibbleherd, și, după privirea surprinsă pe care i-o aruncă domnișoara Mottram, Neill își dădu seama că aceste „câteva luni” erau, mai degrabă, câțiva ani.

— Chiar așa? Își înclină ușor capul. Și cum face asta?

— Ei bine, nu vorbește despre modă, răspunse domnișoara Mottram, cu o plăcere evidentă. Oricum, nu mult. Nu e în relații apropiate cu niciunul dintre *dandy* în

---

³ O fetișcană necoaptă (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

vogă sau cu vreo doamnă la modă. Nu și-a făcut apariția la teatru sau la operă, deși și-a făcut debutul în societate de două sezoane întregi. Și totuși, e atât de sigură pe ea și atât de... rațională. Discută cu domnii ca și cum ar fi... un domn. Aproape că te face să uiți că este o domnișoară din lumea bună.

Auzind una ca asta, Neill abia se abținu să nu izbucnească în râs. Se îndoia că ar fi putut uita cineva vreo clipă că draga lui Kate era femeie. Și cu atât mai puțin dacă ar fi văzut-o vreodată cu ochii scăpărând și cu părul unduindu-i-se în vânt, râzând cu poftă, ca în după-amiaza aceea, pe treptele din fața conacului.

— Este foarte tânără, spuse Lady Nibbleherd, strângându-și buzele cu un aer cunoscător. De multe ori, cei foarte tineri își iau un aer de siguranță pentru a masca tocmai lipsa acesteia. Dar, dacă speră să-și găsească un soț, i-ar fi mai bine să-și recunoască vulnerabilitatea. Domnilor nu le plac femeile exuberante și cu un caracter puternic.

— Nu le plac? întrebă Neill, încercând din răspuț să nu zâmbească. O iubea pe Kate tocmai pentru că era încăpățânată și... expansivă.

— Nu, răspunse Lady Nibbleherd. Eu am fost măritată de patru ori și știu bine ce le place domnilor și ce nu.

— Sunt convins că știți cât se poate de bine.

— Da, așa e, pufăi ea, îmbunată. Pot să spun însă că domnișoara Peyton are o purtare mai rafinată acum decât atunci când și-a făcut ieșirea în societate. Ba chiar îndrăznesc să afirm că, dacă n-ar fi fost în joc averea tatălui ei, nici n-ar fi primit vreo cerere în căsătorie în acel prim an.

Aceste vorbe îi stârniră interesul lui Neill.

— A primit propuneri de căsătorie?

— Nu știați? întrebă Lady Diane.

— Bineînțeles că nu, mătușică, interveni domnișoara Mottram. Era în Franța, se lupta cu broscarii.

— Hmm, spuse Lady Diane. Ei bine, domnișoara Peyton

a primit câteva cereri. Și altele sezonul trecut, ceea ce mă face să cred că, în sfârșit, a început să dezvolte un comportament mai feminin. Dacă speră să înhațe un... ăăă, să devină contesă, va fi nevoită să o facă. Briarly n-o fi foarte exigent, însă are parte de sfaturile surorii sale – sau, cel puțin, așa am auzit eu –, iar ea este.

Neill se încruntă. Kate insistase ca el să-i ceară scuze lui Briarly și, mai târziu, se arătase foarte dornică să intre în grațiile doamnei Finchley. Și, cu ajutorul ei, într-ale contelui? Oare Kate *a lui* s-ar fi preocupat într-atât de aparențe? Nu credea că ar fi făcut-o. Poate se schimbase. Poate – inima îi bătea cu putere în piept când se gândea la una ca asta – ea nu mai era Kate *a lui*.

— Ei bine, eu cred că domnișoara Peyton e extraordinară, declară domnișoara Mottram, aducându-i gândurile înapoi la grupul în care se afla. Da. Așa cred eu. E o domnișoară de-a dreptul *formidabilă*, iar eu o admir teribil, chiar dacă mă sperie un pic, adăugă ea, aruncând o privire fugară către Kate, care urmărea discret schimbul lor de replici.

N-avea cum să știe ce se vorbea – masa era prea lată, iar conversația care se purta de-o parte și de alta prea animată –, însă interesul ei era bătător la ochi. DuPreye se aplecă și mai mult către ea și-i murmură ceva la ureche. Deodată, obrajii tinerei se înflăcărară, iar Neill zări pentru o fracțiune de secundă mâneca lui trecând razant peste rochia ei.

Ticălosul acela o atinsese.

Clocotea de furie. Voia să se năpustească peste masă, dând cât colo paharele de cristal și farfuriile de porțelan, să-l înșface pe DuPreye de gât și să-l zgâlțâie până avea să leșine. Dar nu se clinti. În urmă cu patru ani, probabil ar fi cedat în fața unui asemenea impuls, dar toată această chestiune nu era legată de el sau de DuPreye, ci de Kate. Iar ea ar fi fost extrem de stânjenită să se trezească implicată într-o astfel de

scenă.

Astfel că, în loc să-și atace rivalul, își împături cu atenție șervetul și îl așeză lângă farfurie, apoi se întoarse către vecinele sale pentru a se scuza, după care se ridică. Porni cu pași măsurați de-a lungul mesei, coti în capăt și o luă pe partea opusă. Încă nu se începuse servirea, și unele persoane rămăseseră în picioare, prinse în discuții, astfel că manevra sa nu era deloc bătătoare la ochi. Se apropie de Kate, care-și întoarse obrazii viu colorați în partea cealaltă, temându-se, fără nicio îndoială, că avea să-l ridice pe DuPreye de pe scaun și să-l arunce de cealaltă parte a încăperii. I-ar fi plăcut să facă una ca asta.

Dar el se mulțumi să schițeze un zâmbet și să-și pună mâna pe spătarul scaunului ocupat de DuPreye. Apoi se aplecă și, modulându-și glasul în așa fel încât să nu-l poată auzi decât acesta, îi spuse, păstrându-și zâmbetul pe buze:

— Dacă îi mai pricinuiești domnișoarei Peyton chiar și cea mai vagă urmă de neplăcere, dacă culoarea obrazilor ei se mai schimbă chiar și cu o singură nuanță, dacă te atingi de ea, dacă orice parte a corpului dumitale intră în contact cu orice parte a corpului dumneaei, îți promit că o să-ți rup fiecare oscior al mâinii. M-am exprimat suficient de clar?

Nu așteptă răspunsul lui DuPreye. În loc de asta, se îndreptă, îl bătu ușurel pe spate într-un gest banal de prietenie, după care se întoarse la locul său.

Pe tot parcursul cinei, puritatea palidă a tenului lui Kate rămase netulburată.

Iar pielea lui DuPreye își păstră nuanța lividă.

*

Pe când mesenii își terminau desertul, în așteptarea momentului în care gazda avea să le conducă pe doamne în salon, Kate privi pentru a suta oară în direcția lui Neill. Era mult prea conștientă de prezența lui pentru liniștea ei

sufletească, prea conștientă de schimbările pe care timpul le modelase în ființa lui. Chipul său, cândva ușor de descifrat, era acum protejat de o expresie rafinată și severă. Energia care îi caracteriza fiecare gest dispăruse cu desăvârșire, lăsându-l inert. Era schimbat. Prea schimbat?

Toată seara încercase să nu se uite la el – anumite persoane ar fi observat dacă o făcea. Dar venise momentul în care el se lansase într-o conversație concentrată cu domnișoara Mottram, și ea se trezise că privea lung în direcția lor și, dintr-odată, mintea i se umpluse de toate amintirile ultimei lor întâlniri, de gustul buzelor lui, de duritatea ca de piatră a pieptului său, de expresia sălbatică din ochii lui. După sărutul acela furat, fugise înapoi acasă și își petrecuse următoarele două zile suspinând pe ascuns în pernă, preferând să se declare bolnavă decât să dea explicații celor din familia ei.

Neill îi scrisese; ea rupsese acele mesaje în sute de bucăți, fără să le deschidă. Venise la ușa ei, cerând să fie primit; ea îl alungase, știind că nici măcar el n-avea să năvălească în casa ei fără să fie invitat. Deși o parte din ea își dorea să o fi făcut. De ce să fi trecut peste orice obstacol pentru a o vedea? Numai un om îndrăgostit nebunește ar fi făcut una ca asta. Și, dacă ar fi fost îndrăgostit nebunește, Neill sigur ar fi dovedit-o. Ar fi luat castelul cu asalt și ar fi intrat în bârlogul balaurului. Dar Neill nu fusese îndrăgostit la nebunie.

Dar avea să fie.

După ce se săturase să tot plângă și să-l insulte în gând, când renunțase la a mai încerca să nu-l iubească, atunci când își dăduse seama că inima îi era profund credincioasă și că, odată dăruită, nu mai putea fi luată înapoi, își recăpătase stăpânirea de sine și jurase că, atunci când Neill Oakes avea să se întoarcă, urma să o găsească femeie în toată puterea cuvântului. Nu o *copilă*. O femeie cu experiență – ceea ce și dobândise în timpul celor două

sezoane petrecute la Londra – și o femeie care fusese sărutată – ceea ce se întâmplase. Cu alte cuvinte, o femeie pe măsura lui.

Când aflate că fusese invitat la petrecerea de la reședința familiei Finchley, acceptase și ea invitația primită. Odată ajunsă aici, începuse să cocheteze cu Briarly suficient cât să stârnească simțul de competiție al lui Neill. Din moment ce el considera că trebuia să câștige mereu, avea să se prezinte pe sine ca premiu. Însă, când își făcuse apariția, în loc să intre pe câmpul de bătlie ca pretendent la mâna ei, o făcuse preluând rolul de supraveghetor. Ah! Cât de rușinos! Și, vai, cât de mult se schimbase! Era cum nu se poate mai distant și mai disciplinat. Și atât de reținut...

DuPreye îi mormăise ceva la ureche, și, tresărind, descoperise că privirea lui Neill era fixată asupra ei. Instantaneu, sângele îi năvălise în obraji, trădând-o. O secundă mai târziu, Neill se ridicase de pe scaun și venise către ea. Îl așteptase, tremurând de nerăbdare, însă el nu-i adresase niciun cuvânt. Pur și simplu zâmbise, îi spusese lui DuPreye ceva ce ea nu reușise să audă și apoi îl bătuse pe spate.

De ce nu vorbise cu ea? E drept că nici ea nu îi vorbise, dar asta dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Încercase să-l provoace. *EI* nu avea un motiv temeinic. Asta dacă nu cumva era precaut. Neill? Precaut? Se încruntă și mai tare.

— Haideți, dragii mei, spuse Lady Finchley, întrerupându-i șirul gândurilor, în timp ce se ridica de pe scaunul de lângă soțul ei. În seara aceasta domnii nu vor primi vin de Porto. În loc de asta, avem programate niște jocuri, și promit că n-o să fie vorba despre nimic prea scandalos.

Kate îi urmă pe ceilalți oaspeți în salon, observând la intrare că Charters tocmai îi oferea tulburătoarei Lady Gwendolyn Passmore un pahar cu puncte cu gheață, iar Briarly stătea în spatele frumoasei Lady Georgina, văduva

care era o foarte bună prietenă a lui Lady Finchley. Îl zări pe Neill stând rezemat de peretele opus, cu brațele încrucișate, separat de restul. Nu că doamnele ar fi fost dispuse să-l lase să se complacă în izolarea sa. În câteva minute, fusese deja înconjurat de un cârd de fetișcane care chicoteau fără să aibă nevoie de prea multe încurajări. Expresia hăituită de pe chipul lui aproape c-o făcu să izbucnească în râs, iar tensiunea care se tot acumulase în ființa ei reuși să se mai risipească. S-o fi schimbat el, dar nu într-atât încât să fi devenit un necunoscut pentru ea.

— Pe rând, doamnele se vor așeza aici și vor fi legate la ochi, le explică Lady Finchley, arătând către un scaun care fusese așezat în centrul încăperii. Imediat ce vor lua loc, domnii se vor alinia la coadă să le sărute mâna. Dacă dorește, doamna aflată pe scaun poate încerca să ghicească, pe loc, identitatea domnului sau poate opta să atingă *fugitiv* chipul acestuia, pentru a-l identifica după fizionomie. Dacă reușește să-l identifice doar pe baza sărutării de mână, va primi două puncte. Dacă o să-l recunoască după ce i-a atins fața, primește un singur punct. Dar, dacă nu poate ghici numele admiratorului ei sau se înșală, este eliminată. O să rămână pe scaunul din centru atâta timp cât își poate identifica admiratorii. Doamna care acumulează cele mai multe puncte câștigă. O să încerc eu prima, spuse Lady Finchley, luând loc și prinzându-și o eșarfă moale din satin peste ochi. Cu zâmbete largi, domnii îl împinseră pe Finchley în capul rândului care se mărea văzând cu ochii. Acesta se apropie de soția sa și îi prinse mâna cu un gest delicat, după care, cu o pasiune evidentă, își lăsă capul în jos și depuse un sărut pe degetele ei.

Zâmbetul ei strălucitor își făcu apariția imediat, pe sub eșarfă.

— N-am nevoie să-ți ating chipul, domnule. Doar ți-l sărut în fiecare dimineață...

Finchley își îndreptă spatele, zâmbind triumfător către

ceilalți bărbați.

— ... bunicule, încheie Lady Finchley.

Toți cei prezenți izbucniră în râs, iar Finchley se întoarse, își luă în brațe soția, care chicotea în culmea veseliei, și o ridică de pe scaun, în timp ce-i trăgea eșarfa de pe ochi.

— Ștreqărițo! o apostrofă, cu afecțiune în glas. Vezi ce pățești dacă tachinezi? Ai și pierdut.

— Dimpotrivă, domnule, răspunse ea jucăuș, privindu-l în ochi. Eu cred că am câștigat.

Auzind-o, Finchley o sărută pasional, în aplauzele prietenilor lor.

Ea se zbătu, încercând să-l îndepărteze, și se îmbujoră la fel de încântător ca o fecioară, în timp ce se uita în jur, cu răsuflarea tăiată, căutând-o pe Kate.

— Poftim, domnișoară Peyton. Sunt convinsă că te vei descurca mai bine decât mine. Îi întinse eșarfa.

— Ah, eu... eu...

— Haideți, domnișoară Peyton, interveni DuPreye, cu o urmă de batjocură în glas. E un joc destul de nevinovat. Chiar și pentru standardele de la țară. Și pentru cele ale domnișoarelor foarte tinere.

Nu putea să refuze. Trebuia să se comporte ca o femeie perfect stăpână pe sine în prezența fiecărui pretendent, nicidecum ca o fetișcană și nici ca o fetiță sfioasă pe care un bărbat de lume să o poată trece cu vederea.

— Bineînțeles, acceptă ea, luând eșarfa oferită și așezându-se. O legă strâns, acoperindu-și ochii, și așteptă să vadă ce avea să se întâmple.

— Întinde mâna, domnișoară Peyton, o auzi pe Lady Sorrell. Primul dumitale pretendent așteaptă.

O mână rece îi prinse palma și i-o ridică. Un sărut cald și uscat îi trecu peste încheieturile degetelor. Își înclină capul.

— Mă tem că va trebui să vă cer permisiunea de a vă

pipăi chipul, spuse ea.

Își întinse mâna, iar domnul nevăzut i-o ghidă către chipul său. Repede, degetele ei trecură peste contururile feței lui: nas îngust și ascuțit, sprâncene rare, favoriți extrem de lungi... Numai vicarul își purta favoriții după această modă de mult apusă.

— Este domnul vicar, decretă ea.

Răspunsul ei fu întâmpinat cu un cor de râsete aprobatoare, iar Lady Finchley fu nevoită să ridice tonul:

— Un punct pentru domnișoara Peyton. Următorul domn!

De data aceasta, Kate știe exact când să-și ridice mâna. Aceasta fu cuprinsă de o palmă hotărâtă, cu degete lungi, ale căror vârfuri erau un pic umede și reci... Se încruntă, scotocind în memorie după imaginea unui domn ale cărui degete aveau vreun motiv să fie atât de reci. Conte de Charters îi adusese cu puțin timp în urmă domnișoarei Gwendolyn un pahar cu punzi cu gheață.

— Lord Darlington, spuse ea.

— Ah! Impresionant!

— Auzi, cum o fi știut că era vorba despre Charters?

— Două puncte! anunță Lady Finchley. În total, trei. Următorul domn, vă rog.

Kate începea să se mai relaxeze. Era un joc chiar distractiv.

— În ritmul acesta, o să fie imposibil de depășit, o auzi pe Lady Nibbleherd mormăind, tocmai când își ridică mâna pentru următorul concurent.

— Trageți cu ochiul cumva, domnișoară Peyton? întrebă Lord Finchley.

— Nicidecum, domnule. Conte de Charters a băut recent punzi cu gheață, iar vicarul este singurul domn de aici cu favoriți lungi.

— Aha! Atunci haideți să o punem mai serios la încercare. Identitatea următorului domn nu va mai fi trădată

nici de păr, nici de gheață, spuse Finchley. Dumneata, domnule.

Ghici de când îi atinse mâna. Recunoașterea, profundă și dincolo de orice dubiu, îi cutremură fiecare nerv, înfiorându-i pielea. Simți cum i se ridica sângele în obraji și se rugă ca eșarfa să poată ascunde cea mai mare parte a acelei îmbujorări care îi trăda trăirile.

Îl simți aplecându-se mai aproape, și aerul păru dintr-odată încărcat cu prezența lui, apoi buzele sale – calde, ferme și fremătătoare – se lipiră de degetele ei. Oare zăboviseră o fracțiune de secundă mai mult decât permitea eticheta? Respira prea precipitat pentru a-și mai da seama. Șovăi, neștiind dacă ar trebui să dovedească întregii lumi cât de bine, cât de visceral îl cunoștea sau să se prefacă total neștiutoare.

— Mă tem că trebuie... Simțea cum roșeața din obraji îi devenea și mai intensă. Pot să vă ating fața, domnule?

O palmă puternică, cu câteva bătăături, îi prinse încheietura și-i conduse degetele către fața lui. Acestea trecură ușor peste trăsăturile lui: nasul îndrăzneț, gura largă, cu buzele bine conturate, maxilarul pătrășos și ferm, bărbierit cu puțin înainte de cina din seara aceasta. Pielea lui era delicios de caldă, întinsă, dar elastică. Părul îi era răcoros, mătășos și des.

— Nu e drept, o auzi pe domnișoara Mottram plângându-se. Asta nu se cheamă că i-a atins chipul doar *fugitiv*.

Domnișoara Peyton își trase repede mâna și-și dresе vocea, amintindu-și în mod conștient că avea o vastă experiență când venea vorba despre asemenea jocuri, după care spuse, pe un ton voit voios și nepăsător:

— Nu m-aș putea hazarda nici măcar să ghicesc. Mă tem că nu știu cine sunteți, domnule.

Declarația ei fu primită cu câteva murmure dezamăgite, iar ea își dădu jos eșarfa.

— Ah, căpitane Oakes! spuse când îl văzu. Își duse mâna la inimă. Sunt de-a dreptul uluită. Ar fi fost de așteptat te recunosc, tocmai pe *dumneata*.

Flutură cochet din gene.

Ochii lui se îngustară, însă nu făcu decât să zică, pe un ton neafectat:

— Da. Așa ar fi fost de așteptat.

Oare chiar nu-i păsa? Se schimbase într-atât încât ea nu mai putea să-l provoace? Acest gând o tulbura. Indiferent de natura relației lor din trecut, indiferent ce însemnase cândva pentru el, reușise mereu ca, prin intermediul câtorva cuvinte atent ticluite, să-i stârnească emoțiile, înflăcărea... o reacție pasională *de un fel sau altul*.

— Cine vrea să continue jocul? întrebă Lady Finchley. Haideți, doamnelor! Cine vrea să încerce să depășească recordul domnișoarei Peyton?

Imediat, Lady Nibbleherd o oferă voluntară pe nepoata sa și, printre chicoteli și râsete, domnișoara Mottram făcu schimb de locuri cu Kate. Restul serii trecu repede, cu tot felul de jocuri, astfel că veselie generală crescuse pe măsură ce orele se succedau. Kate râse și zâmbi, se implică în toate activitățile și chiar câștigă multe dintre ele, cochetă cu Lord Briarly și-l tachină pe bălaiul domn Hammond-Betts, care părea mereu uimit de tot ce se întâmpla în jurul lui. S-ar fi distrat de minune dacă n-ar fi așteptat toată seara, cu nervii întinși la maximum, ca Neill Oakes să se apropie de ea și să-i spună ceva sau să facă un gest... De exemplu, să o ia în brațe și să o sărute. Ceea ce, bineînțeles, nu s-a întâmplat.

Fir-ar el să fie!

Și așa se desfășurară lucrurile pe durata următoarelor cinci zile și nopți. O trata cu cea mai desăvârșită politețe. Când îi vorbea, se arăta plăcut, serios și protocolar. Era de-a dreptul înnebunitor. Singurul aspect al purtării lui care o umplea de bucurie era că părea a nu fi deloc conștient de privirile galeșe pe care i le aruncau cele mai multe dintre

domnișoarele nelogodite. Acestea zâmbeau prosteste, chicoteau și se împăunau pe lângă el, însă el nu părea dornic să răspundă interesului lor atât de evident. În loc de asta, se detașa adesea de majoritatea invitaților, mulțumindu-se cu compania altor domni tineri, precum domnii DuPreye și Kitlas, Lord Landry și Geerken, ceea ce oricum i se părea surprinzător lui Kate, căci niciunul dintre acești *dandy* nu părea genul de bărbați pe care, pe vremuri, Neill ar fi catadicsit măcar să-i salute.

În afară de asta, se arăta cum nu se poate mai atent, fără a fi sufocant, era mereu la o distanță precaută, îi oferea întotdeauna brațul, îndatoritor, dacă nu avea vreun însoțitor și îi adresa complimente sobre, dar niciodată excesiv de sobre, privind felul în care arăta. Cu alte cuvinte, se comporta ca un însoțitor desăvârșit.

Iar toate acestea reușiră, într-un final, să o aducă în pragul disperării...

Capitolul 14

— Gazda noastră îți solicită serviciile. Mai precis, trebuie să mă duci până în sat, îl anunță Kate a doua zi dimineață.

Neill, care tocmai își lua micul dejun în timp ce citea presa sosită de la Londra cu poșta de dimineață, își lăsă jos ceașca, își împături ziarul și își ridică privirea către ea. Kate stătea în picioare lângă el, întruchiparea eleganței, cu un sacou scurt din mătase roșie care urma îndeaproape curbele suple ale corpului ei. O tocă bleumarin, extrem de provocatoare, stătea înclinată într-un mod jucăuș peste zuluful ei foarte blonzi, în timp ce voalul satinat al acesteia cocheta cu obraji ei rozalii.

Inima i se zbătea, reacționând cu totul diferit decât cu

patru ani în urmă. Însă pe atunci zâmbetul ei nu fusese încărcat cu atâta farmec feminin, așa cum nici ochii ei nu scăpărau într-atât de amuzați. Își dădu seama că, acum patru ani, ea nu era femeie. Unduirea firească, instinctivă a buzelor ei, râsul cristalin, fruntea aceea elegantă care se arcuia atât de... cochet, modul în care ochii îi sclipeau o clipă înainte ca buzele pline să schițeze un zâmbet, înclinarea capului, arabescul fugar al degetelor ei, când încerca să explice un anumit lucru, toate acestea conspirau pentru a o face misterioasă, fascinantă și pe deplin captivantă.

Într-adevăr, nu era Kate a lui. Nu așa cum și-o aducea el aminte. Nu că asta ar fi modificat în vreun fel intensitatea dorinței lui. Ba chiar o dorea și mai mult. Ultimele patru zile fuseseră un chin. Era gelos pe fiecare bărbat de acolo pentru orice atingere, fie ea și accidentală, invidia fiecare zâmbet pe care ea îl oferea altuia, băietan sau bărbat în toată puterea cuvântului, servitor sau duce. Stătea la pândă în fiecarei încăpere în care se afla ea, supraveghind pe ascuns bărbații de acolo pentru a descoperi orice indiciu de familiaritate în purtarea lor față de ea, grăbindu-se să preîntâmpine eventuale depășiri ale distanței cuvenite.

Își spunea că tocmai asta era datoria lui, că făcea aceste lucruri din obligație, că era o chestiune de onoare. Adevărul era că, în adâncul sufletului, știa că se comporta astfel pentru că voia să o facă a lui și nu putea. Până nu plecau de aici, nu putea nici măcar să o curteze, căci era nenorocitul ei de protector.

Acum avu nevoie de toată puterea pentru a-și menține o expresie neutră, însă reuși să pară neafectat în timp ce se ridica și-i făcea semn să ia loc. Ea refuză cu o mișcare din cap.

— Nu, n-avem timp să mai zăbovim. Trebuie să ajungem în sat în dimineața aceasta, spuse.

— Trebuie? întrebă el, politicos.

— Da, ca să cumpăr niște panglică și să mă întorc la

timp să îmi tinesc boneta pentru picnicul din după-amiaza aceasta.

Neill era într-o dilemă. O parte din el își dorea foarte mult să aibă șansa de a petrece câteva ore singur cu ea. Cealaltă însă nu privea cu ochi buni faptul că i se atribuisese rolul de dădacă, de parcă ar fi fost vreun unchi bătrân, fără niciun dinte în gură. Încă o dată, îl trimise în gând pe Tom Peyton în focurile iadului.

— Sunt convins că Lady Finchley e mai mult decât dispusă să-ți împrumute o trăsură și un servitor care să te ducă.

— N-ai auzit ce-am spus, Neill? Kate clătină din cap, pierzându-și răbdarea. Toți servitorii sunt ocupați în momentul acesta pregătind pavilionul pentru picnic sau făcând alte comisioane.

— Nu ai putea să te duci cu vreuna dintre doamnele invitate aici? sugeră el. Lady Sorrell are propria trăsură și...

— O, Doamne, de ce nu poți să faci niciodată nimic fără să te împotrivești? izbucni ea, bătând din picior. Dacă vrei să mă refuzi, atunci te rog, domnule, zi așa direct, în loc să invoci tot felul de pretexte și să propui tot felul de soluții.

— Nu vreau să refuz, răspunse el, tăios. Regulile etichetei îi interziceau să-i facă acum curte, dar asta nu însemna că avea să se priveze de compania ei, dacă ea asta își dorea, ceea ce era mai mult decât evident. Deși nu-și putea da seama de ce. E o adevărată încântare să te însoțesc, domnișoară Peyton, adăugă apoi.

— Hmm, răspunse ea, oarecum mai îmbunată. Dacă așa se manifestă la dumneata interesul, chiar aș vrea să văd cum te porți când nu dorești să faci ceva, *căpitane Oakes*.

El schiță un zâmbet slab. Kate știuse întotdeauna să-l tachineze când alții ar fi evitat să scoată vreun sunet, speriați.

— O să cer imediat să se pregătească trăsura.

— Nu te deranja. Avem deja una care ne așteaptă în fața conacului.

Neill ridică o sprânceană, privind-o.

— Ești foarte sigură pe tine, nu?

Zâmbetul ei reuși să-i taie respirația.

— Când vreau ceva cu adevărat... O, da.

*

După cum spusese Kate, o cabrioletă albastră îi aștepta pe aleea din față. Un grăjdar tânăr ținu bine căpăstrul calului sur temperamental care era înhămat la ea, în timp ce Neill o ajută pe Kate să se instaleze în spate, după care el urcă pe capră.

— Surul acesta e un pic cam nărăvaș, domnule, spuse cu îngrijorare grăjdarul. Vreți să-l schimb cu un animal mai ușor de stăpânit?

Kate răspunse înainte ca Neill să apuce să deschidă gura:

— Tinere, să știi că domnul căpitan Oakes era pe vremuri cel mai priceput călăreț din comitat. Pufni ușor. Zău așa, chiar mă mir că n-ai auzit de el.

Neill îi aruncă o privire, surprins că sărise atât de prompt în apărarea lui. Poate că-i iertase păcatele din trecut și era pregătită să reia camaraderia care-i unise în adolescență. Și, de la asta, nu puteau evolua oare către o relație mai intimă? Speranța îl făcea impulsiv, iar impulsivitatea fusese mereu slăbiciunea sa fatală, însă el era hotărât să-i arate că acum era matur, înțelept și demn de ea.

— Vă rog să-mi iertați neștiința, domnișoară, spuse băiatul, îmbujorându-se. Nu mi-s de prin părțile astea.

— Aha, murmură Kate, lăsându-și indignarea să se împrăștie. Ei bine, acum știi. Nu exista în Burnewhinney un bidiviu care să fie mai presus de iscusința căpitanului Oakes. Îi aruncă o privire jucăușă. Sper că lucrurile nu s-au

schimbat, nu?

— Cred că mă pot descurca. Mulțumesc. Cu o zvâcnire din mâini, îl făcu pe cal să pornească într-un trap vioi, dar controlat.

Nu parcurseră o distanță prea mare, cufundați într-o tăcere stânjenită, când Kate luă, într-un final, cuvântul:

— Ți-a plăcut să fii prezentat la curte?

Nu îl impresionase în mod deosebit. Societatea londoneză nu prea avea farmec pentru el, iar ceremoniile oficiale contau mai mult pentru moralul populației decât pentru cei felicitați în cadrul lor, însă i se părea o adevărată bătălie să se exprime astfel.

— Da. A fost o onoare.

Ea se uită la el pieziș, cu coada ochiului.

— Înseamnă că te-ai schimbat. Înainte nu-ți păsa de asemenea onoruri.

El își cântări bine răspunsul înainte de a-l rosti:

— Dacă e să conduci cu succes niște oameni în bătălie și – chiar mai important – să-i conduci în așa fel încât să supraviețuiască, trebuie să știi că aceștia au încredere în tine. Deci, da, în privința asta m-am schimbat. Știu cât de important e ca lumea să aibă o părere bună despre tine.

De pe chipul ei dispăru orice urmă de ironie, și se aplecă spre el, atingându-i mâna ușor.

— Mi-e rușine de ce-am spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ești interesat de laude ca mijloc de a-ți alimenta prețuirea de sine.

Neill lăsă să-i scape un hohot scurt.

— Ei bine, din câte îmi aduc aminte, singurul motiv pentru care nu mă interesa părerea altora pe când eram doar un băietan era că aveam o părere atât de bună despre mine, încât nu aveam nevoie niciodată de confirmarea altora. Eram un drăcușor tare înfumurat.

— Da, așa e. Glasul ei avea o notă de nostalgie. Dar pot spune că totuși ți-a prins bine.

— Cum așa?

— Nu-mi închipui că ai putea ajunge căpitan în armată fără să fii sigur pe puterile tale. Exact cum prețuirea celorlalți ți-a dat posibilitatea să-i conduci, așa trebuie să te fi ajutat și încrederea în tine. Nesiguranța ar fi o greșeală fatală pe câmpul de bătălie.

Era impresionat de perspicacitatea ei și de gravitatea cu care vorbea și o fixă cercetător.

— Vorbești de parcă te-ai mai fi gândit la lucrurile astea.

— Da.

Zâmbi, oarecum nedumerit.

— Ce te-ar fi putut face să meditezi pe marginea unor astfel de chestiuni?

Ea se întoarse, susținându-i privirea, și spuse, destul de simplu:

— Păi... tu, Neill.

Tresărirea lui la auzul acestui răspuns făcu frâul să biciuiască crupa surului, iar acesta sări lateral, obligându-l pe Neill să se concentreze destul de mult pentru a reuși să-l stăpânească din nou. Până când isprăvi el, Kate se întorsese și privea din nou, calmă, drumul din fața lor.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă el, încercând din greu să pară nonșalant.

Kate îi răspunse imediat:

— Îmi făceam griji pentru tine, bineînțeles. Nu ne-om fi despărțit noi în cele mai bune relații, Neill, dar asta nu înseamnă că nu-mi păsa de soarta ta. Așa că m-am tot gândit. La tine. Și am ajuns la concluzia că o fire îndrăzneată și sigură pe sine – îl fulgeră cu o privire în care se citea intenția de a-l necăji puțin – nu e un lucru chiar atât de rău la un ofițer.

— Grija ta pentru mine mă face să mă simt josnic.

Kate lăasă să-i scape un mic chicotit. Își închipuia că o tachina. Însă el chiar nu o făcea.

- Da, îmi păsa ce se întâmpla cu tine.
- Și atunci de ce nu mi-ai scris niciodată?
- Ba am făcut-o.

Din nou, reuși să-l facă să tresară.

- Dar eu n-am primit nimic de la tine.

Kate chicoti din nou, însă de data aceasta în glasul ei i se simți o nuanță mai matură și mai sardonică.

— Fii serios, Neill. Dintre toți, tu ar trebui să știi ce pot și ce nu pot să facă scumpul meu frățel. De când au început să fie ei în stare să încropească ceva mai complicat decât niște bilețele cât se poate de rudimentare?

Neill se uită lung la ea.

— Tu ai scris toate epistolele acelea? o întreabă, deși, imediat ce ea rostise cuvintele respective, își dăduse seama că acela era adevărul.

Niciunul dintre frații Peyton nu era priceput la ticluit cuvinte sau prea sensibil, și chiar de la început fusese impresionat de lungimea epistolelor lor. Și pe bună dreptate: nu fuseseră scrise de ei. Descrierile pline de emoție ale peisajelor de țară, mulțimea de detalii despre trecerea anotimpurilor, povestioarele pline de umor despre diferiți cunoscuți și referințele detaliate la trecutul lor comun... Toate acestea fuseseră cuvintele lui Kate și reușiseră să-i ofere alinare în timpul acelor rare momente de răgaz, purtându-l de pe câmpurile de bătălie din Franța înapoi acasă, în Burnewhinney.

— Nu în întregime, răspunse ea cu voioșie. Doar lucrurile interesante.

De data asta, Neill fu cel care izbucni în râs, iar surul începu să meargă mai repede, răspunzând la smucirea frâielor.

— Doamne, Kate, de ce nu mi-ai scris și nu te-ai semnat, pur și simplu?

— Din orgoliu, răspunse ea direct. Poate nu ai observat, fiind ocupat cu surplusul de orgoliu personal, dar conștiința

exacerbată a propriei valori cam dă pe-afară și-n cazul meu.

— Dacă stau să mă gândesc, parcă-mi aduc aminte că am avut într-un timp neplăcuta senzație că ar mai exista cineva la fel de înfumurat ca mine în comitat. Dar am zis că nu-i vorba decât despre o năzărire de-a mea.

Ea izbucni în râs, iar el i se alătură. Îi venea atât de ușor să râdă cu ea! Amuzamentul acesta nu avea niciun înțeles ascuns, nu prezenta pericolul de a fi interpretat greșit și nici nu exista vreun motiv pentru care acest din urmă lucru să se întâmple.

— Acum este rândul tău, spuse ea. Tu de ce nu mi-ai scris?

— Am...

— Iar acea singură încercare bombastică nici nu merită pusă la socoteală, să știi.

— Ei bine, îmi era frică.

— Frică?

Îl privi în ochi, așteptând.

— Da. Mi-a fost teamă că, dacă-ți scriam, ai fi putut să-mi răspunzi și... și să pui capăt... prieteniei noastre. Pe care eu o prețuiesc, să știi.

Îi zâmbi.

— De ce? întrebă Kate și îi adresează o privire plină de nerăbdare.

Neill ar fi vrut să-i mărturisească totul, dar nu putea. Așteptase mult, iar petrecerea aceasta urma să se încheie în doar câteva zile. Avea să ducă la bun sfârșit misiunea încredințată de Tom, să o conducă în siguranță înapoi la tatăl ei și să obțină apoi permisiunea de a o curta. Avea să facă lucrurile așa cum se cuvenea.

Așa că, atunci când începu să vorbească, o făcu pe un ton lejer și glumeț:

— Ar fi fost tare neplăcut ca unul dintre membrii familiei din vecini să nu-mi vorbească. Și-apoi, suntem prieteni vechi, nu? Iar în viață trebuie să-ți păstrezi prietenii

vechi lângă tine. Zâmbi. Ea nu. Așa că m-am mulțumit să îi cer de fiecare dată fratelui tău să citească scrisoarea în fața întregii familii.

Chipul ei fu traversat de o umbră.

— Înțeleg. Ei bine, slavă Domnului că nu mi-ai scris direct și nu mi-ai dat ocazia să pun punct prieteniei noastre, căci unde aș fi ajuns dacă aș fi făcut una ca asta?

— Kate?

— Și de ce a plecat Tom așa, lăsându-mă fără un însoțitor care să-mi supravegheze șederea aici? Presupun că Lady Finchley ar fi putut să preia asupra sa acest rol, dar nu a fost chiar frumos din partea lui, nu? Plus că mereu trebuie să ai grijă la aparențe. Pe măsură ce continua, glasul îi devenea din ce în ce mai tensionat. Bineînțeles, unii ar spune că un căpitan tânăr care nu are nicio legătură de sânge cu o domnișoară nu e nicidecum un supraveghetor potrivit pentru sarcina ce i-a fost încredințată, dar, pe de altă parte, trebuie luat în considerare faptul că acest căpitan, după cum ai ținut să precizezi, este doar un vechi prieten de familie. Așa că dă-mi voie să-ți mulțumesc, prietene, pentru modul în care mi-ai susținut eforturile de a-mi găsi un soț.

Plăcerea pe care o simțea purtând această discuție fu curmată brusc de faptul că i se amintea astfel care era rolul pe care îl avea momentan în viața ei – *singurul*, de altfel. Unul pe care nu și-l dorea nicicum.

— Sunt încântat să aflu că mă bucur de aprobarea ta, spuse el, ținându-și ochii fixați asupra crupei bidiviului sur. O să mă străduiesc să mă achit de datoria de supraveghetor cât mai bine. Spune-mi, există vreun domn care să-ți placă în mod deosebit?

— O, da, răspunse ea, provocator.

— Pot să întreb despre cine este vorba? „Ca să mă asigur apoi că va fi forțat să părăsească reședința gazdei noastre.”

Ea dădu din cap în semn de refuz.

— Nu, cred că nu. Dacă nu-mi împărtășește simțămintele? Chiar cred că aș muri de rușine – apoi glasul i se redusese la nivelul unei șoapte – și de durere.

Durere? Deci inima ei era hotărâtă deja asupra cuiva anume? Sigur nu asupra lui Briarly. Neill nu-l cunoștea pe conte, însă știa cum sunt bărbații, iar purtarea lui Briarly față de Kate nu dădea de înțeles că acesta ar dori-o pe ea și numai pe ea sau că ar nutri față de ea sentimente mai profunde. Dacă o făcea să sufere în vreun fel...

Neill smuci frâiele brusc, iar calul sur o porni la galop, astfel că zăngănitul trăsorii și scârțâitul roților făcură imposibilă continuarea acestei discuții.

În următorul sfert de oră, frustrarea lui Neill crescuse în intensitate în perfect acord cu expresia tot mai glacială a lui Kate. Nu știa exact ce făcuse pentru a-i provoca mânia, ci doar că avea legătură cu faptul că erau prieteni vechi... O, Doamne!

Era oare posibil ca ștregărița asta să creadă că el spusese despre ea că îi cam trecuse vremea? Pe de altă parte, la douăzeci de ani nu mai era chiar în pragul tinereții. Poate își închipuia că faptul că nu se măritase încă o făcea, într-un fel, mai puțin atrăgătoare. Prostuță mică! El putea da mărturie că era mai dezirabilă acum decât fusese la șaisprezece ani și nu se îndoia câtuși de puțin că odată cu trecerea anilor avea să devină chiar mai fermecătoare.

Și nu avea nicio intenție să permită unui alt bărbat să ajungă să cunoască aceste lucruri.

Dar... la naiba! *La naiba cu tot!* Dacă acest posibil pretendent misterios își mărturisea afecțiunea înainte ca el să aibă ocazia să spună ce avea pe inimă? Dacă nu i-ar fi fost însoțitor și supraveghetor, poate și-ar fi declarat iubirea sau, dacă ar fi obținut permisiunea tatălui ei de a-și exprima sentimentele înainte de a ajunge aici, ar fi lăsat deoparte orice convenție socială și i-ar fi mărturisit intențiile lui. Dar promise acest rol și nu vorbise cu tatăl ei. Venise într-un

suflet din Londra pentru a ajunge la conacul Finchley doar fiindcă auzise că ea avea să fie aici, gândindu-se – cu prevederea plină de viclenie a unui războinic încercat – că era bine să testeze terenul înainte să se arunce cu capul înainte la luptă. Ei bine, procedase prosteste. Nu reușise decât să se plaseze pe marginea terenului de joc, în timp ce ceilalți se luptau pentru mâna ei. Care ceilalți?

— Ah! exclamă Kate când ajunseră în vârful colinei la poalele căreia se afla Parsley. Uitasem de târg!

Neill își îndreptă și el privirea către ceea ce îi atrăsese atenția lui Kate. Micul cătun Parsley se întindea în fața lor ca un biscuit de Crăciun sfărâmat, plin de oameni de toate felurile, comercianți sau simpli privitori, negustori și mărfurile lor expuse pe străzi și pe câmpurile învecinate. Drumurile mai importante erau mărginite de tarabe împodobite cu panglici și cu rozete, fiecare îngrijită de câte un vânzător cu ochi ageri care-i alunga fără întârziere pe băietanii care se apropiau fulgerător înșfăcând un măr de ici, o plăcintă cu carne de colea. Vânzătorii ambulanți, cu coșurile atârinate de gât, se plimbau de colo-colo, ferindu-se din calea căruțelor trase de măgari, încărcate cu carafe pline-ochi cu lapte dulce și cu cidru. Diverși muzicanți și păpușari improvizau care pe unde câte o scenă, luându-se la întrecere pentru atenția publicului cu tot felul de cântece deocheate și spectacole de pantomimă. Un câine de talie mică mergea doar pe picioarele din față urmat de un moșneag cu o haină multicoloră în timp ce o maimuțică cerșea cu nerușinare monede de la oamenii care formaseră un cerc în jur, pentru a admira un asemenea spectacol.

Ochii lui Kate scăpărau de plăcere, iar buzele i se întredeschiseseră, ca și cum ar fi fost un copil în culmea încântării.

— Vrei să mai rămânem? o întrebă.

Ea șovăi preț de o secundă, după care clătină încet din cap.

— Nu, nu. Dacă nu ajungem la masa de prânz, Lady Finchley o să-și facă griji pentru noi.

„Și oare mai e și altcineva care are să-i simtă lipsa? Și ea pe a lui?” se gândi el.

— Îți aduci aminte unde e prăvălia negustorului de pânzeturi? întrebă Kate.

— Da.

Neill mână cu mare îndemânare calul sur pe drumurile aglomerate, luând-o apoi de-a lungul străzii principale. La capăt, întoarse cabrioleta pe o uliță la fel de aglomerată, unde se afla magazinul de pânzeturi, chiar vizavi de grajdurile comunale. Și acest drum era sufocat de un număr mare de oameni, majoritatea bărbați, care, după haine, păreau muncitori de rând. Privindu-i, Neill își dădu seama că pe cei mai mulți îi cunoștea din vedere.

Opri trăsură în fața prăvăliei negustorului, coborî cu un salt și se duse pe cealaltă parte a acesteia. Kate îl aștepta, deja în picioare. Neill nu își mai bătu capul să tragă scărița, ci pur și simplu își întinse brațele, iar ea se aplecă spre el cu un gest la fel de natural și de firesc, punându-și mâinile pe umerii lui, în timp ce el o prinse de talia îngustă și o ridică repede, lăsând-o apoi ușor pe pământ. Își fixă privirea asupra chipului ei ridicat către al lui. Preț de o secundă, o țină așa.

— Kate...

— Da?

„Nu.”

— Cât o să dureze?

Ea se retrase din brațele lui.

— Cât o să fie nevoie, îi răspunse tăios și, fără să arunce vreo privire înapoi, intra în prăvălie, cu obrajii îmbujorați și cu capul sus.

Neill își trecu mâna prin păr, înjurând cu foc în surdină în timp ce urca din nou pe capra cabrioletei. Tocmai se pregătea să se așeze, când, din locul unde se afla, zări doi bărbați într-o zonă delimitată de o sfoară, pe o bucată de

teren de formă pătrată aflată în curtea grajdului, de partea cealaltă a străzii. Probabil se ținea campionatul anual de box, și, după cum se vedea, meciul era aproape de sfârșit. Unul dintre bărbați zăcea nemișcat la pământ, în timp ce al doilea, un tânăr blond și vânos, tocmai își ridică pumnul deasupra capului, în vreme ce tovarășii săi îl băteau încântați pe spate.

Neill se uită mai atent. O, Doamne, era chiar Tom, tratele lui Kate.

Sări imediat din trăsură. Toată frustrarea și mânia din sufletul lui dădură în clocot în timp ce traversa straja, croindu-și drum cu forța prin cercul de bărbați exaltați care îl ovaționau pe Tom Peyton, vinovatul pentru starea sa actuală de nefericire. Tom își ridică privirea în direcția din care venea Neill chiar în momentul în care mulțimea – simțind prezența unui nou-venit periculos în apropiere – îi făcea loc acestuia să treacă.

— Ei, Neill, ai venit să mă feliciți? întrebă Tom, zărindu-l cum se apropia.

— Nu.

— Nu? Păi, asta nu e prea frumos. Tocmai am câștigat titlul de campion al comitatului pentru al treilea an la rând, iar prietenul meu cel mai bun nu poate nici măcar să mă felicite? replică acesta, pe un ton plângăreț. Atunci de ce-ai mai venit? Și mai ai și ochii întunecați de parcă ai pune la cale cine știe ce blestemăție...

— Am venit să te depozedez de titlu, spuse Neill printre dinți.

— Ce aiureli tot îndrugi? izbucni Tom.

— Prea târziu! strigă unul dintre bărbații aflați lângă Tom. A câștigat deja, în luptă dreaptă.

Probabil că acesta câștigase deja o sumă frumoasă pariind pe victoria lui Tom, iar acum se temea că avea să-și piardă banii.

— Ba nu e prea târziu! țipă un altul. Atâta timp cât sunt amândoi teferi și buni de luptă, se poate lansa oricând o

provocare! Astea-s regulile.

Imediat se stârni o zarvă de strigăte și huiduieli, unele pentru, altele împotriva dreptului lui Neill de a-l provoca pe Tom la luptă.

— Ascultă la mine! tună Neill, suficient de tare cât să acopere toată hărmălaia. Dacă e să câștig, nu vreau nici banii, nici titlul de campion, nici afurisita aia de panglică.

— Și atunci ce vrei? întrebă Tom, care deja își încălzea mușchii gâtului.

Neill îi spuse.

Capitolul 15

Kate auzise de mult prea multe ori huiduielile, strigătele și țipetele care însoțeau câte o încăierare între bărbați pentru a nu-și da seama imediat ce se întâmpla. Undeva pe aproape, niște bărbați se luaseră la trântă. Plăti panglica pe care nu o voia și de care nici nu avusese nevoie, întreaga călătorie fiind doar un pretext pentru a petrece mai mult timp singură cu Neill – și, ah cât de bine nu evoluaseră lucrurile –, după care ieși, hotărâtă să afle ce se întâmpla.

Și găsi răspunsul imediat ce ieși pe ușă.

O încăierare în desfășurare. Doi bărbați stăteau față în față, în mijlocul unei mulțimi compacte de spectatori, amândoi gâfâind puternic, cu cămășile îmbibate cu sudoare și pe jumătate descheiate. Kate se holba la ei, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Îi cunoștea pe amândoi. Unul era fratele ei mai mare, iar celălalt – Neill Oakes.

Dintre toate nenorocitele de... Buzele i se strânseseră într-o linie tensionată. Până aici!

Ridicându-și poalele cu mult deasupra gleznelor subțiri, coborî de pe pasarela înălțată în praful de pe drum. Fie datorită calității evidente a materialului din care era

făcută rochia ei, fie intimidată de expresia și mai evidentă de pericol din ochii ei de un albastru-închis, bărbații adunați acolo îi făcură loc să treacă, aidoma legendarei Mări Roșii, reluându-și imediat locurile, în timp ce ea își croia drum până la sursa întregii agitații. Nu se opri la marginea spațiului desemnat pentru desfășurarea înfruntării, ci se duse glonț la cei doi bărbați care erau acum încleștați, pe jos, și îl apucă pe fratele ei de părul lui blond și trase. Tare.

— Auu! urlă acesta, dându-i drumul lui Neill și lăsându-se pe spate. O fulgeră cu o privire supărată. La naiba, Kate! M-a durut!

— Foarte bine! Ar trebui să-ți crape obrazul de rușine că te-ncaieri pe stradă, ca un băietan. Și vouă la fel. Privirea ei ucigătoare trecu iute peste întregul grup de bărbați care, dintr-odată, păreau tot mai stânjeniți. Billy Eggs, nevastă-ta știe că ești aici și că pariezi pe sporturi sângeroase, că bănuiesc că ai făcut-o și pe asta, nu? Mă gândeam eu că nu. Și tu, Granger Tobey, ești prea bătrân pentru prostiile acestea, și totuși uite că ești aici, ba mai ai și nasul plin de sânge. Sper din tot sufletul că nu ai încasat-o de la fratele meu, că este mai mic decât tine cu douăzeci de ani, dar n-am prea mare încredere în modul lui de judecată.

— N-ar trebui să fii aici, Kate, se auzi un glas bărbătesc cu o tonalitate baritonală.

Se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Neill tot la pământ – din câte văzuse ea, era copleșit de pumnii lui Tom. În loc de asta, se trezi nevoită să se uite în sus, către fața lui. Era foarte aproape, în spatele ei, iar ochii îi scăpărau ca doi tăciuni incandescenti.

— Nici tu, Neill Oakes.

— Du-te înapoi în prăvălie și așteaptă-mă acolo, spuse el pe un ton care, Dumnezeu mare, era aproape poruncitor.

— Asta în niciun caz. Nici că mi-a mai fost dat să aud asemenea...

Neill îi stăvili restul propoziției, apucând-o cu un

mormăit de încheietură, după care o ridică pe umăr, ca pe un sac de cartofi.

— Ah! Lasă-mă jos! Dă-mi drumul imediat! scheună ea, iar bărbații adunați acolo rupseră tăcerea, izbucnind într-un val de chiuitori.

— Bună treabă, căpitane!

— Bravo, Oakes, flăcăiaș!

— Fără milă!

— Oh! chițai ea, dând tare din picioare și lovindu-i umerii lați cu pumnii, lăsând deoparte într-o secundă orice urmă de rafinament dobândit cu mare trudă, într-atât o înfuriase insolența lui. Dă-mi drumul imediat, ticălosule!

În loc de răspuns, el porni prin mijlocul mulțimii, cu ea pe umăr, îndreptându-se către grajduri.

— Auzi, Neill... strigă Tom, cu un ton un pic îngrijorat. Sper că nu ai de gând să...

— Tacă-ți fleanca, Tom, pufni Neill. Mă întorc imediat, să terminăm ce-am început.

Și, spunând asta, deschise ușa cămăruței de lângă grajduri cu o lovitură de picior. Odată ajuns înăuntru, continuă să nu ia în seamă protestele lui Kate – și loviturile pe care aceasta i le dădea – și o porni către magazia de harnașament. Intră. Era o încăpere de dimensiuni reduse, cu o singură fereastră mică, aflată în partea de sus a peretelui dinspre exteriorul clădirii, prin care pătrundea o dungă de soare. Intrarea lor iscă dansul leneș al unor particule de praf în lumină, iar un porumbel – care-și făcuse cuibul pe grinda de la tavan – fâlfâi zgomotos și se retrase pe ferestruica îngustă. De-a lungul pereților stăteau atârinate curele și hamuri bine lustruite, iar pe spinarea unui căluț din lemn aflat într-un colț era o șa, bine unsă și curățată. Lângă peretele opus ușii se înălța un vraf de pături.

La vederea păturilor, un zâmbet obraznic se întinse pe chipul lui întunecat și frumos, și, pentru o fracțiune de secundă, inima lui Kate se zbatu nebunește, încercată de un

amestec straniu de spaimă și nerăbdare. Apoi, el o lăasă fără menajamente pe pături și, fără să-i arunce nici măcar o privire, se întoarce și pleacă, închizând ușa în urma lui. De pe locul ei, Kate îl urmărește cu gura căscată de uimire, nevenindu-i și creadă că auzise, într-adevăr, hârșăitul zăvorului tras.

O încuiase acolo.

*

Deși nu dură decât douăzeci de minute, lui Kate i se păru că trecură ore întregi până când auzi un chiot final ridicându-se din piepturile celor de afară și, câteva minute mai târziu, zgomot de pași în camera alăturată. Se ridică și, stând cu fața spre ușă, își puse mâinile în șolduri, pregătită să-l facă cu ou și cu oțet pe cel care avea să vină la ea, fie Neill, fie Tom.

Ușa se deschise dintr-odată, iar străfulgerarea bruscă de lumină o orbi preț de o secundă. Clipi nedumerită, abia reușind să distingă silueta înaltă, cu umeri largi, care se profila în cadrul ușii.

— Neill? întrebă ea în șoaptă.

Bărbatul pătrunse în cameră, iar ea absorbi cu voluptate imaginea lui. Cârliionții lui negri erau umezi și împrăfoșați, iar pieptul i se umfla și i se contracta ca un burduf sub cămașa sfâșiată și udă leoarcă. O vânătaie îi întuneca deja unul din pomeți. Nu rosti niciun cuvânt.

Văzându-l, își simți corpul străbătut de un fior de tensiune. Dar era o fată curajoasă, obișnuită să aibă de-a face cu băieți neastâmpărați. Știa foarte bine că nu trebuia cu niciun preț să dea vreun semn de frică sau de șovăire.

Își adună toată indignarea în glas:

— Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta? întrebă, pe un ton poruncitor. Auzi tu, să mă încui aici ca să te duci să-mi bați fratele. Sper că măcar nu l-ai lăsat lat, nu? Deși unii – printre care mă număr și eu, să știi – ar spune că, la Tom,

nici nu are cum să se vadă dacă mai are sau nu mintea limpede, la cât de rar pare el să gândească. Dar nici tu nu ești mai breaz, Neill Oakes. Am crezut că te-ai schimbat, dar ești în continuare oaia neagră a familiei *mele*, și zău că nu știu cum s-a întâmplat una ca asta, din moment ce nu avem nicio rudă în comun.

Vorbea în dodii și era perfect conștientă de asta. Mereu turuia când se enerva. Se forță să se oprească. Deja își distrusese imaginea ei nouă de domnișoară sofisticată purtându-se copilărește. Trase adânc aer în piept și expiră încet, recăpătându-și stăpânirea de sine.

— Ce ai de spus? întrebă apoi.

— Ai terminat? replică el, atât de senin, încât ai fii zis că purtau o conversație de complezență, în salonul doamnei Finchley.

Kate se strădui să-i egaleze calmul.

— Da, cred că da.

— Bine, răspunse el, și, deși rostise acest cuvânt pe un ton destul de plăcut, Kate se cutremură. Pentru că am și eu niște lucruri de spus, dacă-mi permiți.

Ea dădu aprobator din cap, privindu-l cu mare grijă.

— Mulțumesc. În primul rând – făcu un pas către ea –, să fie clar că nu-ți sunt frate.

— Știu asta. Eu pur și simplu...

Neill ridică mâna, oprind-o în mijlocul propoziției.

— Se pare că nu, altfel nu ai încerca să mă pui la respect, așa cum faci cu șleahța aceea de nemernici de la tine din casă. Deci dă-mi voie să-ți precizez încă o dată că *eu nu-ți sunt frate*. Nu am nutrit niciodată sentimente frățești față de tine și, în ciuda a ceea ce crezi tu, bănuiesc că nici tu nu ai avut genul ăsta de sentimente față de mine. Am dreptate sau nu?

Mai înaintă un pas. Kate rămase pe poziții. Cu un mare efort.

— Am dreptate sau nu? insistă el.

Părea a-și ține respirația.

— Da, consimți ea.

Neill răsufală în sfârșit, iar pe chipul lui se întipări o expresie și mai concentrată, în timp ce privirea lui o luă prizonieră pe a ei. Se apropia, pas cu pas, implacabil. Inima ei bătea nebunește.

— Și nu-ți sunt nici unchi.

Parcursese mai mult de două treimi din lungimea încăperii, iar curajul lui Kate, care până atunci rezistase în fața panicii, începu să se clatine. Tremura din toate încheieturile.

— Așa cum nu-ți sunt niciun prieten de familie searbăd și demn de toată încrederea.

Kate făcu un pas înapoi; el înaintă. Umărul ei se lovi de perete. Neill întinse mâna, ridicându-i bărbia și înclinându-i chipul, în fanta de lumină filtrată de ferestruică.

— Și, slavă Domnului, nu îți sunt supraveghetor.

— Poftim?

— Fratele tău tocmai a hotărât să se întoarcă la conacul Finchley, în calitate de supraveghetor al tău.

În glasul lui Neill răzbătu o nuanță de satisfacție întunecată.

— Da? întrebă Kate, uluită.

— Da, confirmă Neill. Așa că acum sunt liber să-mi urmez propriile planuri.

— Înțeleg, spuse ea, cu răsufierea tăiată.

Părea destul de periculos, cu capul lui întunecat aplecat către al ei, dar totuși nu îi era teamă. Cel puțin, nu se simțea îngrozită.

— Ba nu, cred că nu înțelegi, zise Neill. Încă nu. Dar am de gând să rezolv eu asta.

Rostind aceste cuvinte, se aplecă și-și atinse gura de a ei, lăsându-și buzele fremătătoare să alunece peste ale ei, făcându-i genunchii să se înmoaie, după care totul se termină mult prea repede. Mult, mult prea repede.

— Am venit aici pentru tine, Kate Peyton. Am așteptat patru ani ca să te curtez, să te cuceresc și să te fac mireasa mea, spuse el, pe un ton profund și pasional. Și nu-mi pasă *câtuși de puțin* ce intenții ai tu sau cine e cel cu care ai hotărât tu că ai vrea să te căsătorești, chit că e vorba despre un vicar sau despre un conte putred de bogat, pentru că nimeni, *nimeni*, n-o să te iubească vreodată atât de profund, de nebunește și de *onorabil* cum te-am iubit, te iubesc și te voi iubi eu. Nimeni.

Kate făcu ochii mari. *El o iubea pe ea? El așteptase patru ani ca să o curteze pe ea? Și, cu toate astea, stătuse deoparte în timp ce ea cochetase, zâmbise prosteste și participase la tot felul de jocuri stupide, prefăcându-se a fi o femeie rafinată, o femeie de lume, deși, în tot acest timp, cea mai mare speranță a ei fusese să trezească în sufletul lui un sentiment care să nu fie convențional, fratern, care să nu izvorască dintr-un sentiment de datorie familială! Oh!*

— Și-atunci de ce nu mi-ai spus asta de când ai venit? izbucni ea, întinzând brațele și împingându-l cu atâta forță, încât fu nevoit să facă un pas înapoi.

Neill se holba la ea, mut de uimire.

— De ce nu mi-ai spus, pur și simplu – îl împinse din nou – că mă iubești? îl îmbrânci iarăși, cu putere. De data aceasta, el nu se mai clintî. Dar asta nu conta deloc. Era furioasă la culme și se simțea atât de bine împingând pe cineva!

Își lipi palmele de pieptul lui lat și tare, pregătindu-se să-l răstoarne cu totul, însă el îi prinse încheieturii bine, ținându-i mâinile pe corpul lui.

— Pentru că nu ar fi fost un gest respectabil.

— Respectabil? repetă ea, abia audibil, năucită.

— Da. Nu vreau să-și închipuie cineva că am profitat de intimitatea oferită de rolul meu de însoțitor și supraveghetor pentru a-mi urmări propriile scopuri. Ar fi fost considerată o manevră nedemnă din partea mea.

— Aha, asta chiar că-i bună! hohoti ea, cu amărăciune. De când dă Neill Oakes doi bani pe ceea ce cred alții?

Acum, furia ei reuși în sfârșit să o aprindă pe cea care dormitase în sufletul lui.

— De când tatăl tău mi-a spus că, până ce n-o să am o direcție în viață, până ce n-o să am onoare și valori, n-o să-mi permită să te curtez.

— Așa a făcut?

— Da. Acum patru ani, chiar înainte să mă prinzi din urmă, la pod.

Toată tensiunea se scurse din ea, iar degetele – până atunci rigide – se relaxară pe pieptul lui, deși el le ținea în continuare lipite de el. Chipul lui – aplecat în continuare peste al ei, fixând-o prelung – se împlânzi, urmărind cum se răsfrângea pe fața ei reamintirea acelor momente și cum descoperea noi înțelesuri ale acelor cuvinte pe care el le rostise cu atât de mult timp în urmă.

— M-a pus să jur, pe onoarea mea, că n-aveam să te curtez până n-aveai să împlinești optsprezece ani, spuse, pe un ton mult mai blând. Aveam de gând să-i respect dorința, dar chiar în ziua aceea când m-ai sărutat, și mi-am dat seama că, de fapt, nu aveam hotărârea sau puterea de a sta deoparte, fără să spun nimic, și să văd cum, pe zi ce trecea, aveai să devii mai încântătoare, mai cuceritoare, mai... Kate. Iar simplul gând de a vedea alți bărbați făcându-ți curte în tot acest timp – după cum știam că era inevitabil să se întâmple – mă rodea pe dinăuntru ca un acid. Mi-am dat seama că nu eram atât de tare pe cât mă crezusem. Și atunci m-am hotărât să devin un om mai bun, omul pe care-l meritați tu, nu un băiețel răsfățat care ține morțiș să obțină ceea ce dorește. Așa că mi-am cumpărat un brevet de cavalerie. Îi uni cu blândețe mâinile, prinzându-i ambele încheieturi într-una dintre palmele sale mari și eliberându-și-o pe cealaltă. O ridică, mângâindu-i obrazul atât de ușor, încât ar fi putut fi atingerea unui fulg. Kate nu-și putea da

seama dacă el tremura sau ea. Dar nu am luat în calcul că avea să fie infinit mai greu să stau departe de tine, să nu pot să te privesc cum te transformi din fată în femeie, să aflui doar indirect de poznele și de isprăvile tale sau ce virtuți și ce cusururi ai. Știu că Tom credea că-s nebun, îl hărțuiam să-mi spună fiecare detaliu al fiecărui incident în care aveai un rol cât de mic. Și nu îmi propusesem să fiu plecat atât de mult timp. Dar, odată ce-ai răspuns chemării datoriei, îți dai seama că aceasta e o stăpână posesivă, și abia când Napoleon a fost învins dincolo de orice îndoială am putut să mă întorc la tine, liber de orice obligații și responsabilități, rugându-mă ca tu să nu-ți fi găsit pe altcineva între timp. Chipul i se posomorî dintr-odată. Dar, din câte se pare, am lipsit prea mult, căci acum îmi spui că ți-ai dat inima cine știe cărui biet ticălos. Ei bine, Kate, nu pot să te las să faci una ca asta.

— De ce? întrebă ea, privindu-i chipul sever, tânjind să-l audă rostind acele cuvinte pe care visase atât să le audă din gura lui.

— Pentru că nimeni nu te cunoaște ca mine. Nimeni nu te înțelege ca mine. Ai putea să bagi spaima în orice netot, cu tirania ta și cu limba aia ascuțită. Ar încărunți în nici două săptămâni de la nuntă.

Kate nu se așteptase să primească un asemenea răspuns, așa că rămase mută de uimire, uitându-se fix la el.

— Așa este, reluă el, dând din cap cu un aer înțelept. Ești o scorpie, un tiran, un înger, o sirenă, o prințesă a zânelor și o furtună.

— Ba nu sunt! replică ea, indignată, strângându-și palmele în pumni, incapabilă să le dezlipească însă de pieptul lui.

— Ba ești! decretă el și, dintr-un motiv neînțeles, începu să râdă, cu dinții lui albi lucind și mai puternic în contrast cu chipul întunecat, brăzdat de dâre de praf. Mai lovit ca o adevărată scorpie și ai țipat la mine ca o baborniță.

Contele ar fi de-a dreptul îngrozit să te vadă așa.

— Contele... bolborosi ea, după care se opri. Nu mă interesează pe mine părerea contelui de Briarly.

Neill o trase spre el, aproape ridicând-o de la pământ, în îmbrățișarea lui.

— Atunci cine e? Asupra cui te-ai hotărât, Kate? Spune-mi, pe care nefericit ai de gând să-l chinuiești o viață întreagă? Deși tonul îi era jucăuș, glasul lui avea inflexiuni care trădau o înflăcărare tensionată. O zgâlțâia ușor. Spune-mi odată!

— De ce? Întrebă ea, sfidător. Să te duci la el și să-l avertizezi ce soartă cruntă îl așteaptă?

— Nu. Ca să știu ce fel de bărbat îți place. Cum îl cheamă?

Arăta atât de vulnerabil și de chinuit, încât pe Kate n-o lăsă inima să-l mai tachineze, chiar dacă noblețea lui blestemată o umpluse de frustrare și de disperare cât fusese săptămâna de lungă.

— Neill Oakes.

Sprâncenele sale negre se lăsară în jos, într-o grimasă de consternare, în timp ce privirea lui îi cerceta chipul, căutând o urmă de ironie sau ceva și mai rău, însă tot ce vedea erau ochii ei, profunzi și întunecați, însuflețiți atât de o lumină calmă și plină de sinceritate, cât și de umiditatea unor lacrimi reținute.

— Tu. Neill Oakes. Același bărbat asupra căruia inima mea s-a hotărât pe când aveam paisprezece ani. Lăasă să-i scape un hohot discret. Noi, scorpiile veritabile, suntem un soi tare statornic. Odată ce ne alegem victima, nici că mai există pe lume pacoste mai credincioasă decât noi. Tu ești singurul bărbat pe care l-am iubit și pe care-l voi iubi vreodată.

Își eliberă mâinile dintr-a lui și le petrecu pe după umerii săi, așa cum o făcuse în urmă cu patru ani, și, la fel ca atunci, se ridică pe vârfuri și-i trase capul în jos, să-i

primească sărutul.

— Iar acum, Neill Oakes, dacă nu cumva ai îndrăzneala să mă faci să aștept alți patru ani, intenționez să te provoc să mă compromiți.

— Poftim? întrebă el, surprins.

— Am auzit de unele femei care se folosesc de această strategie pentru a lega un bărbat de ele, și să știi că eu nu sunt mai presus de asemenea mașinațiuni. Îl sărută ușor pe linia asprită de barba crescută, iar el se cutremură. Bineînțeles, asemenea intrigi și trucuri nu funcționează decât cu bărbații care țin la onoarea lor.

— Doamne, Dumnezeuule, Kate, ai grijă ce începi aici... îi șopti el, cu glasul răgușit.

— Asta a început de mult, căpitane Oakes. Acum patru ani. Așa că te întreb acum încă o dată, o singură dată: Ai de gând să mă săruți sau nu?

De data aceasta, el nu mai rămase împietrit. Cu un geamăt de dorință sălbatică, o ridică în brațe în timp ce gura îi cobora, lacomă, peste a ei. Se deplasă către teancul de pături și o așază ușor pe ele, cu gura în continuare unită cu a ei. Ea își arcuia corpul, lipindu-l de al lui, desfătându-se cu voluptatea oferită de greutatea trupului său, de musculatura puternică, de pielea lui fierbinte și fermă. Neill își întredeschise gura, peste a ei, mângâind cu vârful limbii linia unde se întâlneau buzele ei închise până ce, instinctiv, ea le despărți și savură gustul limbii lui.

Era o domnișoară crescută la țară. Știa legile relațiilor dintre bărbați și femei și așteptase atât de mult, cu atâta dorință, cu atâta ardoare! Mâinile i se strecurară pe sub materialul cămășii lui sfâșiate, urmând conturul mușchilor lui bine reliefați până ia umerii lați, trăgându-l mai aproape de ea. Săruturile lui alunecară din colțul gurii ei către linia maxilarului, apoi de-a lungul gâtului, un sărut lent, fierbinte și umed care cobora, centimetru cu centimetru.

Neil îndepărtă cu gura materialul subțire, dezgolindu-i

sânul, după care exploră cu o meticulozitate chinuitoare carnea plină, până ce, în sfârșit, buzele lui găsiră sfârcul, de care se lipiră cu poftă. Kate își arcui puternic trupul, străbătută de raze de plăcere, lăsându-și capul pe spate, încreștându-și palmele în părul lui și trăgându-i capul cu cârlionți negri cât mai aproape de ea.

Când își ridică fața, ochii lui erau la fel de negri ca noaptea, iar expresia întipărită pe trăsăturile lui era sălbatică și victorioasă.

— O să te măriți cu mine.

— Da, gâfâi ea.

Își petrecu brațele pe după trunchiul lui, însă el i le ținut pe lângă corp, presărând săruturi suave peste gât și obraji, mușcând-o jucăuș de umeri și sugând ușor carnea fragedă a lobilor urechilor.

— Curând? murmură Neill.

— Cât mai repede posibil.

— Jură-mi.

— Îți jur! răspunse ea. Acum... te rog... nu te opri, *te rog*.

Iar el se conformă.

Capitolul 16

În acea după-amiază, Tom Peyton se prezentă, cu un aer extrem de mohorât, la reședința doamnei Finchley și se lansă într-o explicație foarte lungă și total incomprehensibilă pentru a justifica faptul că, dintr-odată, avea totuși posibilitatea de a-și relua îndatoririle de frate și rolul de supraveghetor al surorii sale.

Carolyn – care stătea pe terasa din față, alături de soțul ei, în timp ce asculta discursul tânărului – nu putu să nu se întrebe în sinea ei dacă nu cumva vânătaia de la ochiul

domnului Peyton avea vreo legătură cu această răsturnare de situație, însă era o gazdă mult prea politicoasă pentru a-i adresa această întrebare. Dar acest lucru nu avea să o împiedice să discute cu soțul ei mai târziu despre această bănuială. Cu toate astea, își exprimă cu căldură bucuria de a-l avea din nou pe tânăr printre ei; Tom Peyton era un bărbat chipeș și robust, iar întoarcerea sa însemna că Neill Oakes, care – în ciuda a ceea ce credea Briarly – nu depășise în niciun fel limitele etichetei în ceea ce privea relația cu Kate Peyton cât fusese săptămâna de lungă, se putea considera liber să dea atenție celorlalte domnișoare aflate la conac, astfel că întregul grup câștiga doi burlaci numai buni de înșurătoare. Ceea ce făcea ca lucrurile să devină mult mai interesante pentru domnișoarele disponibile, deși, spre dezamăgirea ei, Georgina nu dădea niciun semn că ar interesa-o câtuși de puțin căpitanul Oakes.

Câteva ceasuri mai târziu, în timp ce Carolyn reorganiza echipele pentru turneul de crochet care urma să aibă loc în după-amiaza aceea, un servitor o anunță că de conac se apropiau niște vizitatori. Surprinsă, Carolyn trimise după soțul ei și ieși pe terasă pentru a-și întâmpina noii oaspeți neașteptați, doar pentru a afla că aceștia nu erau deloc neașteptați, căci era vorba despre căpitanul Oakes și domnișoara Peyton, în cabrioleta albastră a lui Briarly. Dar apoi observă că în spatele lor venea, călare, un domn chipeș și foarte slab, de vârstă mijlocie.

— Dumnezeuule mare! murmură Finchley. E chiar bătrânul Peyton, în carne și oase. L-am invitat, evident, dar mi-a scris că nu poate veni. Nici nu m-am mirat. Nu cred că a mai ieșit în societate de cel puțin zece ani! Ce l-o fi aducând aici tocmai acum?

— Dacă mă întrebi pe mine, un arab pursânge înalt de cincisprezece palme, leit faimosului Byerley Turk.

Carolyn se întoarse în direcția de unde venise glasul fratelui ei și văzu că acesta ieșise și el pe terasă.

— Mă-ntreb dacă se ocupă cu creșterea cailor la ferma aia a lui, murmură el. Nu i-aș fi împrumutat domnișoarei Peyton trăsura dacă știam că taică-său crește exemplare atât de nobile acolo. Ei, din câte se vede, acum e prea târziu pentru orice regrete.

— Ce tot zici acolo, Briarly? Întrebă Finchley, în timp ce servitorii se grăbeau să-i ajute pe domnișoara și pe domnul Peyton să coboare.

— Domnișoara Peyton. M-am oferit să-i împrumut cabrioleta și i-am sugerat să-și găsească un însoțitor potrivit – cum ar fi supraveghetorul ei, Oakes – să se ducă până la Parsley. Te rog, nu te uita așa la mine, Carolyn. M-am gândit că ar cam fi vremea ca ea și căpitanul să meargă mai departe cu... ăăă... idila lor.

Carolyn aruncă o privire mai atentă către chipeșul căpitan cu părul ca pana corbului și către fata minionă cu părul blond-argintiu care stătea lângă el. În mod evident, Kate era îmbujorată, iar ochii i se luminau când căpitanul se aplecă spre ea, cu mare grijă, privind-o tandru.

— Dumnezeu, Briarly, nu știam că ești atât de romantic, spuse Carolyn, cu un hohot de râs.

— Nu sunt romantic. Pur și simplu, practic. Bietul băiat alunga imediat orice bărbat care petrecea mai mult de un minut plăcut în compania domnișoarei Peyton, și mă temeam că avea să treacă de la simple mârâieli la mijloace de convingere mai fizice, astfel că ar fi putut strica petrecerea lui Caro. Nu putem să permitem una ca asta, nu?

— A, nu, nu. Sigur că nu, se grăbiră atât Carolyn, cât și Finchley să-l asigure, deși pe la spatele lui schimbă priviri amuzate.

— Dar cum a ajuns să fie implicat și domnul Peyton? Întrebă Finchley.

— Nu știu, dar cred că o să aflăm destul de curând.

După acest schimb de replici, cei trei afixară zâmbete amabile în direcția domnului Peyton, care urca treptele de la

intrare, cu domnișoara Peyton și căpitanul Oakes urmându-l la ceva distanță.

Tatăl lui Kate se opri, odată ajuns sus, și le adresă un zâmbet radios.

— Ei bine, presupun că vă întrebați de ce am venit, atacă el subiectul fără vreun preambul. Știu că l-am trimis pe fiul meu, Tom, să aibă grijă de Kate cât stă aici și, în mod normal, această măsură ar fi fost numai bună. Dar lucrurile nu s-au întâmplat după cum ar fi fost normal. Neill, aici de față, continuă, făcând un semn relaxat către tânărul înalt aflat în spatele lui, mi-a cerut mâna lui Kate, iar eu i-am dat acordul să îi facă această propunere, ceea ce el a și făcut, și, din câte se pare, ea a acceptat, căci acum de-abia așteaptă să se lege pe viață. Și zău că n-ai cum să ai încredere în niște tineri nerăbdători. Iar Tom, deși e un băiat bun, nu are cum să țină piept unui cuplu de tineri grăbiți și n-ar putea să-i împiedice să facă vreun lucru pe care nu s-ar cuveni să-l facă. Tocmai de aceea am venit și eu aici, mulțumindu-vă din suflet pentru ospitalitatea dumneavoastră.

Și, în timp ce tatăl îi strângea mâna lui Finchley și făcea schimb de politeturi cu Briarly, Carolyn nu putu să nu observe zâmbetul pe care căpitanul Oakes i-l adresă lui Kate Peyton ca urmare a explicației domnului Peyton sau a modului încântător în care tânăra se îmbujorase sub privirea lui, iar Carolyn se întrebă...

Dar apoi hotărî că nu se cuvenea să-și pună întrebări, așa că își strecură mâna în cea a soțului ei și îi conduse pe toți în salon, unde aveau să ia ceaiul.

Capitolul 17

În seara aceea, înainte de cină, Carolyn intră discret în salonul ei, cercetând atent toate femeile nemăritate. Adevărul

era că lista de candidate potrivite pentru Hugh se scurta pe zi ce trecea, deși enervantul ei frate nu dădea vreun semn că și-ar fi dat seama ce pierdea. Mai întâi, fusese prea încet pentru a o cuceri pe Gwendolyn înainte ca Charters să pună mâna pe ea. Iar apoi Oakes practic i-o furase pe Kate direct din brațe, asta dacă Lady Carolyn înțelesese corect semnificația verbului „a curta” folosit de Hugh.

Era cum nu se putea mai enervant.

Iar faptul că soțul ei părea exasperant de relaxat nu era deloc de ajutor.

— Lasă-l pe Hugh în voia lui, îi spusese Piers înainte de masă. O să-și găsească singur pe cineva.

Carolyn se surprinsese rozându-și o unghie.

— Hugh e teribil de enervant! Își petrece tot timpul în grajduri. Ar fi putut la fel de bine să fi rămas pe moșia lui, să-și antreneze calul acela blestemat acolo. Abia dacă-și face apariția la jocurile de după-amiază, iar ieri pot să jur că a adus duhoarea grajdului în salon, la cină, pe tălpile cizmelor.

— Eu, unul, zic, îi răspunsese Piers, că nu e deloc interesat de femeile de pe lista ta.

— Asta e bine, replicase ea. Pentru că amândouă și-au găsit soți înainte ca el să apuce să facă altceva decât să le sărute mâinile.

— Cred că o vrea pe Georgina, continuă Piers.

Apoi ieși cu mare grație din încăpere, înainte ca ea să apuce să-i spună că bănuia și ea acest lucru, ceea ce era cum nu se poate mai tipic pentru un bărbat.

Dar oare Georgina era interesată de Hugh?

Acest gând o făcea pe Carolyn să-și simtă inima grea, chiar și acum, când se plimba de colo-colo printre invitații ei, ascultând flecăreala din salon și aruncând cu zâmbetul pe buze câte un comentariu abil ici și colo. Din câte-și putea aduce aminte Carolyn, Georgina nu dăduse niciodată vreun semn că ar interesa-o în vreun fel Hugh.

Și cum ar fi putut să o facă? Carolyn strâmbă din nas

și încercă să-și bage în cap faptul că perspectiva ei era totuși cea a unei surori mai mici. Ea ar fi prima persoană, chiar prima, care să susțină că Hugh era un adevărat prinț... uneori. Era puternic, onorabil și cinstit până în măduva oaselor.

Dar eleganța era o calitate care-i lipsea cu desăvârșire. Iar Georgina? Carolyn își cunoștea prietena cea mai bună la fel de bine ca pe ea însăși. Georgie putea petrece un ceas întreg concentrându-se asupra luciului unui material sau asupra texturii vreunei bucăți de mătase din India, într-un fel în care nici măcar Carolyn nu o putea face. Iar ea se considera o persoană extrem de rafinată.

În timp ce... Hugh?

Ea știa sigur că avea un valet, dar, de cele mai multe ori, un simplu străin nu și-ar fi dat seama de asta privindu-l. Asta ca să nu mai vorbim despre faptul că întotdeauna le scandaliza pe matroane dezbrăcându-se de cămașă ori de câte ori lucra cu calul acela al lui. Era un obicei cum nu se poate mai scandalos. Nu numai că nu era un tip elegant, dar în marea parte a timpului nu era nici măcar îmbrăcat complet. Mai mulți domni foarte severi nu le permiteau fiicelor lor să se apropie de zona grajdurilor, temându-se că acestea aveau să-i zărească pieptul dezgolit.

Oftă, observând că Georgina nu-și făcuse încă apariția în salon. Nu, n-avea să meargă. Probabil Hugh era atras de ea tocmai pentru că era atât de delicată și de frumoasă – dar reciprocă n-avea să fie niciodată valabilă. Georgie nu s-ar fi mulțumit în veci cu un bărbat care avea uneori tocurile încălțărilor murdare de bălegar și care nu putea fi găsit decât rareori în salonul unde se servea masa – și niciodată la timp.

Carolyn se opri un moment lângă Gwendolyn și Charters. Oarecum spre uluirea ei, aceștia zâmbeau binevoitori în direcția Octaviei Darlington – care stătea oarecum mai aproape de Allen Glover decât te-ai fi așteptat să stea doi oameni care teoretic nu erau decât cunoștințe.

Însă bietul Allen nu era genul de bărbat care să poată să pună întrebarea cea mare fără ceva încurajări, pe care Octavia părea dornică să i le ofere.

— Cunoscut bine privirea aceea, rosti un glas în urechea ei.

Era Piers.

— Mă gândeam numai, răspunse ea șoptit, că o anumită pereche de tineri nu are nevoie decât de un mic imbold...

— Nu mă mai pune să mă fac de râs într-unul dintre jocurile alea blestemate, spuse Piers, cu un geamăt exasperat. Te implor, Carolyn!

— Nu te-am rugat să te implici aproape deloc, replică ea, cu indignare în glas. În fiecare dimineață ai fugit mișelește la vânătoria ta de potârnică, iar tot ce ți-am cerut e să petreci câteva ore cu noi după-amiaza. Și uite cât de bine merge totul, Piers! Jur că reședința aceasta e un adevărat tărâm al lui Cupidon!

— Doar nu mă mai pune să mă implic în alte jocuri, mârâi din nou soțul ei.

Dar Carolyn își putea da seama că nu era cu adevărat iritat.

— Poate doar ceva care să schimbe ordinea locurilor la masa de seară, rosti ea, gânditoare.

— Ești un pericol pentru societate, zise Piers, luând-o de braț. Să fac semn să se sune clopoțelul pentru cină?

— A, nu, nu putem să mergem la masă încă, spuse Carolyn. Hugh nu a ajuns, ceea ce nu e atât de neobișnuit, pentru că mereu întârzie la cină, dar nici Georgie nu a coborât încă. O mai las câteva minute.

Capitolul 18

Lady Georgina Sorrell se obișnuise cu sentimentul de singurătate de la moartea soțului ei, Richard. Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că acest lucru se întâmplase chiar înainte de nefericitul eveniment. Bietul Richard fusese tot timpul bolnav în ultimul an al căsniciei lor, și chiar și înainte de asta parcă uitaseră cum să vorbească unul cu celălalt.

Dar, cumva, singurătatea i se păruse mult mai apăsătoare după ce îl văzuse pe căpitanul Oakes sărutând-o pe Lady Kate cu atâta pasiune, încât nici măcar nu observaseră că erau priviți. O imagine ca aceasta ar face pe oricine să se întristeze puțin.

În mod clar, asta nu se întâmplase pentru că draga ei Carolyn sugerase inițial că ea ar trebui să se mărite cu bravul căpitan. Într-adevăr, Oakes era tipul de bărbat care-i plăcea: vânjos, cu aerul acela de masculinitate în stare brută... Făcu un efort să-și smulgă mintea de la acest subiect.

Era de-a dreptul ridicol ca o doamnă să admire virilitatea animalică.

Richard fusese cu totul diferit. El fusese mereu vesel. Rafinat. Întotdeauna perfect bărbierit, mirosind frumos. Plictisitor.

Recunoscuse adevărul despre căsătoria ei. Richard fusese un bărbat plicticos, iar apoi căpătase boala aceea oribilă, zăcuse la pat un an întreg și, în toată acea perioadă plină de momente negre, nu se plânsese niciodată. Fusese un înger, de fapt.

Și era greu să trăiești cu amintirea unui înger.

Nu o sărutase niciodată cu atâta putere încât să fie nevoită să se lase pe spate, cum o sărutase căpitanul pe Kate, nici nu o privise așa cum contele de Charters se uita la

Gwendolyn, de parcă ar fi vrut să o sărute din cap până în picioare.

Iar acum toate acele cupluri fericite se adunau în salon, să se uite unii în ochii altora, iar ea nu putea... pur și simplu nu putea.

Rochia ei de seară era nouă, făcută dintr-o mătase superbă, galbenă precum coniacul, într-atât de grea, încât cădea minunat. Era croită cu un decolteu îndrăzneț, de-a dreptul scandalosă dacă ar fi fost purtată de o debutantă.

Și totuși, chiar și o rochie nouă, cu mâneci cochete și cu o croială strâmtă nu o făcea să se simtă atrăgătoare. Sau fericită.

Coborî încetișor scările, ținându-și degetele pe balustradă. După moartea lui Richard, se hotărâse să nu se mai mărite niciodată. Dar, chiar și când se gândea la plăcerea de a servi singură micul dejun, de a nu auzi cum un bărbat îi ciocănea seara la ușa dormitorului, de a nu se teme că cineva iubit ar fi putut muri până a doua zi dimineață...

Totuși nu simțea altceva decât invidie. O invidie crâncenă, verde până în măduva oaselor. *Ea* voia să fie dorită cu atâta pasiune, încât pe chipul bărbatului respectiv să apară o expresie soră cu nebunia. *Ea* voia să fie sărutată până când buzele îi deveneau trandafirii, iar ochii ei începeau să sclipească.

Această conștientizare fu un adevărat declic în mintea ei. Ajunse la capătul de jos al scării și, în loc să pornească spre vocile pițigăiate din salon, merse direct înainte. Un servitor veni zorit, deschizându-i ușa principală, iar ea porni în jos pe scări, în amurg.

Majordomul o prinse din urmă, cu pași precipitați, aducându-i un șal, însă ea îl trimise înapoi în casă. Nu era decât șapte seara, iar aerul era cald. Cerul avea acea nuanță de albastru perlat care anunța apropierea nopții. Intră cu pași nehotărâți în grădina cu trandafiri, unde fu întâmpinată de zumzetul slab al albinelor care savurau ultima gură de

nectar din corola rozelor încălzite de soare.

Grajdurile se aflau dincolo de grădină, iar trecerea se făcea printr-o arcadă mică, din piatră, care umbrea o alee îngustă, cu pietriș. În mod normal, bărbatul respectiv ar trebui să fie în salon, flecărind politicos cu debutantele.

O pierduse pe prima domnișoară de pe listă în favoarea celui mai bun prieten al său, iar pe a doua – în fața căpitanului Oakes. Ar trebui să fie alături de sora lui, implorând-o să-i dezvăluie numele unei alte candidate. Dar, în ultima săptămână, Hugh nu ajunsese niciodată la masă cu o întârziere mai mică de cinci minute.

Când ieși din grădină, fu întâmpinată de o atmosferă diferită: mirosul sălbatic al pământului cald și al bălegarului făceau ca parfumul trandafirilor să pară efeminat și grețos. Se îndrepta către padocul mare, circular, aflat lângă grajduri. O parte din acesta era mângâiat de lumina care se scurgea de la fereastra din spate a grajdului, însă restul era învăluit în umbră deasă.

Pentru o clipă, crezu că el nu era acolo, însă apoi îl văzu pe Hugh cu spatele la ea, călărindu-l pe Richelieu la pas în jurul padocului. Se rezemă de gard, ascultând murmurul glasului lui în timp ce acesta îi vorbea animalului. Calul asculta atent, ciulind întâi o ureche, apoi pe cealaltă.

Richelieu era un bidiviu puternic și zvelt, cu părul de o nuanță de maro atât de închisă, încât, în lumina aceasta, părea aproape negru. Avea un aer diavolesc, ceva în modul în care se uita și în felul în care își tot smucea frâul, ca și cum i-ar fi răspuns lui Hugh.

Dar nu Richelieu fu cel care-i atrase atenția Georginei, ci Hugh. Hugh, care îi era ca un frate mai mare. Hugh, care o ridicase de pe jos când căzuse, care-i ștersese lacrimile, care cel mai probabil o ștersese la nas, dacă nu cumva și la fund.

Nu purta cămașă. Își călărea calul de jur împrejurul padocului fără să poarte nicio bucată de material peste tors. Dintr-odată, inima Georginei începu să-i bată mai repede,

bubuindu-i cu putere în piept.

Fără să vrea, în fața ochilor îi apărură o secvență a căsniciei ei, una în care soțul ei nu părea altceva decât o imagine estompată, reflectată în oglindă. Richard fusese la fel de elegant și de palid ca ea. Nu fusese fragil până nu se îmbolnăvisese, însă avea brațele subțiri și pieptul lipsit de păr. Era ordonat, elegant și semăna cu o rândunică ferechizuită.

Dar Hugh... pentru descrierea lui nu se puteau folosi nicidecum cuvinte precum „subțire” sau „ordonat”. Pieptul lui era alcătuit numai și numai din mușchi, având genul acela de forță dată de înfruntarea de zi cu zi cu bidiviii pursânge pentru stabilirea supremației. Chiar și în lumina aceasta, Georgina putea vedea că avea niște umeri enormi, iar mușchii brațelor lui erau proeminenți, în vreme ce ținea relaxat frâiele. Stătea întors într-o parte, oarecum cu spatele la ea, așa că putea vedea cum fibrele se reliefa pe omoplații lui lați.

Degetele tinerei zvâcneau, căci imaginația ei sărise deja de la a vedea la a atinge, la a-și plimba palmele de-a lungul acelor mușchi și a-l simți, viu și puternic, în brațele ei. Era ca un cavaler medieval, antrenându-se fără răgaz pentru a o apăra pe doamna inimii sale sau pentru a porni o cruciadă.

Uită să mai respire, dorindu-și cu ardoare ca el să se răsucească, pentru ca ea să-i poată vedea pieptul. Într-un final, ajunseră la curba dinspre grajd, iar Richelieu se întoarse către ea. Calul începu să se agite, făcând mici salturi și ridicându-și picioarele într-un dans grațios și cochet.

Hugh râse la el, vorbind în continuare. Pielea sa avea o nuanță mierie mai închisă, așa că probabil își făcuse un obicei din a-și arunca cât colo cămașa când îi era prea cald. Pieptul îi era umbrit de păr, care forma o săgeată întunecată exact înainte de a dispărea sub talia pantalonilor.

Conștientizând cu o tresărire cât de nesăbuită fusese, Georgina renunță imediat la comparația cu un cavaler medieval și îl transformă într-un zeu... Apollo domesticind un

cal nou care să-l poarte în fiecare dimineață când se ducea să trezească Soarele.

Georgina înghiți în sec. Ar trebui să se retragă. Acum, înainte ca Hugh să o vadă, înainte să acționeze sub impulsul imaginației ei înfierbântate.

Hugh își ridică privirea și o văzu. Fu o clipă pe care ea n-avea să o uite niciodată, cât avea să trăiască: bărbatul acela vânjos, călare pe un cal perfect, profilat pe fundalul cerului de culoarea unui safir întunecat. Hugh părea la fel de îndepărtat și de intangibil ca orice zeu grec – și totuși, în momentul în care ochii li se întâlneau, pe chipul lui se trezi la viață ceva, ceva ce ea nu mai văzuse niciodată pe chipul unui bărbat.

Ceva ce era numai pentru ea. Care o lăsă fără suflare și îi stârni un fior pe șira spinării.

În secunda următoare, această expresie dispăru, iar Hugh coborî cu o mișcare elegantă de pe cal, salutând-o cu voioșie:

— Presupun că iar am întârziat la cină, spuse el apoi, aruncând frăiele lui Richelieu peste un stâlp.

Nu părea conștient de faptul că nu era îmbrăcat cum se cuvenea. Ultimele raze ale soarelui îi mângăiau umerii și brațele.

Georgina simți o dorință coplesitoare de a o rupe la fugă. Era absurd de diferit de bărbatul pe care-l cunoștea de atâta timp. Prea mare, prea masculin, prea puternic, prea... prea tot.

— Da, ar trebui să vii la masă, reuși ea să îngaime. După ce te îmbăiezi, bineînțeles.

Hugh întinse mâna și trase o cămașă de pânză de pe gard.

— Am făcut baie după antrenamentul de dimineață. Nu vii niciodată să te uiți.

Își trase cămașa peste cap.

— Nu știam că primești spectatori la abluțiunile tale,

răspunse ea, râzând.

— Aș putea face o excepție pentru tine, răspunse el, cu ochii ațintiți asupra ochilor ei. Dar de fapt mă refeream la antrenamentele mele cu Richelieu.

— Nu, spuse ea, știind că cei mai mulți dintre invitații de la moșie veneau dimineața să-l privească pe conte lucrând cu superbul său pursânge arab.

Ea refuza să se plaseze în aceeași categorie cu debutantele cu ochii mari, care suspinau după umerii lui și aduceau bucăți de zahăr pentru calul său.

Deși ar fi fost o minciună să spună că nu suspina după umerii lui.

— De ce nu? întrebă el, pe un ton care arăta o curiozitate sinceră. Nu-ți mai plac caii? Când erai mică, îți plăceau la nebunie. Îmi aduc aminte și acum de poneiul ăla al tău...

— Plăcînțică, adăugă ea.

— Exact. Nu era un ponei de Shetland, ci de Fell. Și, din câte țin eu minte, avea spatele drept și o fire tare nărvașă.

Georgina zâmbi.

— Îți aduci aminte cum se cabra și mergea dacă i se părea ei că era vremea să ne întoarcem acasă? Dacă o duceai doar un pic prea departe de grajduri, pe tot drumul spre casă o ținea numai într-un galop.

— Mă gândeam să-l scot pe Richelieu mâine prin împrejurimi, spuse el, îndesându-și poalele cămășii în pantaloni. N-ai vrea să vii și tu cu mine?

— Nu am cal.

— Iapa lui Carolyn nu e la fel de temperamentală ca Plăcînțică, dar știe să se poarte în societate. Mi-ai face o favoare, zău.

— Da?

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

— L-am antrenat prea intens pe Richelieu. Trebuie să-l

scot un pic să se distreze.

— Să se distreze? Mi-am închipuit că toți caii de curse consideră întrecerile ca fiind plăcute. Nu asta înseamnă distracție pentru el?

— Dacă antrenamentele ajung să semene prea mult cu o îndatorire, o să-și piardă tot entuziasmul. Vreau să-l las să mănânce niște iarbă de pe marginea drumului, să fure un măr dintr-o livadă și să ia câteva guri de spice de pe ogoare, dacă o să gălesc unul care să nu fie păzit de vreun fermier irascibil. Măine vreau să-l las să fie un cal oarecare, nu un potențial campion.

— Distracție, repetă ea.

Hugh se aplecă peste balustradă și-i ridică bărbia cu un deget.

— Mai știi ce-nseamnă distracția, Georgie?

— Să știi că petrec adesea multe momente minunate, protestă ea, cu ochii fascinați de buza lui inferioară.

În toți anii aceștia în care îl considerase un fel de frate mai mare, de ce nu observase oare că buza lui de jos era atât de puternic conturată? Pentru că nu era un gând potrivit, tocmai de aceea.

— Vara aceasta nu pari a te distra foarte tare. Întinse mâna și o bătu ușor cu degetul pe vârful nasului. Buze îmbufnate. Ochi triști.

Acesta era acel Hugh pe care și-l amintea ea, cel care avea grijă de toți, care lua în brațe un copil rămas în urmă, care ștergea lacrimi și punea întrebări.

— Ei bine, spuse ea, zâmbind un pic, adevărul e că potențialii noștri parteneri de viață au fost îndepărtați de noi, așa că...

Ceva se schimbă în privirea lui.

— Nu știam că aveai așa ceva.

— Căpitanul Oakes? zise ea imediat. Carolyn l-a invitat la petrecerea aceasta special pentru mine, iar una dintre domnișoarele de pe lista ta l-a înhățat înainte ca eu să fi

apucat să am parte de ceva mai mult decât un dans sau două.

— Dar Bergeron te invită constant la dans, spuse el, i rezemându-se de gard cu aerul unui om gata să stea la taclale acolo toată noaptea. Și Geerken, deși e așa un netot, încât presupun că nici nu îl iei în considerare. Trăiam însă cu impresia că ai jurat să nu te mai măriți, dar, dacă așa stau lucrurile, se pare că ai uitat să-ți informezi robii credincioși.

— Nu pot să anunț asta în gura mare. N-aș mai avea nimic de făcut la baluri. Nimeni n-ar mai dansa cu mine.

— Ba da.

— Nu...

Hugh se aplecă un pic mai aproape.

— Ești văduvă, Georgie. Ar dansa cu tine pentru că ești de-a dreptul încântătoare și le-ar plăcea să te aducă în patul lor.

Respirația lui puse în mișcare cârlionții de pe fruntea ei. Mirosea a sudoare proaspătă și vag a ierburi, un amestec de miros de efort și de paie.

— Deci nu mi-ai lăsa alți tovarăși decât destrăbălații saloanelor?

— Conversația unui neobrăzat e, fără îndoială, mult mai interesantă decât cea a lui Geerken.

— Din ce spui tu, s-ar zice că niciun gentleman adevărat n-ar vrea să se însoare cu mine, dar te asigur că...

— O, dar vor să se însoare cu tine, răspunse el. Pembroke, Landry și Kitlas. Mai ales Kitlas. Se uită la tine de parcă ai fi Venus în carne și oase. Toți ar vrea să te ia de nevastă, cu excepția lui Louis DuPreye, desigur, și asta pentru că el e deja înșurat.

— Atunci ar trebui să nu-mi mai faci ochi dulci, replică Georgie, pe un ton hotărât.

— Și să nu te mai atingă, completă el. Să-mi spui dacă întrece măsura, îi dau una de-l arunc direct în comitatul

vecin.

Într-un colțișor întunecat al minții ei, Georgina înregistra faptul că Hugh părea a fi catalogat fiecare bărbat care dansase cu ea în ultima săptămână, fiecare bărbat care-i făcuse un compliment. Bineînțeles, cel mai probabil doar avea grijă de ea, așa cum trebuia să o facă un adevărat frate.

— Asta dacă nu cumva vrei să te atingă, adăugă el.

— Nu, răspunse ea, deși abia dacă își mai aducea aminte ce voia și ce nu, cel puțin în ceea ce-i privea pe potențienții ei.

— La naiba, ești atât de frumoasă, încât nici dacă le-ai spune tuturor bărbaților de-aici că n-ai de gând să te mai căsătorești, tot n-ar înceta să spere.

— Spui asta doar din loialitate, pentru că mă cunoști de-atâta vreme, comentă ea, zâmbindu-i.

— Păr ca focul...

Își plimbă degetul de-a lungul unuia dintre zuluții ei.

— Și un temperament pe măsură, așa spunea mama mereu.

— N-ai cum să nu știi ce ochi ai, așa că n-o să spun nimic despre ei, continuă el, pe un ton voios (și dezamăgitor). Bărbie perfectă, pomeți înalți, piele superbă... Dumnezeuule mare, Georgie, pe cine ai cataloga tu frumoasă dacă nu pe tine?

Georgina se simțea încântată... și stânjenită.

— Nu mă refeream la genul acela de frumusețe. Vorbeam de frumusețea aceea pe care o are Gwendolyn.

— Gwendolyn? Părea uluit. Dacă mă-ntrebi pe mine, Gwendolyn nu e decât o versiune mai fadă a ta. Ca un portret decolorat.

Această remarcă semăna straniu cu asemănarea pe care o făcuse ea între Richard și el.

— Nu mă refeream la calitățile fizice, spuse ea, încercând să-i explice, deși se simțea ca o nesăbuită vanitoasă care cerșea complimente. E vorba despre faptul că

Gwendolyn arată ca și cum ar fi ieșit direct dintr-un tablou de Raphael.

Hugh se întoarce și strigă:

— Fimble!

Un grăjdar apărură imediat în cadrul ușii. Hugh făcu semn către Richelieu și sări peste gard. Georgina se dădu un pas înapoi. Era mult mai înalt decât ea. Părul i se lăsase pe frunte, iar cămașa îi atârna din nou în dezordine pe lângă corp.

— Ești o prostituță, spuse el, pe un ton relaxat, luând-o de braț și conducând-o înapoi către casă.

— Știu, răspunse ea. Hai să vorbim despre altceva.

— Bine. Măine. Ne vedem la grajduri la opt dimineața. Trebuie să plecăm înainte să se adune ceilalți să-l vadă pe Richelieu la antrenament,

— Dar n-am zis că vin...

Tocmai treceau pe sub vechea arcadă de piatră care făcea legătura cu grădina cu trandafiri. Se opri și o făcu și pe ea să rămână pe loc. Georgina se împletici, iar el o prinse de braț.

— Nu poți să mă strunești ca pe unul dintre caii tăi, Hugh, ripostă ea, știind bine că tremura.

Și nu din pricina faptului că se împleticise. Cauza era căldura mâinii lui pe brațul ei gol.

— La naiba, Georgie! Se uita fix în jos la ea. Știi bine că nu mă pricep la complimente.

— Vânam și eu câteva, mărturisi ea. Nu mă lua în seamă.

— Tocmai asta e. Nu pot să nu te iau în seamă. Eu nu te ignor niciodată.

Georgina deschise gura, însă nu reuși să scoată niciun cuvânt.

— Dacă am învățat ceva săptămâna asta blestemată, care parcă nu se mai termină, e că sunt fericit când te văd. Asta în timp ce, al naibii să fiu, dacă simt ceva când mă uit

la Gwendolyn. Nimic altceva decât ușurare că s-a șters singură de pe lista mea, adăugă el.

Ea simțea cum pe buze îi prindea contur un zâmbet tremurat.

Hugh așteptă, însă doar o clipă. Îi dădea ocazia să facă un salt înapoi, ca un iepure retrăgându-se sub un gard viu. Georgina putea foarte bine să râdă indiferentă și să se întoarcă în casă.

Însă ea nu schiță nicio mișcare. Rămase pur și simplu pe loc.

Hugh săruta la fel cum călărea: sălbatic, feroce, cu mare atenție și controlând mereu situația. Bineînțeles, Georgina fusese sărutată și de alți bărbați de când își terminase perioada de doliu. Dar sărutul cu Hugh nu semăna cu niciunul de până atunci.

Degetele i se strecurară în părul lui, în timp ce se străduia cu toată ființa ei să capteze mirosul senzual al corpului lui, duritatea buzelor sale, forța brațelor care o cuprindeau, chiar și apăsarea aspră a cărămizilor de care era lipit spatele ei.

— Georgie.

Tonalitatea brută a vocii lui avea ceva deosebit, felul în care numele ei zăbovea pe buzele lui. Iar asta o trezi la realitate.

— Nu vreau să mă mărit, spuse ea, retrăgându-se. Nu sunt pe lista ta, Hugh. Înțelegeți asta, nu-i așa?

— Naiba s-o ia de listă, zise el.

În clipa următoare o săruta din nou, și era deliciu, și înspăimântător. Trupul lui masiv era lipit de al ei și, chiar și prin mătasea grea a rochiei, îi putea simți vigoarea bărbătească plină de dorință.

Așa era Hugh. Indiferent că îmblânzea un cal sau săruta o femeie, nu-i era frică de propriul corp. Chiar și acum, mâinile i se plimbau peste fundul ei, într-un mod cum nu se poate mai necuvenit.

Într-un mod în care – își dădea ea seama acum – nu mai fusese atinsă niciodată de vreun bărbat.

— Cum adică „Naiba s-o ia de listă”? Întrebă ea, când buzele lui alunecară de peste ale ei și porniră de-a lungul gâtului.

Era atât de bine... Se simțea ispitită să lase deoparte orice gând și să savureze pur și simplu modul delicios în care buzele lui îi mângâiau pielea. Dar Georgina gândea *mereu*. Se tot gândea la intimitățile pe care le împărtășise cu Richard în primul lor an de căsnicie, când încă se mai deranjau cu asemenea lucruri.

Richard o întreba mereu, într-un mod foarte galant, dacă o anumită mângâiere îi era pe plac, iar ea se gândea bine înainte de a se hotărî. De cele mai multe ori accepta, deși respinsese hotărât ideea de a face dragoste cu lampa aprinsă.

Avea senzația că Hugh n-ar fi la fel de curtenitor. Într-un mod scandalos, acum avea mâna lipită de fundul ei, urmându-i îndeaproape conturul, din nou, iar acesta era unul dintre acele gesturi pentru care Richard ar fi cerut aprobarea înainte chiar de a se gândi să o atingă. Și avea sentimentul că, de fapt, lui Richard nici nu i-ar fi trecut prin cap să o mângâie acolo.

Și totuși, senzația era... Era delicioasă.

— N-ar trebui să facem asta, spuse ea în șoaptă, simțind vag că nu se cuvenea să se comporte așa.

Hugh își îndreptă spatele și aruncă o privire către casă.

— Trebuie să mă îmbrac pentru cină. Stai lângă mine la masă?

— Nu pot să stau lângă tine, protestă ea. Știi asta la fel de bine ca mine. Suntem așezați fiecare după rang, iar tu, în calitate de conte de Briarly, îmi ești mult superior, în comparație cu tine, eu sunt la coada vacii, după cum e vorba.

Mâinile i se încleștară în jurul taliei ei.

— N-am de gând să mai petrec încă o blestemată de masă privindu-l pe Kitlas cum se uită la tine ca un vițel și pe DuPreye lingându-și buzele și frecându-se de umerii tăi, ca din întâmplare. În timp ce eu stau lângă Gwendolyn, care nu are *niciodată* nimic interesant de spus, apropo, și să-mi scrâșnesc dinții în speranța că mâinile lui DuPreye nu se apropie de genunchii tăi, pe sub masă.

Georgina simți un fior de fericire atât de puternic, încât nu-și putu reține un râset.

— Dar trebuie neapărat să rămâi pe locul desemnat de Carolyn!

Hugh se uită în jos la ea și mârâi. Efectiv mârâi, ca un fel de câine.

— O să stau pe locul de lângă tine, Georgie.

— Dar...

— Sau o să te iau pe sus de pe locul tău și o să te oblig să stai în poala mea.

— Hugh, așa ceva e absurd, protestă ea. Nu poți să faci una ca asta.

— Niciodată nu reacționez bine la interdicții. Scăpărarea din ochii lui arăta că vorbea cât se poate de serios. Poți să-i spui lui Carolyn să schimbe aranjamentul la masă, astfel încât să rămână un loc gol lângă tine, din moment ce, după câte se pare, o să întârzii chiar mai mult decât de obicei... Altfel o să te compromit în fața tuturor.

Georgie rămase cu gura căscată.

— Și cum ai de gând să faci așa ceva, într-o încăpere plină de oameni?

Licărul din ochii lui o făcu să se îmbujoreze.

— Draga mea, zise el, plimbându-și degetul mare de-a lungul liniei mandibulei ei, așa putea... nu, *te-aș compromite* în orice loc în care mi-ai permite-o tu.

— Ei bine, eu nu-ți permit așa ceva, spuse ea, slab.

— Atunci va trebui să mă mulțumesc cu a te lua în brațe și a scânci: „Ah, Georgina, nu pot să uit cum ți-am

cuprins fundulețul rotund în palme!"

Ea izbucni în râs.

— N-ai îndrăzni să faci așa ceva. Și, cu accentul acela scoțian pe care încerci să-l imiți, parcă ai fi un pescar beat criță.

Hugh zâmbea larg, iar mâinile îi alunecau de-a lungul spatelui ei, înspre...

— Dar e adevărat. Cred că m-ai distrus pe...

— Pe ce? Întrebă ea, încercând să-și potolească pulsul, care o luase razna.

Palmele lui se mișcau în mod delicios, tot mai jos.

— Ca să-ți răspund, trebuie să mai fac niște cercetări, spuse el, coborându-și gura spre a ei.

Capitolul 19

Când Georgina intră în salon, se cam făcuse ora la care se servea cina. O prinse de mână pe Carolyn și-i spuse în șoaptă:

— Fratele tău ține morțiș să stea lângă mine la masă. Apoi, văzând surpriza întipărită pe fața prietenei ei, adăugă pe un ton oarecum defensiv: În fond, Gwendolyn e logodită acum.

— Nu contează, răspunse Carolyn. Hugh nu poate să anunțe pur și simplu că vrea să-și schimbe locul la masă pentru că persoana care trebuia să stea lângă el s-a logodit. I-am așezat pe toți după rang tocmai pentru a nu-mi bate capul cu genul ăsta de solicitări. Nu aș putea suporta ca toți invitații să se uite pe furiș la Lady Fourviere și la Albert Hunt, ca să-și dea seama dacă au, într-adevăr o *aventură*.

— Habar n-aveam de asta! spuse Georgina, deviind oarecum de la subiect. Dar fratele lui nu este cumva episcop?

— Nu spune nimănui, dar am fost nevoită să le

repartizez camere alăturate. Și de ce vrea Hugh să stea lângă tine? S-a săturat de discuțiile de complezență cu Gwendolyn?

— Cred că da. Mi-a spus că, dacă nu i se schimbă locul, o să facă o scenă.

— Da, presupun că am putea proceda diferit în seara aceasta. Aș putea transforma totul într-un joc... Glasul i se stinse. Matroanele mai scorțoase *sigur* nu vor fi de acord, Georgie.

— Te rog, nu face nimic până nu apare și Hugh, spuse Georgina. DuPreye o să înceapă să se învârtă iar pe lângă mine, iar soția lui va fi pusă într-o situație jenantă.

— Biata femeie, spuse Carolyn. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar probabil s-a obișnuit cu situațiile de genul ăsta. Trebuie să-ți spun că arăți de-a dreptul spectaculos. Seducător, chiar. Își miji ochii: Ce-ai făcut până acum?

Georgina simți cum obrazii i se îmbujorară un pic.

— Nimic! După care adăugă imediat: Doar m-am distrat și eu puțin.

— Și cu cine ai făcut asta? întrebă Carolyn cu fermitate. Eu am stat aici, flecărind cu unii și cu alții mai bine de o oră și nu te-am văzut nicăieri... Erai prin vreun colț, pe undeva? Ah, spune-mi că nu erai cu Geerkin! N-aș suporta să te văd măritată cu el.

— N-am fost cu el, răspunse Georgina. Nu fi prostuță. Dacă o să mă recăsătoresc – și tu știi cum nu se poate mai bine că nu am de gând să o fac –, o să respect cu sfințenie o regulă eliminatorie: bărbatul respectiv trebuie să știe să numere măcar până la o sută.

— Hmm, zise Carolyn, ridicând dintr-o sprânceană. Bine, să zicem că n-o să te bat la cap cu întrebări stânjenitoare despre ce rol anume are fratele meu în... să zicem... preocupările tale extramaritale.

— Mulțumesc, replică Georgina, conștientă în același timp că Hugh își făcuse apariția în spatele ei. Îi simți prezența, o conștientiza, ba chiar îi detectă mirosul – un

parfum minunat de proaspăt, de om trăit în aer liber, o combinație între mirosul pielii de bărbat și o aromă vagă de săpun.

— Ehei, iată-te în sfârșit! exclamă Carolyn.

Râdea privindu-și fratele mai mare, iar Georgina își putea da seama că prietena ei cea mai bună se aventurează în tot felul de bănuieli nesăbuite.

— Bună, Caro, spuse Hugh, pe un ton atât de relaxat, încât nu ți-ar fi venit să crezi că tocmai își pusese mâna pe spatele Georginei.

Atingerea lui o frigea prin mătasea rochiei, de parcă i-ar fi atins pielea goală. Cu o rotire iute, Georgina se trase deoparte. Nu-i putea permite să... ei bine, să se poarte ca și cum ar fi fost *stăpânul* ei.

În ochii lui apăru o licărire, însă făcu o plecăciune, cu un aer destul de grav, și îi sărută mâna înmănușată.

— Lady Georgina, i se adresă, pe un ton plăcut. Dar îi ținu mâna cu o fracțiune de secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar ea își dădu seama că, în sinea lui, se prăpădea de râs.

— Mă duc să vorbesc ceva cu majordomul, spuse Carolyn. Mi-a venit o idee splendidă.

Se îndepărtă cu pași vioi.

Zâmbetul larg al lui Hugh o făcu pe Georgina să-și simtă tot corpul încălzindu-se, iar inima începu să-i bată cu repeziciune.

În cealaltă parte a încăperii, Carolyn îi întoarse spatele majordomului și bătu din palme.

— Puțină atenție, vă rog! strigă ea. Aș vrea să anunț o surpriză deosebită de care avem parte în seara aceasta.

În încăpere se făcu liniște. Matroanele – care pândeau mereu o ocazie de a-și mărita odraslele – o fixau pe gazdă cu o expresie ușor încruntată, domnii îi aruncau priviri plictisite, iar domnișoarele se uitau la ea cu un interes trezit instantaneu.

— O să avem parte de un joc, continuă Carolyn, un joc ce va determina felul în care vom fi așezați la masă în seara aceasta. E vorba despre unul dintre jocurile mele preferate din copilărie. Sigur vă aduceți aminte de *Îți iubești vecinul?* nu-i așa? Făcu un gest către cinci servitori care se agitau încolo și înapoi prin încăpere. După cum vedeți, servitorii formează două cercuri de scaune. Toți cei născuți în prima jumătate a anului, din ianuarie până în iunie, se vor duce în partea aceea a încăperii, iar cei născuți din iulie până în decembrie vor rămâne în partea aceasta.

— Iubito, uite cum ai reușit să ne desparți! strigă soțul ei.

Carolyn îi trimise un sărut.

— Dragul meu, cinez cu tine în fiecare seară, spuse ea, arătându-și gropițele din obraji. V-aduceți aminte cu toții regulile jocului? Vă rog să vă așezați, astfel încât să aveți ca vecini numai persoane de sex opus. O persoană o să stea în mijlocul cercului. În cercul acesta, voi ocupa eu întâi această poziție, iar fratele meu o să facă același lucru în celălalt grup.

— Nu-i așa c-a fost frumos din partea ei să-și aducă aminte că noi suntem născuți în aceeași lună? murmură Hugh la urechea Georginei.

— Șșșt, răspunse ea, simțind cum tenul ei căpăta o nuanță rozalie. Purtarea lui Hugh era bătătoare la ochi, cum stătea lângă ea, ca și cum... ca și cum...

Nu putea duce acest gând până la capăt. În plus, Carolyn tocmai explica regulile jocului.

— Eu o să aleg pe cineva și o să întreb: „Îți iubești vecinul?” Dacă persoana respectivă spune „nu”, pot să-l declar pe unul dintre vecinii respinși drept vecinul meu de masă. Pe de altă parte, dacă persoana respectivă își *iubește* vecinul sau vecina, atunci cei doi se pot duce împreună la cină. Cei doi se retrag din cerc, și eu întreb din nou. Cercul va deveni din ce în ce mai mic, până când fiecare își va găsi o pereche. Ați înțeles cum merg lucrurile?

Primi drept răspuns un zumzet de comentarii entuziaste și o avalanșă de chicoteli din parte domnișoarelor mai tinere.

— Mie îmi place, spuse Hugh. Pregătește-te să fii revendicată, Georgie.

Aceasta îi lovi ușor mâna cu evantaiul.

— Doar pentru că vei fi în centrul cercului nu înseamnă neapărat că mă vei câștiga ca vecină de masă. Dacă se-ntâmplă să mă așez lângă Lord Geerkin? Din câte se pare, are ziua de naștere ce este exact în intervalul repartizat cercului nostru.

— Cred că o să reușesc să câștig. Acum, hai, fii fetiță cuminte.

— Nu sunt o fetiță cuminte, răspunse Georgina, râzând un pic.

— Nici nu-ți pot spune cât de bucuros sunt să aud una ca asta, replică Hugh, oprindu-se să o privească.

Expresia ochilor lui... era de-a dreptul indecentă! Georgina își simți tenul colorându-se.

Câteva secunde mai târziu, Hugh pusese deja stăpânire pe cerc și îi așeză pe toți oaspeții pe scaunele din jurul lui. Georgina se trezi între căpitanul Oakes și contele de Charters. Nu se putu abține să nu zâmbească. Hugh o așezase în mod intenționat între doi bărbați care nu erau deloc interesați să se bucure de compania ei pe parcursul cinei.

— Așa, începui Hugh, aruncând o privire către șirul de persoane din jur. Stă toată lumea bine? Lady Passmore?

— Eu cred că ar trebui să stau lângă fiica mea, zise Lady Passmore, un pic agitată.

— Ah, dar aranjamentul locurilor la cină e hotărât de niște reguli *atât* de rigide... replică Hugh, cu dulceață în glas. Nu putem să avem persoane de același sex așezate una lângă alta. Pe de altă parte, dacă fiul dumneavoastră ar fi fost aici, aș fi putut să vă fac pe plac și să vă așez lângă copilul

dumneavoastră. Acum e timpul să începem. Se întoarse către căpitanul Oakes: Oakes, amice, îți iubești vecinele?

Căpitanul Oakes îi aruncă o privire hotărâtă Georginei, aflată în stânga sa, apoi doamnei Fourviere, care stătea la dreapta lui, după care negă cu o mișcare tristă din cap.

— Ca om de onoare, rosti el, trebuie să recunosc că nu-mi iubesc vecinele.

Hugh se năpusti asupra Georginei înainte ca aceasta să apuce măcar să tragă aer în piept. Și nu se mulțumi să o ia de mână. O *înșfăca* – o luă pe sus și o purtă direct în afara cercului, într-un cor de scâncete scandalizate din partea matroanelor.

— Ia de-aici scaunul ei și pe cel al lui Oakes, i se adresă unui servitor și, lăsând-o pe Georgina jos, se întoarse în cerc. Căpitane, din moment ce ai demonstrat că ești extrem de lipsit de iubire, de-acum încolo vei sta în mijlocul cercului și vei lua la întrebări pe cine dorești.

Georgina îl văzu pe Oakes întorcându-se încet, după care se folosi de regulile jocului exact ca Hugh, întrebându-l pe domnul din dreapta domnișoarei Kate dacă-și iubea vecinele. Urmă un moment de șovăială, în care Lord Geerken luase în calcul – din câte se păruse – să o solicite pe Kate drept vecină la masă, însă încruntarea ei fermecătoare reuși să-l facă să se răzgândească, iar Oakes o luă imediat în brațe, scoțând-o din cerc.

— Sper că nu are nimeni de gând să mă ia pe sus, spuse pe un ton crispat contesa de Pemsbiddle, o văduvă bogată.

— Așa ceva contravine tuturor regulilor de bună-cuviință, replică Lady Mottram, adresându-i fiicei ei, Emily, o încruntătură care-i comunica foarte clar că aceasta nu trebuia cu niciun preț să-i permită vreunui domn să o ridice în brațe.

— În ceea ce mă privește, este mai degrabă imposibil decât scandalos, zise contesa, cu veselie. Doar corsetul meu

cântărește ceva mai mult decât copilița aceea a dumitale.

În seara aceea, conversația în jurul mesei fu mult mai animată decât la cinele anterioare. Bineînțeles, toți se gândeau în mod special la mesenii care-și declaraseră dragostea și la obiectul afecțiunii lor. Poate cel mai fascinant moment fusese atunci când în cerc nu mai rămăseseră decât câțiva jucători, iar doamna DuPreye, care ședea lângă soțul ei, anunțase că nu-și iubea vecinii și plecase din cerc la brațul preotului paroh.

Georgina se simțea cum nu se poate mai bine. Ori de câte ori întâlnea privirea lui Hugh, inima părea să-i stea în loc o fracțiune de secundă. Și, de fiecare dată când piciorul lui se freca din întâmplare de al ei, pe sub masă, pulsul i-o lua razna. Mai ales după ce-și dăduse seama că piciorul acela părea să-l întâlnească pe al ei cam des. Încercă să-și aducă aminte că era o văduvă la locul ei, dar se trezea că zâmbea tot timpul ca o fetișcană nechibzuită și necoaptă.

Vorbiră despre una, despre alta și, în același timp, despre nimic deosebit... La un moment dat, se trezi că îi povestea despre păpușile pe care le făcuse pentru niște copii orfani.

— Deci ai cusut hainele? Întrebă el, nedumerit. Dar nu și corpurile păpușilor.

— Exact. Folosesc păpuși de cârpă. La început, am încercat să folosesc păpuși cu cap de porțelan, dar am descoperit că acestea le erau luate copiilor pentru a fi vândute. Așa că acum folosesc de fiecare dată păpuși de cârpă, dar le împodobesc cu rochii extrem de elegante, din petice de mătase și de dantelă, cu voal adevărat și cu paiete. E atât de distractiv!

— Și de unde faci rost de materiale?

— Croitoresele știu cum să croiască în așa fel încât să le rămână tot felul de bucățele. Trimit un servitor pe la atelierele lor cam în fiecare săptămână. Bineînțeles că le plătesc resturile; altfel le-ar vinde unui meșter de bonete.

Hugh schiță un surâs, un zâmbet leneș care o încălzi din cap până în picioare.

— Una dintre cele mai clare amintiri pe care le am din copilărie e cât de mult iubeai păpușa aia zdrențăroasă a ta.

— Esmerta, zise Georgina. Da, o iubeam la nebunie pe Esmerta. Îmi plăcea mult mai mult să-i fac tot felul de haine decât să brodez.

— Crezi că, dacă nu te-ai fi născut într-o familie din înalta societate, ai fi devenit croitoreasă?

— O, da. Mi-aș fi deschis propriul atelier. Când eram mică, visam adesea la asta, înainte să înțeleg că doamnele din înalta societate... ei bine, că rolul doamnelor din înalta societate e să se mărite.

— Și te-ai măritat cu Sorrell pentru că era mereu atât de elegant? Întrebă Hugh, jucându-se cu furculița.

— Nu.

Dar nu putu să se mobilizeze să spună mai mult.

— Erai în mod evident îndrăgostită de el. Țin minte și acum ce față radioasă aveai în ziua nunții.

Ea zâmbi slab.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care nu o să mă mai mărit niciodată. Poți să iubești pe cineva destul de ușor, fără să știi totuși cine e cu adevărat. După care adăugă, văzându-l că tresărise brusc: Nu că bietul Richard ar fi fost vreun monstru sau ceva de genul acesta!

— Și cum era, până la urmă?

Vocea lui Hugh era stabilă, cu o tonalitate profundă. Georgina avea impresia că se aflau într-un glob doar al lor, ca și cum trăncăneala din jur s-ar fi auzit de la mare distanță.

— Avea un simț al umorului teribil. Georgina se aplecă ușor într-o parte, pentru a-i face loc unui servitor să-i la farfuria. Umărul i se atinse în treacăt de al lui Hugh. Râdeam foarte mult...

— Asta sună chiar bine.

— Da. Numai că, într-un final, am observat că noi râdeam întotdeauna *de* ceilalți. De cum era îmbrăcat cutare sau de forma dizgrațioasă a corpului altcuiva, de râsul ascuțit al cine știe cui...

Hugh nu spuse nimic, iar Georgina evită să se uite la el. Vorbi mai departe, spunându-i lucruri pe care nu le dezvăluise niciodată nimănui.

— Lui Richard îi plăcea să facă haz de ceilalți.

— Făcea haz și de tine?

— Da, recunosc eu ea. Dar niciodată cu răutate. Eram... eram un fel de prelungire a *lui*, înțelegi? Era destul de îngăduitor cât să-mi treacă mereu cu vederea defectele, exceptând momentele când era chiar supărat.

Hugh îi luă mâna într-a lui. Georgina își scosese mânușile pentru a mânca, așa că simți contactul nemijlocit al degetelor lui puternice și calde strângându-se în jurul alor ei.

— Tu n-ai putea să fii niciodată doar o reflexie a unei alte persoane, Georgie. Iar eu nu pot vedea niciun defect la tine. Erați fericiți?

— Da, zise ea. Bineînțeles că eram.

Dar, în adâncul sufletului ei, nu era sigură de asta, iar glasul ei o trădă. Degetele lui se încleștară.

— Ție-ți era simpatic Richard?

— Nu, răspunse Hugh fără ocolișuri. Dar nici nu e de mirare. Eu sunt genul de bărbat pe care el îl detesta din adâncul sufletului. Și... Ezită preț de o secundă, ale gându-și în mod evident cuvintele cu mare grijă. Sorrell era un gentleman tipic, spre deosebire de mine. Dacă nu ai fi fost de la naștere sortită să faci lucruri despre care se presupune că ar fi mai bune, tu ai fi devenit croitoreasă; eu îmi petrec vremea îmblânzind cai, fără să țin cont de numele ilustru pe care-l port. Sunt mulți gentlemen care consideră că nu s-ar cuveni să mă ocup cu așa ceva.

— Da, tu nu ești o persoană care face ce se cuvine,

consimți ea.

Ori de câte ori îi întâlnea privirea, simțea un fior care-i cobora de-a lungul coloanei vertebrale și-i înmuia genunchii. Era un lucru tare ciudat. În fond, stătea de vorbă cu *Hugh*, nu cu altcineva. *Hugh*, fratele celei mai bune prietene a ei. *Hugh*, care îi fusese alături aproape toată viața.

Hugh – același *Hugh* dintotdeauna. Numai că lumina lumânărilor i se reflecta în păr și-l făcea să lucească precum un bănuț nou. Avea același păr ca sora lui: des, bogat, de culoarea coniacului, lung până aproape de umeri. Iar ochii lui aveau o nuanță frumoasă, căprui amestecat cu verde-închis, precum sticla de pe fundul unei sticle de vin.

Bineînțeles că știusese dintotdeauna că *Hugh* era chipeș. Dar nu era pentru ea. Nici măcar nu se gândise vreodată la cineva ca el. În loc de asta, în anul în care își făcuse debutul în societate, privirea i se plimbase prin sălile de bal, în căutare de bărbați care...

— Poate că, într-adevăr, căutam un gentleman care să înțeleagă interesul meu pentru vestimentație, recunosc eu. Dar ce motiv îngrozitor de nesăbuit să te îndrăgostești de cineva!

— *Sorrell* era deosebit de elegant. *Hugh* îi lăsase mâna și începuse să decojească o pară mică. Fâșiile lungi și cârlionțate de coajă cădeau ușor printre degetele lui.

— Prima dată când l-am văzut, purta o jiletcă din catifea neagră, brodată cu perle. Își mută privirea de la degetele lui *Hugh* către chipul acestuia și văzu că încerca să-și reprime un zâmbet. Știu. Poate că era într-o dispoziție oarecum ostentativă. Dar avea haine minunate. Mai avea o jiletcă, din satin albastru precum cerul, și o purta cu ciorapi subțiri de mătase asortați.

— *Splendid*, zise *Hugh*. Reușise să-și stăpânească foarte bine mușchii buzelor, astfel că îi întinse para cu o expresie cum nu se poate mai serioasă. Și tu, ești la fel de atentă la modă ca el? Aruncă o privire la rochia ei. Porți o

chestie foarte drăguță în seara asta.

— O chestie? începu să chicotească. *Chestie*, zău?

— Rochie, se corectă el. Îmi place.

— Mânecele au forma de clopot prea accentuată, îi spuse ea. Și vezi asta? Arată la marginea tivită cu dantelă a corsajului ei. Eu, una, aș fi folosit o broderie cu perle în loc de dantelă. Dantela pare un pic prea fragilă când e combinată cu o mătase cu o textură așa greoaie.

— Îmi place corsajul, spuse el, cu o nuanță de amuzament lacom în voce.

Georgina îi urmări privirea și se trezi că roșea. Marginea tivită cu dantelă nu prea reușea să-i acopere sânii, bineînțeles.

— Chiar așa? întrebă, aruncându-i o privire pe sub gene. Și ce anume îți place la el?

Se trase un pic mai aproape, și piciorul i se lipi de al ei.

— Iar vânezi complimente.

— Da, recunosc eu ea cu nerușinare și pur și simplu așteptă.

— Felul în care este scobit în față... Nu am termenii precisi, dar pot să spun că rochia aceasta e făcută pentru a fi admirată de ochii unui bărbat.

Glasul lui se redusese la o șoaptă întunecată.

Era un joc periculos. Nu trebuia să se lanseze în asemenea manevre periculoase; nici măcar nu s-ar fi convenit să se gândească la asemenea lucruri. Dar Georgina se simțea împinsă de la spate de o îndrăzneală oarecum nebunească, așa că-i adresă un zâmbet reținut.

— Corsajul acesta e atât de enervant... atât de decoltat, încât nici măcar nu pot să port corset pe dedesubt.

— Aha, spuse el.

Aceste sunete reușiră să-i aprindă fetei un foc în partea de jos a coloanei. Murmurul lui avea ceva care făcea să își închipuie că scotea exact același sunet când făcea dragoste cu o femeie.

Nu era un sunet pe care să-l fi auzit vreodată... dar și putea imagina.

Chiar și felul în care o privea era încărcat cu mai multă intimitate decât existase vreodată între ea și Richard

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hugh, lăsându-și mâna să coboare sub nivelul mesei, după care își întrepătrunse degetele cu ale ei.

Georgina încercă să schițeze un zâmbet, dar știa că era unul tare mohorât. Așa că se întoarse la subiectul hainelor.

— Richard avea niște halate de casă excepționale. Îi plăcea mătasea cu model, genul acela de material prea extravagant pentru a fi folosit la o jiletcă.

— Spune-mi că nu venea în camera ta doar pentru ca amândoi să stați degeaba, muți de admirație în fața halatului lui.

Nota vagă de batjocură din vocea lui o întristă și o făcu să-și retragă mâna dintr-a lui.

— Richard era un om bun. Nu a făcut niciodată rău voit cuiva. Îi plăceau hainele așa cum... Ei bine, așa cum îți plac ție caili.

În capul mesei, Carolyn se ridică.

— Vă rog, doamnelor, haideți să ne retragem acum în salon.

Hugh se ridică și el, punându-și o mână chiar sub cotul Georginei, pentru a o ajuta să se ridice.

— Iar domnii le vor însoți pe doamne în salon, anunță gazda.

— Am ales bine pentru ea, nu-i așa? întrebă Hugh, la urechea Georginei. Finchley este cum nu se poate mai potrivit.

— Nu tu i-ai ales soț lui Carolyn; și l-a ales singură!

Toți ceilalți ieșeau din sufragerie, însă Hugh o făcu să rămână în urmă și să-i lase pe toți înaintea lor.

— Ba bineînțeles că eu l-am ales, spuse el. Am refuzat trei sau patru cereri în căsătorie înainte ca Finchley să apuce

să pună întrebarea cea mare. Ar fi putut foarte ușor să o piardă.

— Ah!

— Nu-ți mai aduci aminte cât de mult îi plăcea profilul lui Lord Surtout? Probabil i-ar fi acceptat cererea doar pentru că avea o bărbie frumoasă, iar el ar fi târât-o după el în expedițiile sale de explorare a Nilului. Sau ar fi lăsat-o singură, să se ofilească acasă. S-a înfuriat teribil când l-am refuzat. Din fericire, Finchley s-a întors de la țară în săptămâna următoare și efectiv s-a împiedicat și a dat peste ea la un bal.

— Uitasem de pasiunea pe care o făcuse Carolyn pentru Surtout, spuse lent Georgina.

Mama Georginei fusese de acord cu prima cerere în căsătorie pe care o primise fiica ei.

Încăperea era goală acum. Cu o mișcare iute și abilă, Hugh o ținui pe Georgina la perete.

— Se pare că îți place în mod deosebit să mă tot înghesui pe undeva, îi spuse ea, în șoaptă.

— Când vine vorba despre tine, îmi descopăr tot felul de preferințe, Georgina.

Glasul lui aluneca precum mierea zaharisită pe pielea ei, după care, în secunda următoare, buzele îi erau lipite de ale ei. Se cufundă în sărutul lui și se eliberă de toate grijile care-i ocupau mintea. O săruta ca și cum ar fi cunoscut-o.

— Mă *cunoști*, spuse ea, fără să se gândească, rostind pur și simplu această constatare.

— Mmm, răspunse el, un sunet profund și prelung, care trăda plăcerea pe care o simțea. Nu atât de bine pe cât mi-aș dori. Se dădu puțin înapoi și o privi în ochi, trecându-și un deget peste sprânceana ei. Ești exact ca Richelieu. Ai nevoie de un pic de distracție.

— Distracție?

Zâmbetul care se întinse lent pe fața lui era total relaxat.

— Exact.

Își lăsa capul în jos și-i mușcă buza.

— Hugh!

O apucă din nou cu dinții, după care începu să o sărute. Georgina încerca în continuare să se gândească la distracție și la lipsa ei, dar se prăbuși în abisul plăcerii care exploda între ei.

Sărutările lui o făceau să se simtă nebunesc, periculos de tânără. Dar nu era. Avea 25 de ani, iar inima îi era chiar mai bătrână de atât.

Hugh era mai mare decât ea, dar era lipsit de griji și...

El o scutură ușor.

— Nu mai gândi, îi ordonă.

— Mă...

— Gândești prea mult. Și-ți faci prea multe griji.

— Tu nu-ți faci griji deloc, sublinie ea.

— E mai bine așa, murmură el, iar mâinile i se încheștară pe șoldurile ei, trăgând-o mai aproape, lipită de...

Pe Richard nu-l simțise niciodată așa.

Corpul îi clocotea, iar o parte a ei, o parte lacomă, uitată de mult, o făcu să se împingă și ea înspre el.

O făcu să-și afunde degetele în părul lui și să-l sărute cu sălbăticie.

O făcu să se înfioare auzindu-l gemând ușor și văzându-i ochii întunecându-i-se de dorință. Nu o privea ca pe o fată pe care o cunoștea de o viață, nici ca pe cea mai apropiată prietenă a surorii lui, nici ca pe o văduvă...

Ci ca și cum ar fi fost o băutură pe care o dorea mai mult decât viața însăși.

Nu se desprinsese din îmbrățișarea lui decât atunci când din cadrul ușii se auzi un zgomot, dar totuși nu se întoarse pentru a vedea cine era acolo.

— *Georgie*, zise Carolyn, din ușă.

Se întoarse încet. Carolyn râdea și-i întindea mâna.

— Dacă nu vrei să se iște un adevărat uragan de

șușoteli bârfitoare, ai face bine să vii cu mine acum.

Georgina se puse în mișcare, însă nu se putu abține să nu arunce o privire înapoi tocmai când ieșea din cameră.

Hugh stătea rezemat de perete, cu capul pe spate, privind-o cum pleca. Era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată: bărbatul acesta uriaș și frumos, cu părul răvășit de mâinile ei, cu ochii întunecați de dorință, privind-o. Uitându-se după ea.

Și zâmbetul acela!

Era senzual, era jucăuș, era ademenitor.

Fu nevoie să facă un efort pentru a-i întoarce spatele.

— Nu uita că mâine-dimineață mergem să călărim, strigă el în urma ei.

Carolyn chicoti.

— Te oferi să mă însoțești la o plimbare călare, frățior scump?

Hugh mârâi la ea, după care, când Georgina îi aruncă din nou o privire furișă peste umăr, adăugă:

— Mâine, Georgie.

Îi ordona efectiv... iar ea ar fi trebuit să pună piciorul în prag. Ar fi trebuit să...

Încuviință din cap.

Capitolul 20

A doua zi dimineață, când Georgina coborî pe scara interioară, aproape toți domnii erau prezenți în antreu. Din câte se părea, grupul de invitați – sau, cel puțin, bărbații – avea de gând să pornească din nou la vânătoare de potârnică.

Era îmbrăcată în cel mai bun costum de călărie pe care-l avea, cu o jachetă verde, de nuanța cojii de măr, cu fireturi negre, împletite, și marginile tivite cu aceeași culoare,

și observă cu încântare efectul pe care-l avea asupra mai multor bărbați care o urmăriră cu privirea în timp ce cobora treptele. Această jachetă îi pune în evidență bustul și șoldurile într-un mod cum nu se poate mai mulțumitor. Singurele elemente mai reușite decât costumul pe care-l purta erau pălărioara drăguță (verde, cu o pană zburdalnică) și cravașa pe care o avea în mână. Nu că ar fi folosit vreodată o cravașă, însă, atâta timp cât aceasta era împodobită cu un ciucure splendid, verde cu negru, merita purtată drept accesoriu.

— Ce mă bucur că vii cu noi la vânătoare, spuse marchizul de Finchley, înaintând către baza scărilor și privind-o cu chipul luminat de un zâmbet larg tir întâmpinare. Avem o mulțime de doamne leneșe aii i printre care și soția mea, astfel că grupul de vânătoare este alcătuit – în mod cât se poate de nefericit – exclușii din bărbați.

— Asta e o aiureală, replică Georgina, zâmbindu-i gazdei sale în timp ce cobora ultima treaptă. Dacă aș veni cu voi, n-ați mai putea să scuipați și să spuneți glume deocheate după pofta inimii.

— Ați auzit-o pe aia cu văduva și preotul? întrebă DuPreye, venind spre ea, pentru a o lua de braț.

— Din fericire, nu, răspunse ea, ferindu-se de el.

Mâna lui se strecură din nou către ea și o prinse de cot.

— Sunteți echipată pentru o plimbare călare, Lady Georgina. Eu, unul, aș fi cum nu se poate mai încântat să vă însoțesc, în loc să mășșăluiesc prin poieni, cu ochii în patru după vreo pasăre, două.

Finchley o cunoștea pe Georgina cam de când se căsătorise cu Carolyn și își dădu seama, după expresia întipărită pe chipul ei, cât de mult își dorea cea mai apropiată prietenă a soției lui să-și petreacă dimineața cu libidinosul domn DuPreye.

— În niciun caz, zise el, bătându-l încet pe spate pe DuPreye. Ai jurat că azi o să împuști cel puțin două păsări, ai

uitat? Asta după ce ieri ai ratat de fiecare dată, asta ca să nu mai zic nimic de faptul că era să-l împuști pe Oakes.

DuPreye îi aruncă o privire acră.

— Din moment ce faci atâta vâlvă despre acest accident nefericit, poate v-ar fi mai bine fără mine. Oricum, i s-ar fi putut întâmpla oricui.

— Ba insist, să știi că insist, spuse Finchley, voios. Mai mult ca sigur, Lady Georgina o să iasă la o plimbare ușoară pe moșie. Asta în timp ce noi, bărbații, trebuie să aducem materia primă pentru masa de seară. Unul dintre vecinii mei fermieri, domnul Bucky Buckstone, a fost atât de amabil încât să ne ofere acces liber în pădurea de pe proprietatea lui, DuPreye. Acolo chiar și cel mai neîndemânatic dintre vânători poate să se bucure de succes, nu că te-aș descrie vreodată *pe tine* a fi astfel, bineînțeles.

— N-ar trebui să ratați ocazia, contribui și Georgina, aruncându-i lui DuPreye o privire atât de glacială, că ar fi descurajat orice gentleman demn de acest apelativ. Rar se întâmplă să merg călare mai mult de zece minute, așa că pentru dumneata ar fi o dimineață irosită.

— Rămâne pe altă dată, spuse DuPreye, renunțând. Poate chiar pe mâine-dimineață.

— Putem să vorbim ceva între patru ochi, Lady Georgina? întrebă Finchley, oarecum pe neașteptate. O conduse într-un salonaș alăturat și spuse, fără nicio altă introducere: Am dat de un mare necaz.

— Cum adică? întrebă ea, holbându-se la el, surprinsă. E vreo problemă cu partida de vânătoare?

— N-are nicio legătură cu asta. E vorba despre cadoul pentru ziua de naștere a Carolynei.

Își trecu degetele prin păr, distrugând coafura elegantă aranjată de către valetul lui în dimineața respectivă.

— Dar care e problema?

— Aveam un dar absolut minunat. Angajasem întreaga trupă de la Royal Court Theatre, care avea să monteze aici A

douăsprezecea noapte, în sala noastră de teatru, mâine-seară.

— Ah, lui Carolyn o să-i placă la nebunie! exclamă Georgina. Ești un soț minunat!

Maxilarul lui se încleștă nervos.

— Ideea *era* una bună.

— Și ce s-a întâmplat?

— Actorii nu mai vin. Aseară a sosit un mesager, să ne spună că cei mai mulți dintre actori au fost băgați în închisoare de un judecător, în Bath. Din câte se pare, au pus în scenă o piesă în care prințul regent era satirizat, iar unii dintre spectatori s-au simțit ofenșați. Idioții! Regentul este chiar cel care susține trupa respectivă!

— Dar ai putea încerca să-i scoți pe cauțiune, nu? sugeră Georgina.

— Sunt în *Bath*, sublinie el, cu tristețe în glas. În Bath. Adică la trei zile cu trăsura de aici. I-am promis Carolyni un cadou special, iar partea cea mai proastă e că ea știe că e ceva legat de teatru.

— Ai o sală de teatru aici?

Finchley dădu aprobator din cap.

— Carolyn a aflat că pusesem să fie pregătită pentru un spectacol, deși nu și că le promisesem o mică avere actorilor aceluia ca să vină până aici, în Dales. Iar acum ea se așteaptă la un spectacol pentru mâine-seară, iar eu n-am ce să-i mai ofer.

— Eu n-am jucat niciodată într-o piesă, zise Georgina, îmi pare atât de rău că nu te pot ajuta...

— N-am vrut să sugerez că ar trebui să joci în locul lor. Voiam doar să te rog, dacă nu e prea mare deranjul, să arunci o privire la târg, dacă tot ieși la plimbare în dimineața asta. Majordomul meu a auzit că ar fi prin zonă și o trupă de actori care merg din târg în târg. Și satul nu e decât la vreun kilometru și jumătate de aici, se ajunge foarte ușor acolo, doar urmezi drumul.

— Bineînțeles că mă duc, spuse Georgina. Dacă dau de orice fel de actori, o să le spun să vină la conac mâine, la opt.

— Poți să-i chemi și dacă nu e vorba despre altceva decât despre niște simpli jongleri, spuse el, cu o mină mult mai fericită. O să dau poruncă să vină cu tine doi servitori.

— Nu e nevoie.

— A, nu, insist. Dacă te-ai plimba doar pe moșia mea, n-ar fi niciun pericol, dar chiar n-aș vrea să te duci în sat fără un însoțitor. Din câte am văzut, nu ai nicio servitoare care să vină cu tine.

— N-o să fiu singură, spuse ea, știind foarte bine că pe buze îi juca un zâmbet reținut, dar prostesc.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

— O, Doamne! Toți domnii, cu o singură excepție, mă însoțesc la vânătoare. Nu-mi spune că ți-ai găsit numele scris pe o anumită listă?

— Asta sigur nu! Își ridică bărbia, într-un gest mândru. La urma urmei, suntem prieteni din copilărie. Eu nu-s genul de femeie care să fie trecută pe o listă.

Marchizul îi adresează un zâmbet, și Georgina își spuse în sinea sa – nu pentru prima dată – că prietena ei era o femeie foarte norocoasă.

— Sunt de acord cu tine, spuse el, dându-i dreptate. Ești o ființă mult prea originală pentru a fi trecută pe o listă de nume, Lady Georgina. Sper să ai parte de o dimineață plăcută. Și, știindu-l pe cel cu care-ți vei petrece acest timp, sunt destul de convins că așa va fi.

*

Hugh tocmai începea să cocheteze cu ideea de a se întoarce la conac și de a o smulge pe Georgina de sub plapumă când doamna respectivă își făcu apariția la grajduri.

Arăta ca o cutie de bomboane rafinate și scandalos de scumpe, cu panglicile ondulate de vânt, cu ciucurii ei și pana

de la pălărie. Cârliionții ei frumoși erau strânși în creștet, iar peste ei stătea o pălărioară de-a dreptul absurdă. Sub braț ținea o cravașă, iar talia îi era mai subțire decât îi fusese dat lui să vadă vreodată la vreo femeie.

Timp de câteva secunde după ce-o văzu în dreptul gardului, Hugh nu reuși nici măcar să găsească în minte cuvintele potrivite pentru a o saluta.

Își recăpătă controlul asupra vorbirii abia când zâmbetul ei jucăuș începu să se stingă și spuse:

— Georgie, mă eclipsezi total.

Instantaneu, pe buzele ei reapăru zâmbetul acela ștrengăresc.

— Croitoreasa mea e franțuzoaică, spuse ea, cu o evidentă lipsă de modestie. Ți place?

Făcu o piruetă pentru el.

În ultimii zece ani, surorile lui făcuseră piruete în fața lui de nenumărate ori. Învățase foarte mult din toate aceste manifestări. Niciodată, dar niciodată nu trebuia să spui că un corsaj era o idee prea strâns, că o fustă era un pic prea scurtă. Niciodată nu trebuia să remarci că o rochie stacojie făcea ca un nas roșu să pară și mai colorat sau că dungile orizontale nu erau neapărat cea mai potrivită idee.

Secretul succesului erau laudele. Laude și iar laude.

Așa că deschise gura... și nu reuși să scoată niciun sunet. Talia Georginei era atât de subțire, încât avea impresia că ar fi putut s-o cuprindă cu o singurii mână. Gâtul îi era înconjurat de un guler ușor, ca o spumă, pe care ar fi vrut să-l sfâșie pentru a-i vedea pielea frumoasă. Reuși să-i zărească gleznelor pentru o fracțiune de secundă, iar acestea se dovediră a fi cele mai zvelte și mai delicate glezne pe care și le-ar fi putut închipui.

Pe scurt, costumul ei de călărie îl făcu să-și dorească un lucru anume, un singur lucru: să o ia pe sus, în brațe, să intre în grajd și să o așeze pe o grămadă de paie.

Ar fi fost de preferat o grămadă de paie, însă nu l-ar fi

deranjat nici să o țintuiască de un zid solid.

— Hugh? întrebă ea. Nu-ți place costumul meu?

Totuși, nu părea deranjată deloc, iar Hugh avea o bănuială că putea să-și dea seama exact ce efect avusese asupra lui.

— Da. Hugh se întoarse înainte ca ea să-și poată da seama că efectul respectiv se vădea mult prea evident în pantalonii lui. Iapa lui Carolyn e deja înșeuată și te așteaptă.

Georgina porni către iapă, legănându-se obraznic în mers. Așa că el o ridică în șaua de damă și încălecă pe Richelieu fără să-i arunce nici măcar o privire.

În primele câteva minute, fu ocupat să-i arate lui Richelieu care erau regulile pe care trebuia să le respecte. Deja știa cum să-l ia. Rar i se întâmplase să lucreze cu un cal mai temperamental și mai impetuos decât el. Nu era deloc răutăcios, dar, pe de altă parte, îi plăcea teribil de mult să cocheteze cu limitele neascultării.

Evident, plăcerile unei plimbări pe aleea care pornea din fața conacului Finchley erau suficiente pentru a-l încuraja pe Richelieu să se ferească de o insectă în zbor, să se prefacă speriat de o rândunică pe care o văzu țâșnind de pe creanga unui stejar și, în general, să se comporte ca un animal fericit și iute din fire.

Mâinile și glasul lui Hugh fură preocupate ceva vreme să-i reamintească lui Richelieu că nu era stăpânul moșiei și că eticheta nu permitea nicidecum tresăriri și cabrări.

Nici nu se uită înspre Georgina până când nu intrară pe un drum de țară. Tocmai îl făcuse pe Richelieu să se liniștească, după ce acesta încercase, jucăuș, să atingă un nor cu copitele din față, când își dădu seama că aceasta era albă ca varul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, oprindu-se în drum.

Evident, Richelieu își dădu seama că tonul folosit era serios, așa că încetă orice manevră neastâmpărată și își ciuli urechile, semn că asculta cu atenție și aștepta ordine.

— Nimic, răspunse ea, forțându-se să schițeze un zâmbet. Ce cal temperamental!

— Se joacă și el, spuse Hugh. I-am permis să se dea în spectacol pentru că nu vreau să-i înăbuș personalitatea. Dar vezi ce băiat bun e? E foarte ascultător când simte în vocea mea că nu e de glumă. Doar nu te-a supărat să-l vezi cabrându-se și ridicându-se în două picioare, nu?

— Bineînțeles că nu, replică ea.

Însă își ținea privirea ațintită înainte. Din cauza pălărioarei aceleia interesante și a penei încovoiate proptite absurd de aceasta, Hugh nu-i putea vedea nici măcar profilul.

Îl urni pe Richelieu puțin mai aproape, suficient cât să se aplece către ea și să-i înșface pălăria. Aceasta se desprinsese cu un zgomot slab, aruncând un ac de păr în praful de pe drum.

— Ce faci? întrebă ea, pe un ton poruncitor, în timp ce obrazii i se colorau, de indignare.

Hugh îi zâmbi larg.

— Nu te pot vedea, cu chestia asta pe cap.

— Nu e o *chestie*, răspunse ea înfierbântată. E o pălărioară de călărie, ba chiar cea mai la modă asemenea pălărie din toată Londra.

— Îmi dai un sărut?

— *Poftim?*

Hugh se apropie și mai mult, aplecându-se încet către ea.

— Sărută-mă, îi porunci, doar ca să verifice dacă cum avea să reacționeze la îndemnul sincer din glasul lui la fel de frumos ca Richelieu.

— În niciun caz, răspunse ea, pe un ton într-atât de scandalizat, încât ai fi crezut că era o matroană de cinci zeci de ani. Și-apoi, noi doi chiar nu avem de ce să n-o sărutăm.

— Aici greșești, zise Hugh. Tocmai mă gândeam că, dacă m-ai săruta, n-aș mai arunca pălărioara asta ridicolă

peste zidul ăla de acolo.

Georgina își ridică năsulul frumos, cu o mișcare trufașă.

— Eu nu-s genul de femeie care să cedeze în fața unui șantaj. Apoi adăugă: Dacă-mi arunci pălăria, o să te spun surorii tale.

În mod normal, această amenințare l-ar fi pus în încurcătură. Hugh nu suporta să fie mustrat de surorile sale, mai ales de Carolyn. Dar nu voia ca Georgie să poarte o pălărie ca aceea, o pălărie atât de șic încât arăta ca o... ca o ducesă. Așa că o aruncă.

Georgina își opri calul.

— Se pare că mi-am pierdut unul dintre accesorii.

— Chiar așa? Întrebă el, distrându-se la nebunie.

— Trebuie să te rog să mi-o aduci înapoi, spuse ea.

Bărbia îi era înclinată într-un unghi care trăda o fermitate demnă de un general. Își aținti ochii asupra lui și, pentru o secundă, Hugh se simți pierdut. În soarele dimineții, aceștia erau de un violet cețos, tiviți cu gene lungi și întoarse.

— Georgie, zise el răgușit, întinzându-și încet brațele către ea.

Însă, bineînțeles, ea era o amazoană experimentată, iar iapa ei reuși să se retragă repede dincolo de zona în care el ar fi putut-o atinge.

— Pălărioara mea, *dacă* ești drăguț.

Ei bine, și el putea intra în jocul acesta, așa că Hugh sări din șa și îl priponi tacticos pe Richelieu de un stâlp, pentru ca acesta să poată savura iarba care creștea pe marginea drumului. Apoi sări peste zidul jos din piatră, în direcția în care azvârlise pălăria, și se aruncă la pământ.

Stătea întins într-o poiană cu trifoi. Deasupra lui, cerul avea o nuanță pală de albastru care-l ducea cu gândul la culoarea laptelui smântânit. Albinele dansau de pe o floare de trifoi pe alta. Își trase eșarfa de la gât și o îndesă în

buzunarul hainei.

Capitolul 21

Trecură cel puțin cinci minute până ce Hugh auzi o bufnitură, iar capul Georginei se iși deasupra zidului.

— Din câte văd, ai căzut. Glasul ei avea o inflexiune tensionată pe care și-o amintea din copilărie, de când ea n-avea decât șase, șapte ani. Georgina avusese întotdeauna tendința să comenteze evenimentele în loc să se arunce în vârtoarea lor.

— Hai să stai cu mine aici, o invită el, pe un ton leneș, fără să se ridice, așa cum ar fi trebuit să o facă orice domn în prezența unei doamne.

— Adică să mă cocoț pe zidul acesta, după care să mă arunc de acolo în iarbă?

— Da, rosti el, cu o ardoare sinceră.

— După care să te sărut în iarbă, presupun?

De fapt, el cam spera că aveau să facă dragoste în iarbă, însă i se păru că n-ar fi fost prea prudent să spună asta.

— Mi-ar plăcea la nebunie să te sărut aici, întins pe iarbă. Pot să te trec peste zid?

Se ridică, pregătit să o ajute să ajungă alături de el.

— Hugh, ce Dumnezeu vrei tu de la mine?

Ochii ei erau plini de uluire.

Acesta veni mai aproape și îi zâmbi.

— Un sărut.

— Și de ce-ai vrea, dintr-odată, să mă săruți pe mine, o văduvă, prietena surorii tale? Sunt în preajma ta de ani buni. Am petrecut Ajunul Bobotezei împreună, și nu cred că ai făcut altceva decât să-mi adresezi în treacăt ceva urări de sezon.

— Aveam o iapă care era pe punctul de a fâta, protesta el. Cred că nici nu am intrat în casă câteva zile. Am stat tot timpul în hambar.

— N-aș avea de unde să știu, răspunse ea sec. Chiar și când ne aflam în aceeași încăpere, de-abia dacă-mi adresai două cuvinte.

— Nu mi-am dat seama niciodată că mă purtam așa, spuse Hugh, conștient că avansa pe gheață subțire. Nu te vedeam.

— Ba bineînțeles că mă vedeai, zise ea. La fel de clar cum văd eu pălăria mea, care stă proptită de creanga aia de acolo. Așa că ai putea, te rog, să o iei, să mi-o dai și să-ncetezi cu prostiile, astfel încât să ne putem continua drumul către sat?

— Când sunt cu tine, mă simt caraghios și irațional, declară el, știind că asta era adevărul gol-goluț.

— Acum, că ai reușit să mă *remarci*? întrebă ea.

Glasul ei avea o inflexiune care-i spuse cât se poate de clar ce părere avea despre comportamentul său de anul trecut. Și din urmă cu doi ani. Și, cel mai probabil, chiar și din cel de dinainte.

— Nu e vorba numai despre tine, spuse el. Nu vedeam pe nimeni.

— Ce vrei să spui?

— Adică nu-mi aduc aminte decât vag de Ajunul Bobotezei. Mă gândeam la caii mei. Știu că surorile mele se agitau de colo-colo, că erai și tu prin preajmă, și Finchbird, bineînțeles. A, și mătușa Emma.

— Plus încă alte patru, cinci persoane, sublinie Georgina.

— Nu le-am văzut. Nu-mi amintesc. Aveam o iapă care fătase doi mânji. Dar îmi aduc aminte că te-am privit și mi-am zis că aveai ochii foarte triști, dar nu știam ce să-ți spun sau cum să te alin, așa că pur și simplu m-am dus să-mi văd de cai.

Georgina pufni. Era un sunet elegant, demn de o doamnă, însă era totuși un pufnet.

— Dar te văd acum, se aventură el.

Georgina rupsese o crenguță de gherghin și o tot învârtea în mâini. Vederea degetelor ei delicate isca un soi de foame teribilă și cotropitoare în corpul lui, o poftă nebună de a-i da jos mânușile și de a-și lipi buzele de palma ei.

— Nu cred că vreau să fiu văzută de către tine, spuse ea, fără să se uite la el.

— Cum adică?

Îi ridică bărbia cu degetele, astfel că ea fu nevoită să-i înfrunte privirea.

— Nu știi nimic despre viață.

La un asemenea reproș, replica lui veni direct:

— Care-mi sunt lipsurile? Spune-mi, te rog, și o să iau măsuri.

Gravi și triști, ochii ei căpătară brusc o nuanță violet-închis.

— Tu nu vezi... pur și simplu nu înțelegi.

— Acum te văd, Georgina. Crede-mă, n-aș putea niciodată să mă întorc la starea aceea în care să intru într-o încăpere și să nu știu imediat dacă ești și tu acolo. Și nici n-aș vrea una ca asta, adăugă. Întotdeauna o să mă uit mai întâi după tine. Glasul îi era pasionat, ferm, și, deși întregul concept era cu totul inedit pentru el, în adâncul inimii știa că spunea adevărul. Era schimbat pentru totdeauna.

— Oamenii mor, Hugh. Mor.

Chipul ei era atât de palid, încât Hugh ar fi putut să-i numere pistruii adorabili care-l punctau din loc în loc.

— Știu asta. Luna trecută am fost și eu la un pas de moarte.

— Tocmai asta e problema! *Nu* conștientizezi asta.

— Ba bineînțeles că da. Știu că există o anumită probabilitate, și tocmai de aceea am rugat-o pe Carolyn să-mi facă lista aia. Doar nu crezi că mi-aș toci pantofii pe podelele

sălilor de bal fără un motiv al naibii de bun, nu?

Surâsul din ochii ei era nuanțat de tristețea aceea pe care el o detesta.

— Nu.

— Doar dacă ai fi tu acolo... spuse el, știind că acesta era adevărul.

Georgina strâmbă din nas.

— Frumoasă întorsătură de frază.

— Și foarte adevărată. Acum.

— Ce vreau să spun eu e că tu nu conștientizezi că moartea e o realitate. Dar să știi că este, Hugh. Chiar este. Azi ești, mâine nu. Și e foarte posibil ca și tu să te trezești în situația asta, date fiind pericolele activităților în care ești implicat.

— Doar nu-ți faci griji din cauza poznelor lui Richelieu, nu-i așa? Mai ales că și calul tău avea asemenea apucături! Știi foarte bine că n-o să cad din șa când se joacă așa.

— Știu, dar oricum m-am speriat.

Hugh știa că vorbea serios.

— Nu vreau să-mi fie frică, spuse ea, cu aceeași sinceritate tristă ca a lui.

Asta era o lovitură directă.

— Nu sunt prea sigur că înțeleg ce vrei să spui, rosti el cu grijă.

— Ești ca un băiețandru, Hugh. Nu înțelegi cât de fragilă e viața. Nu-ți dai seama că firul se rupe pur și simplu, dintr-o clipă în alta.

— Georgie...

— Ești un băiețandru, spuse ea sec, privindu-și din nou mânușile.

Deci ea considera că nu era suficient de matur pentru ea. Chiar voia un bărbat mai în vârstă, așa cum spusese Carolyn. Toată pasiunea aceasta care exista între ei, despre care el știa al naibii de bine că n-avea să dispară niciodată...

Trebuia să fie sigur. Nu putea să renunțe pur și simplu

la ea.

— Insinuezi că nu vrei să te măriți cu mine?

— Nu m-ai cerut în căsătorie, dar da, așa e.

Îi întâlnește privirea cu calm, iar el nu descifrează în ochii ei altceva decât hotărâre.

— Pentru că nu sunt îndeajuns de bărbat pentru tine.

— Nu am zis-o ca pe o insultă, spuse ea, cu sinceritate. E... e minunat pentru tine faptul că te poți bucura de prezent, de fiecare secundă. Pur și simplu, lucrurile stau altfel pentru mine.

— Pentru că soțul tău a murit. Și, dacă te-ai recăsători, Georgie... Tonul lui era un pic dur, așa că făcu un efort conștient să și-l mai îmblânzească. Ce fel de bărbat ai vrea?

— Ți-am spus! exclamă Georgina. Nu vreau să mă mai mărit. Niciodată.

— Dar hai să zicem că ai vrea. Descrie-mi și mie un *bărbat*.

— Nu e o exprimare prea fericită, spuse ea în șoaptă.

— Atunci descrie-mi genul de bărbat care ar înțelege ce spui tu acum.

— Cred că e important să conștientizezi faptul că oamenii chiar mor, spuse ea. Chiar se întâmplă așa. Tu îți duci zilele ca și cum n-ai crede că așa ceva este posibil. Ai douăzeci și opt de ani, și tocmai ți-ai revenit dintr-o comă de o săptămână. Și totuși, n-o să te lași niciodată de îmblânzit cai, nu?

Hugh clătină din cap.

— Tu ești convins că moartea n-o să vină niciodată după tine, declară ea. Ai impresia că regulile nu se aplică și în cazul tău.

Ar fi putut să o contrazică. Dar la ce bun? Faptul că o femeie considera că nu erai suficient de copt, că încă erai un băietan însemna că nu te respecta. Și măcar un lucru învățase și el din munca cu animalele, dar și cu oamenii: respectul nu putea fi cerut.

În decursul anilor, întâlnise o mulțime de oameni care nu-l respectau. Care îl considerau că era necioplit și nesăbuit pentru că nu-i plăcea să se îmbrace în haine de brocart și mătase, care credeau că era o prostie să nu-i pese de postul de parlamentar pe care i-l garanta titlul său și care nu înțelegeau cum îi putea plăcea să asude și să se murdărească antrenând cai.

Dar niciunul dintre ei nu-i împlântase un asemenea pumnal în inimă.

Georgina nu-l respecta.

Dădu din cap în semn de acceptare.

Apoi se duse și-i luă pălăria. Trase adânc aer în piept, își întinse un zâmbet pe față și se întoarse.

— În regulă, roști, folosindu-se de experiența acumulată în anii în care-și luase un aer vesel de față cu surorii lui. Hai să pornim spre sat, da?

— Hugh, îl chemă ea, după ce acesta trecu din nou peste zid, către ea.

Bărbatul își putea da seama, după vocea ei, că era tristă.

Se forță să schițeze un alt zâmbet, însă, de data aceasta, nu se mai uită în ochii ei. În loc de asta, o urcă în șa și îl aduse pe Richelieu. Calul înțelese imediat că distracția se terminase și porni la pas pe drum, arătând că era și avea să fie, într-adevăr, un animal inteligent, cu ascendență nobilă.

Hugh își impuse să se gândească la asta, nu la femeia care mergea lângă el. Avea să treacă peste asta. Bineînțeles că da. Povestea aceasta era ca un incendiu devastator care trecuse peste el, ca un vis în toiul nopții, la fel di imaterială ca acesta. O străfulgerare puternică și efemeră care fusese dintru început sortită pieirii.

Georgie încercă să spună una, alta, așa că, într-un final, Hugh preluă controlul conversației, întorcându-se cu fermitate spre subiectul cailor. Din moment ce el nu avea mare lucru de spus despre asta, îi vorbi despre liniile

genealogice ale cailor pe care îi avea în grajduri, inclusiv cele din Scoția.

Satul Parsley nu avea decât o singură stradă pietruită, care trecea chiar prin mijlocul lui, iar aceasta era înțesată dintr-un capăt în altul cu oameni veseli, care strigau diverse lucruri. Pe marginea străzii erau trase mai mult căruțe, din care se vindeau tot felul de mărfuri, de lu păpuși la plăcinte cu carne.

Hugh își opri calul.

— Târgul e în toi. Probabil aici s-au adunat toți fermierii din locurile din împrejurimi aflate la cale de două ceasuri.

— Unde crezi că îi putem găsi pe actori?

— În cârciumă, răspuse el. Când nu au spectacol, actorii beau. În plus, n-am mâncat nimic de dimineață și mi-ar plăcea tare mult câteva felii de costiță.

— Nici eu n-am mâncat, de fapt, mărturisi Georgie.

— Având în vedere că e așa aglomerat, va trebui să descălecăm și să ne conducem caii de căpăstru.

— Știi unde e hanul?

Hugh își ridică brațele pentru a o coborî din șa, luându-și mâinile de pe talia ei imediat ce Georgina nu mai avu nevoie de susținerea lui.

— Am fost aici de vreo câteva ori, cu Finchbird. În Parsley nu sunt decât două clădiri importante: cârciuma și biserica. Biserica e acolo. Noi o luăm în cealaltă direcție.

Porni înainte, ducând bidivii de căpăstru. Nu putu să nu observe că, în drumul lui, femeile pe care le întâlnea îi aruncau câte un zâmbet, fixându-l cu ochi scăpărători și plini de invitații. O fetișcană brunetă, care-și unduia obraznic șoldurile pline când mergea, îi făcu efectiv semn cu mâna, chemându-l la ea, iar Hugh îi răspuse cu un râset încântat.

— Te distrezi? auzi un glas de lângă el.

Hugh își coborî privirea către ea. Georgie își prinsese

din nou pălărioara pe cap, astfel că nu-i putea vedea decât cel mult vârful nasului, teribil de iritat de purtarea lui. Bine. Nu-i prindea deloc rău frumoasei Lady Georgina să afle că alte femei îl considerau destul de copt pentru ele.

— Da, răspunse el, destul de sincer. M-ai făcut să mă simt ca un băiețandru, Georgie. Ca fiind nimic altceva decât un prostovan necopt la minte. Deci da, mă distrez acum. Spunând acestea, îi adresă un zâmbet larg unei frumuseți cu buzele roșii precum cireșele, care stătea cocoțată pe latura unei căruțe, cu picioarele legănându-i-se peste marginea acesteia. Fetișcana îi trimise o beza și îi strigă ceva ce el nu putu desluși.

— Sunt chiar lângă tine, zise Georgina, clocotind de furie. În ochii tuturor ușuraticelor acestora, aș putea foarte bine să fiu nevasta ta!

— Da, femeile sunt tare ciudate în privința asta. Sunt atente la bărbați, nu la femei. De exemplu, dacă DuPreye ar fi aici, fetișcanei ăleia puțin i-ar păsa că e însurat – și și-ar da imediat seama că nici pentru el nu ar conta acest lucru.

— Deci ești...

— Dacă aș fi fost, într-adevăr, partenerul tău, bineînțeles că n-aș zâmbi altor femei, sublinie el. Richard cum se comporta când venea vorba despre așa ceva?

— *Niciodată* nu le zâmbea altor femei.

Hugh putea crede una ca asta. Soțul Georginei arăta ca un om căruia îi curgea lapte prin vene, nu sânge. Și, dacă stătea să se gândească, poate că ea căuta în continuare același gen de bărbat.

Lăsa să-i scape un oftat. Pana aceea absurdă de la pălărioara ei îi mângâia umărul; putea vedea masa roșcată a cârlionților ei; ar fi dat orice să o poată trage mai aproape și să-i sărute vârful nasului. Nu era ca și cum i-ar fi păsat cuiva ce făceau ei. Strada era un amalgam de oameni, deloc interesați de doi aristocrați care-și conduceau caii printre ei.

— Black Lion e chiar înainte, zise el, făcând semn cu

capul în direcția clădirii lungi și joase.

— Ce firmă ciudată au, fu de părere Georgina.

În ochii lui Hugh, aceasta semăna cu un ac de siguranță gigantic.

Toată situația îi umplea inima de durere. Iar aceasta nu era o senzație des întâlnită la bărbați, și, chiar dacă Georgina îl considera imatur, el știa foarte bine ce era.

Era un *bărbat*. Un bărbat care avea nevoie de o halbă de bere înspumată.

Capitolul 22

Georgina era cum nu se poate mai confuză – și tristă. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe buza unei prăpăstii fără fund. Era același gen de durere care o înghițise după moartea lui Richard.

Nu, mâinile acelea nu erau imature. De-a lungul încheieturii se reliefa o cicatrice pe care o putea distinge după dunga de culoare albă care brăzda pielea aceea bronzată.

— Ce-ai pățit la încheietură? îl întrebă.

Hugh o auzi, însă nu se întoarse, ci își continuă sporovăială, apoi îi dădu bărbatului o monedă și-i întinse căpestrele celor doi cai.

— Un mic accident, răspunse după aceea, pe un ton nepăsător.

Dispăruse. Focul acela frumos dintre ei, felul în care o privea și o făcea să se simtă atrăgătoare, cu adevărat atrăgătoare, pentru prima oară de când se încheiase căsătoria ei... Totul dispăruse ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Intrând în urma lui în hanul aglomerat, Georgina se simți de parcă ar fi fost coada unui păun. Toate privirile se

întoarseră către Hugh, după care o țintuiră pe ea.

În cârciumă nu mai era nicio altă doamnă.

— Hugh, rosti ea.

Abia dacă-și auzi glasul în hărmălaia din încăpere, însă el se întoarse imediat.

— Da?

— N-ar fi mai bine să luăm un salonaș privat?

— A, n-au așa ceva aici, răspunse el. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Nu, spuse ea, destul de slab.

Până o conduse el la o masă aflată lângă o fereastră joasă, avu la dispoziție suficient timp cât să-și dea seama că era nu doar singura doamnă din cârciumă, ci singura *femeie*. Se așezară.

Masa era înnegrită de vreme și brăzdată de tot felul de inițiale crestate cu cuțitul de diferiți clienți. Și nu era nici prea curată. Georgina nici nu-și putea ridica ochii, pentru că tot întâlnea privirile bărbaților ațintite asupra ei, fapt ce o făcea să se simtă stânjenită. Păreau... Ei bine, curioși. Și lacomi. Aproape ca și cum și-ar fi închipuit că...

— Cred că au impresia că ești amanta mea, zise Hugh vesel. Nu sunt prea obișnuiți cu standardele tale de eleganță.

Georgina înghiți în sec.

— Nu-ți face griji. Nimeni n-o să se apropie de tine cât sunt eu aici.

Un cârciumar veni la ei și-i aruncă aceeași privire ca toți ceilalți, ca și cum ar fi fost scumpă, dar totuși disponibilă.

— Micul dejun, comandă Hugh. Orice ai. Mi-e foame, și sunt sigur că și doamnei îi e. Și, mai important, vrem să stăm de vorbă cu orice fel de actori care au venit cu bâlciul, dacă sunt pe aici.

— Beau acolo, în spate, zise cârciumarul și se îndepărtă fără să mai scoată vreun cuvânt.

Georgina își plecă privirea și se trezi că urmărea cu

degetul conturul literelor care formau unul dintre cuvintele scrijelite în suprafața mesei.

— Mingiuțe, citi Hugh cu glas tare, aplecându-se ușor către ea.

Georgina își trase degetul înapoi, ca și cum s-ar fi ars.

— O adevărată doamnă, remarcă Hugh, amuzat.

Purta o haină neagră, simplă, care îi stătea mulată pe umeri. Își dăduse jos eșarfa de la gât – asta dacă avusese așa ceva –, iar gâtul îi era la vedere, amintindu-i de pielea aceea aurie care se continua pe sub cămașă.

Costumașul ei atrăgător îi părea prostesc și mult prea sofisticat. Își dădu jos pălăria cu o mișcare rapidă și o puse pe podea, lângă scaun. Cravașa cu ciucuraș i-o dăruî unui băiat care alerga printre mese, călare pe coada unei măhuri. Văzând-o, acesta începu să chiuie de bucurie.

Și-ar fi dat jos și jacheta aceea absurdă, dacă ar fi putut. Era prea strâmtă pentru o doamnă respectabilă, pentru o văduvă. Probabil o făcea să arate ca o oaie împopoțonată, ca o femeie în vârstă care se străduia prea tare să fie tot ce n-avea să mai poată fi vreodată.

Richard ar fi spus așa ceva. Soțul ei avea niște idei foarte ferme legate de ce ar trebui și ce n-ar trebui să poarte femeile. De fapt, cele mai reușite discuții ale lor fuseseră cele despre toaletele femeilor. Se duceau la teatru și șușoteau pe tot timpul spectacolului, discutând despre costume și decoruri. După care se întorceau acasă și disecau vestimentația tuturor celor aflați în public.

Gândindu-se la asta, își simți ochii asaltați de lacrimi. Richard fusese cum nu se poate mai disprețuitor la adresa femeilor care se străduiau prea mult, care nu puteau accepta faptul că îmbătrâneau.

Își putea aminti exact vocea lui, desființând-o pe vreo biată femeie trecută de treizeci de ani care avea îndrăzneala de a purta o rochie decoltată. Nu pentru că avea treizeci și ceva de ani, ci pentru că era văduvă. Se făcu mică,

gândindu-se la ce ar fi crezut Richard despre costumul ei strâmt de călărie și despre motivul pentru care și-l pusese. Abia când auzi glasul lui Hugh rostindu-i numele reuși să se smulgă din amintiri.

Hangiul se întoarse cu două farfurii cu câte un morman de ouă și costiță. Le puse în fața lor și spuse:

— Domnul acesta din spatele meu e domnul Lear, actor. Ați face bine să-i dați voie să se așeze, căci altfel, să vă zic drept, o să se prăbușească. A băut în spate de la răsărit încoace.

— *Lear*? repetă Georgina.

La o primă vedere, bărbatul care se afla în spatele hangiului nu părea nici pe departe demn de numele său cu rezonanțe shakespeariene. Purta o haină zdrențăroasă din piele și niște cizme mari, îndoite la genunchi. Dar, pe de altă parte... nici nu era genul de om pe care să-l subestimezi. Le surâse, lăsându-le impresia că era o persoană care putea foarte bine să comită o crimă cu zâmbetul pe buze.

— Da, Lear, exact asemenea celui mai măreț dintre marile personaje de tragedie, răspunse actorul, ocupând scaunul către care îi făcuse semn Hugh. Vă mulțumesc foarte mult, *my lord*. Ca să v-o iau înainte, *my lady*, vă spun că am împrumutat acest nume de la un rege, deși era un rege căruia îi plăcea tare mult să joace teatru, dacă-mi permiteți să subliniez asta. Ca actor, n-am niciun motiv să am un nume numai al meu, din moment ce-mi petrec cea mai mare parte din vreme fiind cu totul altcineva, așa că de ce să nu-mi aleg un nume care să-mi placă?

Era beat. Beat într-un mod fermecător, beat așa cum probabil era în cea mai mare parte a timpului. Vorbea doar puțin mai lent și se așeză la masă cu o relaxare totală, care arăta clar că era crișă. Cu toate acestea, era un om frumos, chiar și la cincizeci și ceva de ani cât părea să aibă, cu niște pomeți frumos conturați și cu ochii asemenea unor giuvaiere neglijate.

Georgina își dădu seama că, foarte probabil, chiar așa arătau și regii: chinuiți, cherceliți și obosiți.

— Știi la ce oră voia Finchley să aibă loc spectacolul? o întrebă Hugh.

Își lăsă jos furculița. Poate că micul dejun de pe masă nu era deloc rafinat, însă costița era extrem de gustoasă.

— La opt. Dumitale îți convine așa, domnule Lear?

— Ne-ați prins chiar într-o perioadă de decadență, zise Lear, cu o batjocură leneșă în glas. Am cam ruginit și ne cam uităm replicile. Dar, pe de altă parte, n-aveți cum să vă așteptați să găsiți o trupă mai acătării într-o fundătură ca Parsley.

— Ia ascultă, amice, interveni hangiul, făcându-și brusc apariția, ai grijă cum vorbești cât ești pe-aici, altfel te dăm afară cu un șut în dos, de nu te vezi! Doriți să vă aduc ceva de băut, dumneavoastră și doamnei? i se adresă apoi lui Hugh.

— Dar am putea și să improvizăm, continuă actorul, pe un ton oarecum visător. Știți, eu așa am și început. În Londra.

— Bere pentru mine și pentru domnul Lear și o limonadă pentru doamna, spuse Hugh. Ce fel de improvizații faceți? Jucați întotdeauna rolul regelui sau faceți uneori și pe nebunul?

— Întotdeauna joc rolul nebunului, dar totuși, uneori, mai sunt și rege, spuse Lear cu tristețe.

Își ridică halba de bere și luă o înghițitură.

— Aveți cumva o piesă potrivită pentru ziua de naștere a marchizei de Finchley? întrebă Georgina. Marchizul spunea că spera să pună în scenă *A douăsprezecea noapte* a lui Shakespeare.

— Pe-asta nu putem s-o jucăm, zise Lear, sec. Pot să vă ofer orice piesă tragică și romanțioasă, cu tot cu cadavre și cântece potrivite. Bătălii, femei strangulate, stafii de parte femeiască și bărbătească... Știți, e o diferență între un bărbat

și o femeie, ca stafii...

— Care e diferența aceasta? întrebă Georgina.

— Ah, păi bărbatul-stafie e obsedat de răzbunare, cred, spuse Lear, luând din nou o înghițitură de bere.

— Iar femeile-stafii de ce sunt obsedate? întrebă Hugh.

— De cântece idioate, răspuse Lear. La fel ca atunci când sunt în viață. Bântuie castelele cântând „*Salcie plângătoare, salcie plângătoare...*” pentru că i-a ridicat cineva fustele într-un tufiș.

— Salcie plângătoare? întrebă Hugh, mirat.

— E un cântec dintr-o piesă de-a lui Shakespeare, îi spuse Georgina.

— Aha, Shakespeare, zise Hugh, cu chipul luminându-i-se. Dacă e să mă-ntorc printre cei vii ca stafie, să știi că eu aleg obiceiurile femeilor, mai puțin cântatul efectiv. Cântecele idioate sunt mult mai distractive decât răzbunarea.

— *I-a ridicat fustele?* întrebă Georgina, în șoaptă.

Hugh începu să râdă, de după halba sa de bere.

— E fix ceea ce crezi tu că e, iubito.

„Iubito”. Cuvântul acesta i se cuibări în inimă.

— Putem să jucăm *Bătălia centaurilor*, incluzând idila unui eunuc, declară Lear, sau *Tragedia veselă a lui Pyramus și Thisbe*. Oricare dintre ele.

— Idila unui eunuc? întrebă ea, pe un ton plin de îndoieli.

— *Pyramus și Thisbe*, interveni Hugh. Un eunuc cam taie cheful la o aniversare, chiar dacă are o idilă. Măine la opt, domnule Lear. Majordomul de la conacul Finchley este domnul Slack. El o să vă conducă în sala de teatru când o să ajungeți acolo. Te-aș ruga numai să nu veniți gata costumați, să nu cumva să vă vadă marchiza.

— Atunci o să ne ascundem catifelele și coroanele scăpărătoare în cufere. *My lady... My lord...*

— Minunat, conchise Hugh sec. Ei bine, cred că ne-am terminat treaba aici.

Înainte ca Georgina să-și dea seama ce se întâmpla, o scosese deja din tavernă și o urcase din nou pe șaua iepei.

Din câte se părea, Hugh intenționa să mâne caii direct către casă, iar pentru ea acest gând era pur și simplu insuportabil. Ba chiar o umplea de o tristețe înnebunitoare, asta ca să nu mai vorbim despre furia îndreptată asupra propriei persoane. Deși nu putea – nu avea timp – să se gândească la toate implicațiile acestor lucruri.

— Unde crezi c-o să găsim un măr, să-l răsplătim pe Richelieu c-a fost atât de cuminte? întrebă ea.

— Avem mere la grajd, zise Hugh, luând-o înainte, către ieșirea din sat.

Chiar avea de gând să se întoarcă direct la conac.

— Dar nu ziceai că vrei să-l înveți să se distreze? replică ea, transmițându-i cu o mică apăsare iepei că voia să țină pasul cu Richelieu.

— Cred că ne-am distrat cu toții mai mult decât suficient pentru ziua de azi, tu nu?

Îi vorbea pe un ton crispat, dar îi aruncă totuși o privire.

Ochii lui erau amabili și voioși – ochii unui prieten. Era ca și cum atracția care arsese între ei se transformase deja într-o simplă amintire. Genul acela de amintire pe care ea avea să o poarte cu ea, așa cum ducea mereu tot ce ținea de căsnicia ei. Pe care să o scoată la iveală în toiul nopții, întrebându-se ce nu mersese și ce ar fi putut face ea altfel.

Furia stârnită de această constatare îi puse pentru o secundă un nod în gât, și genunchii i se strânsură pe coastele iepei, care înțelese greșit semnalul și porni imediat la galop.

Această mișcare fu atât de neașteptată, încât Georgina mai că se dezechilibra în șaua, doar că ea reușea cumva să nu piardă niciodată controlul poziției corpului când era călare, chiar și când călărea pe o parte. Iar asta încă de pe când avea vreo opt ani.

Și, deși ar fi putut să oprească iapa de la al doilea pas, nu o făcu. În loc de asta, se aplecă peste grumazul ei, cu vântul mângâindu-i spatele, și o lăsă să gonească. Fugeau. Departe, departe, departe.

Auzi finalul aspru al strigătului lui Hugh, după care bufnetul puternic al copitelor lui Richelieu. Avea să le prindă în scurt timp. Richelieu era un cal antrenat să alerge rapid, pentru curse. Nu era nevoie să privească peste umăr pentru a ști că urechile i se lipiseră de cap și că picioarele i se mișcau cu o repeziciune uimitoare, mâncând efectiv pământul, stârnind în urmă un nor de praf. N-avea să treacă mai mult de o secundă până când Hugh avea să-i prindă ferm căpăstrul.

În stânga se înălța un zid vechi de piatră. Către dreapta, gardul viu de gherghini șerpuia de-a lungul drumului care ducea la conacul Finchley. Ea și iapa săriră peste gard, pentru că, atunci când călărești pe o parte, pericolul de a cădea de pe cal e mai mare. În momentul în care cotești la stânga. Trecură peste ramurile gherghinilor la fel de ușor cum zboară o libelulă peste suprafața unui râu, după care își continuă goana pe câmp.

Îl auzi pe Hugh înjurând, însă cuvintele îi fură distorsionate de palele de vânt. Poate își închipuia că pierduse controlul iepei. Cui îi păsa de ceea ce credea el? Se apropiau de marginea câmpului și, fără să încetinească, trecură în următoarea parcelă, săriră peste un zid de piatră pe jumătate dărâmat și goniră de-a lungul unui drum de țară doar la o distanță suficient de mică de ei cât să audă copitele lui Richelieu bufnind la contactul cu solul.

După care zburară peste un alt gard. Aprecie ușor greșit înălțimea și fu cât pe ce să alunece din șa, însă reuși să se țină bine. Era un lucru bun că-și lăsase pălăria de călărie la cârciumă, pentru că i-ar fi zburat de mult de pe cap. Pălărioarele șic nu erau făcute pentru curse nebunești pe câmpuri.

lapa începuse să gâfâie, iar grumazul îi căpătase o nuanță mai închisă, din cauza sudorii. Drăguță și ascultătoare cum era, tot ciulea urechile, așteptând următorul ordin. Se distra în continuare... însă începuse să obosească.

Mai săriră peste încă un gard, doar pentru că puteau și pentru că de cealaltă parte a lui se afla un iaz. Apoi, Georgina coborî lin din șa și, chiar înainte ca Richelieu să fi trecut de gardul anterior, își dădu jos jacheta aceea pe care o detesta acum, o întoarse pe dos și începu să îi frece grumazul ipei cu ea.

— Ești o fetiță tare dulce, o alintă, făcând un efort să-și recapete suflul normal.

lapa pufăi în palma ei și necheză un pic, comunicându-i în felul ei că i-ar plăcea să mai facă așa ceva și altă dată. Apoi, Georgina îi desfăcu zăbala și căpăstrul și o lăsă să se ducă spre iaz.

Richelieu sări cu cel puțin un metru și jumătate peste gard. Calul acela *chiar* avea să câștige cursa de la Ascot, își dădu seama Georgina. Avea energia și entuziasmul necesare, precum și niște picioare uluitoare de puternice.

Hugh coborî din șa chiar înainte ca picioarele calului să atingă pământul, însă, în loc să râdă de cât de distractivă fusese mica lor cursă, palmele lui mari se încleștară ca două menghine pe brațele ei și o zgâlțâiră.

— Ce dracu' crezi că faci, Georgie?

O scutură din nou.

Georgina se smulse din strânsoare și făcu un pas înapoi, iar mâinile lui se lăsară moi pe lângă corp. Simțea un fior de furie coborându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

— N-ai niciun drept să...

Hugh nu o asculta, își putea da seama de asta. Pur și simplu întinse brațele și o trase în îmbrățișarea lui și-i lipi gura de a lui înainte să apuce să rostească altceva.

Fu un sărut tipic pentru Hugh: ca o furtună, un sărut

atât de pasional și de posesiv, încât n-ar fi avut cum să i se împotrivească. Nu că trupul ei ar fi vrut una ca asta. Minteia îi fu învăluită într-o ceață de plăcere chiar în secunda în care corpul lui dur se lipi de al ei. Genunchii i se înmuiară, brațele i se împletiră în jurul lui... și efectiv uită să mai respire.

— Nu poți să faci așa ceva, îi spuse el cu asprime o secundă mai târziu.

Georgina nu văzuse nicio secundă lucrurile din această perspectivă, însă acum se mulțumi să-i zâmbescă larg.

— De ce nu?

— Nu ești o călăreață suficient de bună pentru genul acesta de nebunii.

Georgina îl fixă, mijindu-și ochii.

— Arată-mi un gard pe care iapa asta să-l poată sări, iar eu sigur pot s-o mân peste el. Și cine crezi tu că se pricepe la călărie mai bine decât mine?

— Eu, răspunse el imediat.

— Tu? Tu cazi tot timpul din șa, replică ea. Eu nu. Eu nu cad *niciodată*.

— Păi, tu...

— Și, mai mult, *eu* folosesc o șa de damă, zise ea, întrerupându-l pentru că argumentul ei era important.

Hugh nu mai părea la fel de furios.

— Vrei să spui că ar trebui să iau lecții de la tine?

— Eu nu cad niciodată. Și nu-mi îmboldesc niciodată calul să sară peste un obstacol care să-i depășească puterile.

— Nici eu, spuse el fără întârziere.

— Și-atunci de ce m-ai zgâlțâit? Nu se uita la el, mulțumindu-se să îndepărteze o frunză care se lipise de cămașa ei albă. Dintr-un motiv sau altul, se simțea oarecum vulnerabilă fără jachetă. Cămașa era făcută din pânză irlandeză, extrem de subțire. Aproape că putea distinge nuanța rozalie a pielii de pe brațe prin pânza fragilă a mânecilor ei.

— Pentru că...

Hugh se opri.

— Sunt cea mai pricepută la călăritul pe o parte dintre luate persoanele pe care le cunoști.

— M-ai speriat de moarte, zise el, zgâlțâind-o din nou. Dar de data aceasta gestul lui era blând. Am crezut...

— Frica, spuse ea pe un ton afectat, e o emoție foarte neplăcută, așa mi s-a părut dintotdeauna.

Reacția lui Hugh reuși să o ia prin surprindere. Își lăsă capul pe spate și se puse pe răs, un răs extrem de sonor care reverberă peste câmpuri și-l făcu pe Richelieu să ciulească urechile și să-și reia păscutul abia după câteva secunde.

— Încercă să-mi dai o lecție?

Era un bărbat mare, frumos și sălbatic, iar ea îl dorea. Îl privi cum râdea, scăldat în razele soarelui, cu grumazul acela puternic și bronzat, și-și permise să recunoască în sinea sa care îi erau adevăratele dorințe.

Privindu-l, simțea o foame brută și sălbatică, total opusă tuturor sentimentelor pe care le avusese față de soțul ei. Dorința aceasta era o durere care îi izvora cu putere din piept, dar i se răspândea în jos, de-a lungul picioarelor.

Și totuși, o sâcăia faptul că râdea de ea, așa că îi întoarse spatele și se apropie de iapă, care păștea liniștită untișorul de pe marginea lacului.

Hugh veni după ea.

— Ți-aduci aminte când ne-am scăldat împreună, cu atâția ani în urmă? o întrebă, șoptindu-i la ureche.

Georgina nu-și dăduse seama că se apropiase atât de mult și se trezi străbătută de un fior.

— Ne-am scăldat? repetă ea. Eu nu știu să înot.

— Nu-mi spune că ai uitat.

Glasul lui îi avea ceva jucăuș.

— Eu n-am fost niciodată la scăldat, declară ea, sigură de adevărul spuselor sale.

Domnișoarele respectabile nici măcar nu luau în calcul

o asemenea activitate. Și, Dumnezeu îi era martor, ea fusese dintotdeauna respectabilă.

— Aveam zece ani. Era chiar în vara în care a murit mama, așa că tu și mama ta stăteați cu noi, la moșie.

Georgina își strecură mâna într-a lui.

— Îmi pare rău. N-aveam decât șase ani. Nu, trebuie să fi avut șapte. N-am nicio amintire clară legată de vara aceea.

Zâmbetul pe care i-l adresează Hugh fu unul generos, ba chiar plin de bucurie.

— Era o mamă extraordinară, dar nu făcea doar ce sr cuvenea, așa cum ar fi trebuit să facă o contesă. Eu am fost înnebunit după cai de când am reușit să evaderez din camera copiilor.

— Nici nu mă mir, comentă Georgina, ținându-l strâns de mână.

— Venea în camera mea și mă ducea la grajduri. Chiar și în vara aceea, mergeam în fiecare zi în camera ei, iar ea îmi desena tot felul de cai. Pe mine mă înfățișa mereu în șa, sărind peste un gard viu mai înalt chiar decât conacul, câștigând o cursă... Schița mea favorită mă arata abia ținându-mă în șaua unui cal care sărea peste Lună, cu copitele la un milimetru de ea.

O simplă strângere de mână nu mai era suficientă, așa că Georgina făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Se postă în fața unui bărbat, îi cuprinse fața în palme și îl sărută. Apoi își petrecu brațele pe după gâtul lui, îmbrățișându-l cât putea ea de tare.

În stilul lui caracteristic, Hugh acceptă această îmbrățișare de consolare și o transformă în ceva cu totul diferit.

— Stai puțin, spuse ea, retrăgându-se câteva minute mai târziu, abia reușind să-și recapete ritmul respirației. Vreau să...

De data aceasta, el fu cel care-i luă fața în palme.

— Ce vrei? o întrebă, privind-o în ochi, intens și

pasional. Ce vrei să faci, Georgina Sorrell?

Era prea mult.

— Vreau să aud despre ziua aceea în care ai mers la scăldat. Atunci când crezi că am fost și eu cu tine, deși nu așa au stat lucrurile.

Zâmbetul care-i arcui buzele îi spuse că întrebarea lui avea să fie repetată, însă nu contestă felul în care ea întorsese discuția. În loc de asta, se așează pe iarbă și o trase de braț, astfel că ea își pierdu echilibrul și căzu chiar în poala lui.

— Hugh, nu poți să faci lucruri de genul acesta! protestă ea. Nu poți să mă tragi, să-mi pui piedică și... În general, să te porți de parcă aș fi o iapă, cu căpăstru cu tot.

— Niciodată nu mă gândesc în felul acesta la tine, replică el, așezând-o frumos.

Degetele lui trecură peste pantofii ei, după care îi mângâiară glezna, lent și într-un mod cu totul și cu totul scandalos.

— Și nici asta n-ai voie! continuă Georgina, întinzându-și picioarele, astfel încât el să nu-i poată tulbura concentrarea cu jocurile lui. Așa, acum spune-mi unde te-ai dus la scăldat.

— În iazul cailor, răspunse el imediat. Probabil nu-ți aduci aminte moșia...

— Ba da, o știu, îl întrerupse ea. Am fost acolo pentru Ajunul Bobotezei, ai uitat? Iazul cailor e chiar în spatele grajdurilor, și, de fapt, nu e chiar un iaz. Este, mai degrabă, o lărgire a albiei pârâului care curge pe moșia ta.

— E în continuare acolo, spuse el, căzut pe gânduri. Deși nu știam că ai trecut pe la grajduri când ai venit în vizită, anul trecut.

— Am stabilit deja că, și dacă am făcut-o, tu oricum nu m-ai văzut, îi răspunse ea cu asprime. Adevărul era că se dusesse la grajduri de câteva ori și-l urmărise cum își antrena caii, ba chiar se uitase pe furiș la cei doi mânji, deși mai

degrabă și-ar fi înghițit limba decât să recunoască așa ceva.

— Deci te-ai rugat la zei să-mi răzbune orbirea, spuse el, sărutând-o pe ureche.

— Poftim?

— Iar zeli ți-au ascultat ruga, continuă el. Pentru că, pentru tot restul vieții mele, voi ști întotdeauna unde ești, Georgina, căci altfel n-o să am liniște. În orice încăpere în care o să intru, o să te văd mereu pe tine prima. Și o să vreau să fii acolo, lângă mine.

Georgina înghiți în sec și-și mușcă tare buza de joi. Glasul lui era extrem de senin și de calm, exact așa cum și-l amintea din copilărie. Nu-i cerea nimic, nici măcar nu se aștepta la vreun răspuns. Pur și simplu...

Declara ceea ce simțea.

Îi spunea.

— Și cu scăldatul cum rămâne? întrebă ea apoi, din moment ce nu știa cum să reacționeze la asemenea cuvinte.

Hugh oftă și-i depuse un alt sărut pe păr.

— Prinsesem obiceiul ca, pe la amurg, să mă duc acolo – transpirat de la atâta călărie – și să mă arunc în apa rece a iazului. În vara aceea... totul era diferit. Mama era pe moarte, iar doctorii tot veneau și plecau. Toți servitorii, toată gospodăria se învârtea în jurul acestei tragedii.

— Știu, spuse ea, sprijinindu-se de el. Știu exact cum este.

— Am uitat de boala lui Richard. Bineînțeles că știi. Îi dădu la o parte cărlionții care i se lăsaseră pe frunte și o sărută acolo. Ei bine, în vara aceea am avut parte de mai multă libertate. Surorile mele – împreună cu tine erau închise în camera copiilor, păzite de un regiment de dădace, dar eu eram suficient de mare să pot scăpa de acolo. Ceea ce și făceam.

— Nu-mi amintesc prea multe detalii din vara aceea, spuse ea, încrețindu-și fruntea. Mama mea era atât de apropiată de a ta, și tata... Veneam mereu în vizită în iulie,

bineînțeles. În mintea mea nu e decât o înșiruire de veri, momentele în care puteam să scăpăm și noi di sub supravegherea dădacelor, când ne duceam păpușile la pârau, când ne jucam cu tine și când construiam căsuțe din nuiiele de salcie.

— Mă dezbrăcăm la piele și mă aruncam în iaz, spuse el.

— Ei bine, eu sigur n-am făcut una ca asta, zise ea, cu un râset. Și de ce crezi că m-am scăldat cu tine?

— Pentru că exact asta ai făcut.

Timp de câteva secunde, Georgina nu spuse nimic, după care zise doar atât:

— Nu!

— Nu știu ce s-ar fi făcut Caro fără tine în vara aia. Aveai mereu o batistă în buzunarul șorțulețului.

— Întotdeauna aveam una, sublinie Georgina. Era una dintre regulile mamei.

— Și i-o dădeai oricui începea să plângă, continuă el. Nu că eu am plâns vreodată. Nu credeam în așa ceva.

— Da, presupun că băieții nu plâng, rosti Georgina cu un oftat.

Singurul bărbat pe care-l văzuse vreodată plângând fusese valetul lui Richard, chiar după ce acesta murise. Îl lăsase să stea la căpătâiul lui Richard către final, pentru că... Pur și simplu îl lăsase.

Abia când acesta ieșise din dormitorul lui Richard cu ochii umflați și cu obrajii brăzdați de lacrimi, își dăduse seama că rămăsese văduvă.

— La vremea aceea, încă nu știai că așa stau lucrurile, spuse Hugh, sprijinindu-și bărbia de creștetul ei. Mi-ai întins batista de câteva ori, ca și cum ai fi crezut că aveam nevoie de ea. Am respins-o de fiecare dată, disprețuitor, dar să știi că am apreciat gestul.

— Nu-mi aduc aminte, spuse Georgina. Ce ciudat!

— După care mama a murit. Și am fost îmbrăcați cu

toții în negru, la moșie au sosit surorile bunicii și totul era oribil. Brațele lui se strânseseră și mai tare în jurul ei. A devenit mai greu să evadez din camera copiilor, dar, câteva zile mai târziu, am reușit totuși. Înainte de asta... ei bine, fetele au avut nevoie de mine.

— Te-ai comportat exemplar în calitate de frate mai mare, îl laudă ea. Chiar și cu mine, și nu-ți sunt soră.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse el, cu un murmur de recunoștință sinceră în glas, fapt ce îi făcu din nou inima să tresalte de bucurie. M-am dus la iaz, nu pentru că aveam să plâng...

— Din moment ce băieții nu plâng niciodată, completă ea.

— Ci pentru că acolo era totul ud, și nimeni n-ar fi observat dacă era să fac o greșeală de felul acesta.

— Și eu când intru în peisaj?

— Și tu reușiseși să fugi, numai că eu nu știam asta. Probabil mă urmărisei. Aveai... cât? Șapte ani? Așa că nu-mi pot închipui cum ai reușit.

— Ah, eu da, spuse ea, remarcând cu o plăcere imensă felul în care brațele lui formau o colivie caldă în jurul trupului ei. Eram atât de îndoctrinită să respect eticheta, servitorii și regulile, încât știam mereu exact cum să fac un lucru nepermis. Era inevitabil. Ca domnișoară, ești avertizată să nu te săruți cu nimeni prin colțuri cu mult înainte să simți vreo dorință de a o face.

— Richard te săruta prin colțuri?

Tonul său era curios, nu gelos.

— Nu. Așa, deci am fugit din camera copiilor?

— Nu mi-am dat seama de asta decât când, după ce m-am bălăcit eu ce m-am bălăcit în apa aia care era delicios de caldă, mi-am ridicat la un moment dat privirea și am dat de tine.

— Eram pe mal?

— Până am apucat eu să te văd, îți dăduseși deja jos

sarafanul. M-am speriat atât de tare, încât n-am schițat nicio mișcare. Într-o secundă, ți-ai scos pantofii și ciorapii, după care ți-ai aruncat cât colo cămașa și ai intrat cu pași voioși în apă.

— O, nu!

Hugh râdea.

— Ba da. Chiar așa ai făcut. Tu, respectabila Lady Georgina. Ți-ai dat jos toate hainele – fără ajutorul unei servitoare – și ai intrat în apă ca și cum te-ai fi născut pentru a înota.

— Și tu ce-ai *făcut*?

— Nu puteam să ies, îi explică. Nu învățasem eu mare lucru din ce se cuvenea și ce nu, dar știam sigur că nu se cădea ca o domnișoară să vadă cocoșelul unui băiat. Așa că am înaintat spre apă mai adâncă, iar tu ai venit după mine. Și, înainte să mă dezmeticesc ca lumea, ai început să mă stropești.

— Nu-mi vine să cred că nu-mi aduc aminte de așa ceva!

— Eu n-am uitat. Erai superbă, Georgina. Cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată. Aveai pielea la fel de albă ca petalele unei flori. Părul tău era de obicei prins atent și îngrijit, dar, când ți-ai aruncat boneta, ți se revărsase pe spate.

— Nu ai...

— Simțit dorință? Mă gândeam la tine ca la una dintre surorile mele. Dar, în același timp, era tulburător. Erai atât de diferită de mine, atât de drăguță și atât de... feminină. Părul ăla și felul în care ai țipat când te-am stropit...

— M-ai stropit? Ei, asta nu prea e o faptă demnă de un gentleman!

— N-am știut ce altceva să fac. Bineînțeles că te-am stropit, iar tu ai țipat și mi-ai răspuns cu aceeași monedă. Mi-a intrat apă în gură, căci râdeam atât de tare... Și asta a fost tot.

— Dar cum ai ieșit din iaz? Și eu?

— Șeful grăjdarilor a auzit hărmălaia pe care o făceam și a venit la noi. Era un om isteț, așa că și-a dat imediat seama că avea în față un potențial dezastru. Așa că te-a scos valvârtej din apă, trimițându-te nu știu unde, iar mie mi-a poruncit să ies imediat, și cu asta, basta. Din câte știu eu, nimeni n-a aflat de escapada noastră. La cină mi s-a spus că tu căzuseși din greșeală în adăpătoarea cailor și, după asta, maică-ta nu-ți mai permisese să te apropii de grajduri. Oricum, vara era pe sfârșite, așa că v-ați întors toți la Londra.

— N-ar fi trebuit să spun că nu ești conștient de cât de reală e moartea, nu? Întrebă ea încetișor.

Urmără câteva secunde de tăcere, după care el o sărută ușor pe vârful nasului.

— Mi-aș dori să ai dreptate, spuse. Nu-mi pot aminti o perioadă în care să nu fi trăit cu ideea morții. Mi-am iubit mama cu toată inima, iar ea a murit.

— Și atunci de ce continui să lucrezi personal cu caii ăștia periculoși? izbucni ea, plină de frustrare. Pentru că ai putea foarte bine să mori și tu, să știi.

— Nu știu dacă ai observat asta, Georgie, dar toți suntem datori cu o moarte.

Ea pufni pe nas.

— Nu pot trăi mereu cu frica în sân.

— Dar nu te gândești la cei cărora le e frică *pentru* tine.

Fără niciun avertisment, Hugh se lăsă pe spate, trăgând-o cu el, așa că stătea acum întins în stratul de unișor, cu ea lângă el. Fix lângă el. Georgina încremeni imediat, cu întregul corp dintr-odată foarte conștient de al lui. De trupul acela mare, musculos și superb, îi tremurau degetele, dornice să-l atingă.

— Georgie, șopti el.

Atâta tot. Dar ea știa ce anume îi spunea. Și știa și care era răspunsul ei, numai că semăna prea mult cu mama ei

pentru a putea formula așa ceva.

Capitolul 23

În loc să-i răspundă, ea se ridică pur și simplu în picioare.

Peste ochii lui Hugh trecu o umbră, iar ea știu imediat că se temea că avea să plece. Se simțea bine tachinându-l, așa că se întoarse, cu o mică legănare din șolduri, și făcu un pas către marginea apei. El nu putea vedea ce făcea, însă ea începuse să-și desfacă nasturii în formă de perle de la mânecile cămășii.

O secundă mai târziu, îl simți lângă umărul ei, dar nu se întoarse să-i adreseze vreun cuvânt.

— Georgie, repetă Hugh.

De data aceasta, glasul îi căpătase sonorități întunecate și mângâietoare, precum catifeaua, stimulându-i toate simțurile și trezindu-i fiecare nerv din corp.

Nu se întoarse, concentrată asupra scoaterii fiecărui năsturaș din butoniera sa. Apoi își dădu jos cămașa de pânză și o așeză, cu un gest afectat, pe jos. Hugh nu scosese niciun sunet și, din câte își putea da ea seama, nici nu făcuse nimic.

Fu nevoie de o secundă sau chiar mai mult pentru a scăpa de fusta de la costumul de călărie. De încă una pentru cizme. Apoi jartierele, ciorapii, corsetul... toate păreau a-și lua zborul de pe trupul ei. Așa că rămase fără nimic altceva pe ea în afară de furou. Inspiră adânc și-l trase peste cap.

După care se întoarse să vadă ce făcea el.

Era gol.

Restul corpului lui era la fel de frumos pe cât îi era pieptul. Mușchii picioarelor îi erau de-a dreptul uriași, după cum era de așteptat la un bărbat care putea controla un

armăsar cu o simplă zvâcnire din genunchi. Pielea îi era umbrită de păr negru.

— Pe-atunci n-aveai păr, rosti ea, reușind să-i întâlnească privirea.

— Nici tu nu aveai sâni. Tonul lui era un amestec de senzualitate și pericol în stare pură. O făcu să se simtă de parcă își privea corpul prin ochii lui – văzându-se imaculată, voluptuoasă și delicioasă.

Fără să rostească vreun cuvânt, își ridică brațele și începu să-și scoată acele de păr. Nu mai avea atât de multe, după cursa ei nebunească peste câmpuri, dar, cumva, zuluful ei reușiseră să rămână prinși în coc. Acum i se revărsau pe spate, în culoarea trandafirilor întunecați.

Lui Richard îi plăcea corpul ei, și îi spusese acest lucru, în stilul său protocolar. Dar mereu i se păruse că părul ei era la limita vulgarului.

Această amintire o făcu să ridice mâna și să tragă o șuviță groasă peste unul dintre sâni.

Hugh gemu, un pufăit aspru care o făcu să tresară.

— Ție îți place culoarea părului meu? întrebă ea.

— Niciodată nu mi-au plăcut decât roșcatele. De când aveam zece ani.

Georgina nu se putu abține să nu zâmbescă.

— Exact asta ai spus și când Caro a menționat numele lui Gwendolyn Passmore pentru lista ta.

— Culoarea părului ei e prea palidă, spuse el. E ca o imitație a nuanței tale.

Dacă mai stătea acolo încă o secundă, avea să sară pur și simplu pe el și avea să-l atingă în toate locurile și în toate modurile total necuvenite pentru o doamnă respectabilă. Mai ales când era vorba despre un bărbat care nu-i era soț.

Așa că, în loc de asta, îi întoarse spatele și intră cu pași curajoși în apă.

Își dădu imediat seama de ce nu se duceau doamnele la scăldat. Pentru că era neplăcut să simți mâlul printre

degetele de la picioare. Iar apa era destul de rece. Și, deși de pe mal apa părea perfect limpede, acum, că era în ea, nu putea vedea fundul, ceea ce o făcea să simtă că o lua amețea. Și apa se undui dintr-odată, iar un trup puternic își croi drum spre ea. Hugh se ridică în picioare chiar în fața ei.

— La naiba, e chiar rece, spuse Hugh, scuturându-și pletele ude care-i veniseră peste ochi.

Georgina nu avea nevoie să i se spună asta. Sfârcurile i se transformaseră din zmeură în piatră. Abdomenul ei puneă stavilă valurilor ușoare de apă rece care veneau spre ea ca urmare a ieșirii lui din apă. Nu simțea absolut nicio dorință de a se afunda mai mult.

— Dacă mă stropești, îl avertiză ea, va trebui să te ucid. Asta așa, ca să știi.

— Toți trebuie să ne ducem, mai devreme sau mai târziu.

Hugh rânjea, tachinând-o.

Ar fi meritat să fie stropit, și singurul lucru care o opri fu convingerea că acesta avea să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Când eram noi mici era apa mai caldă? întrebă ea. Nu se putea abține să-i admire umerii. Și talia. Și ce era mai jos. Apa era totuși îndeajuns de limpede încât să-l vadă... în întregime.

Bineînțeles, mai devreme nu se uitase. Ceea ce putea distinge îi arăta că Richard și el nu erau nicidecum asemănători. Asta ca să se exprime în termeni politicoși. Simți un fior de panică, având în vedere că nu îi plăcuseră prea mult „atențiile” lui Richard, iar el nu fusese chiar așa de dotat.

Apoi își ridică privirea pentru a descoperi că Hugh zâmbea larg, privind-o atent.

— Și... ce părere ai? o întrebă, cu o notă de amuzament în voce.

Georgina îi aruncă o privire sfidătoare. Departe de ea gândul de a-și critica soțul decedat.

— Ești un pic mai mic, răspunse pe un ton vioi, dar...

Zâmbetul de pe chipul lui dispăru instantaneu, și, dintr-un pas, Hugh ajunsese chiar lângă ea.

— Georgina. Îi rostise numele pe un ton coborât și amenințător, însă ea era mult prea preocupată să se acomodeze cu apa rece care-i asalta, în valuri, pielea abdomenului. Dorești cumva să reformulezi acest răspuns?

— Ce? Întrebă ea pe un ton ferm, tremurând.

Hugh îi mușcă ușor buza inferioară și-și împinse soldurile un pic înainte.

Georgina nu se putu abține să nu se uite în jos, iar acum ajunseseră atât de aproape, încât apa era de-a dreptul translucidă. Putea să vadă tot. Inima îi bubuia, și, când își ridică privirea, știa fără niciun dubiu că în ochi i se citea disperarea..

— N-o să meargă, spuse încetișor.

Hugh părea năucit.

— Nu?

Georgina își mușcă buza, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. Clătină din cap.

— Vrei să spui că Richard Sorrell avea un cocoșel atât de mare, încât nici măcar nu poți să te uiți la al meu? Făcu un pas înapoi și-și trecu degetele prin păr. Să fiu al naibii!

Georgina nu putea nici măcar să schițeze un zâmbet.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Glasul îi clocotea de frustrare și de mânie, deși ea nu-și putea da seama pe cine era atât de furios.

— Ești prea...

— Nici măcar să nu te gândești s-o spui, replică el, încordat. Așa ceva nu mi s-a întâmplat în toată viața mea, și nu-mi vine să cred c-o pățesc tocmai acum.

— Ești prea mare, zise ea disperată, privindu-i spatele,

căci Hugh se îndrepta deja către mal. Îmi pare rău, Hugh, dar n-o să meargă niciodată. Niciodată.

Bărbatul încremeni.

— Ce-ai spus?

— Dacă tot ce te interesează e un soi de întrecere legată de dimensiunile instrumentului tău, răspunse ea iritată, întorcându-se pentru a stropi în direcția opusă, poți să stai liniștit.

În secunda următoare, el ajunsese deja lângă ea, cuprinzând-o în brațe și ridicând-o din apă.

— La naiba, uită-te la mine!

— Nu e nevoie să înjuri, răspunse ea tăios.

Însă îi susținu privirea.

— Vrei să spui că Richard nu era un gigant printre bărbați?

— Eu cred că tu ești, răspunse ea cu sinceritate. Și n-o să meargă între noi. Abia... Trase adânc aer în piept și hotărî că, fie ce-o fi, era mai bine să fie sinceră. Abia dacă mergea între mine și Richard. El era foarte atent, dar, chiar și așa, era greu să ne potrivim.

Expresia din ochii lui îi stârni un fior întunecat care-i coborî de-a lungul picioarelor.

— Putem să lucrăm la capitolul ăsta, Georgie.

— Nu-mi spune Georgie! replică ea iritată.

— Credeam că-ți place. Hugh pornise cu pași egali către marginea iazului și, atâta timp cât doar vârfurile degetelor de la picioare îi mai atingeau suprafața rece, Georgina era fericită.

— Nu și când...

— Când e atât de necesar să fii Georgina și nu pur și simplu Georgie?

O lăasă jos, iar ea simți imediat lipsa căldurii degajate de trupul lui. Apoi Hugh începu să se îndrepte către Richelieu, care se dusesese ceva mai încolo.

Pleca? Georgina se holba la spatele lui, năucită. Da,

spusese că lucrurile n-aveau să meargă. Dar spera... ei bine, spera ca el să poată face vreun fel de miracol. Pentru că, nici ea nu știa când se hotărâse să facă un lucru cum nu se poate mai scandalos, ceva ce îi putea strica reputația pentru totdeauna.

Hugh luă un pachet legat în spatele șei lui Richelieu și veni înapoi.

Mai exista o diferență între el și Richard. Instrumentul lui Hugh stătea ridicat. Tot timpul. În timp ce al soțului ei...

— Ce-ai adus? întrebă ea.

În zâmbetul lui se ghicea mulțumirea de sine a unui motan care se vedea singur lângă oala cu smântână.

— O pătură. Întotdeauna am la mine una în plus. O întinse peste frunzele de unișor și o ridică în brațe, cu aceeași lipsă de delicatețe de care dădea întotdeauna dovadă. O secundă mai târziu, Georgina stătea întinsă pe spate, goală pușcă, uitându-se în sus la Hugh.

— Te mănâncă pielea de la ea? întrebă el pe un ton firesc, de parcă ar fi fost la un picnic.

— Da, spuse ea, prea nedumerită pentru a face altceva decât să răspundă pur și simplu.

Hugh îi înșfăcă jupoanele, le potrivă sub ea, după care se aruncă lângă ea. Nu o atinse. Nu se întinse peste ea. Doar se aplecă spre ea, delicat, și o sărută.

Un timp, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Când Hugh îi eliberă gura, Georgina încercă să îngaime ceva, însă el începu să facă imediat ceva delicios cu gâtul ei... o săruta și o mușca ușor, astfel că se trezi scâncind și încleștându-și mâinile pe umerii lui, sperând că el avea să continue.

Mai jos

Spre sâni.

Simpla conștientizare a acestui lucru fu de ajuns pentru a risipi un pic ceața din mintea ei, făcând-o să murmure:

— Hugh, poate că...

El răspunse cotropindu-i din nou gura. Era un sărut sălbatic, care-i transmitea, fără cuvinte, că el conducea totul, iar ea ar trebui să lase pur și simplu rațiunea deoparte.

Georgina îi permise să se desfășoare, pentru că, la urma urmei, ea era cea care avea de câștigat de pe urma entuziasmului lui. Era ciudat, însă era ceva în felul în care Hugh o ținea în brațe, cu putere, fără să o lase să se desprindă, care o înnebunea de dorință.

De fapt...

— Hugh, rosti ea, auzindu-și cu mare surprindere glasul gâfâit. N-o să...

Vorbele i se topiră într-un geamăt.

— Tu mă faci să-mi pierd orice control, zise el.

Glasul lui era un fel de mârâit întunecat. După aceea, își lipi buzele de sânul ei. Pur și simplu. Fără niciun preambul, fără să-i ceară voie.

Iar ea lăsa să-i scape un strigăt. Nu exista alt cuvânt care să descrie sunetul acela. Nu, se înșela. Gura aceea fierbinte și udă îi sugea sfârcul, iar ea nu striga, ci țipa de-a dreptul.

Dar asta nu-l făcu să se oprească. Pur și simplu mări presiunea, până când Georgina își arcui spatele, pentru a-i transmite foarte clar că dorea să continue.

Abia când o palmă caldă se strecură în sus, de-a lungul piciorului ei, Georgina reuși să-și recapete măcar o umbră de gând conștient. Scheună și încercă să se ridice în șezut.

O mână mare o împinse în jos, însă ea nu putu să se concentreze pentru a protesta așa cum voia fiindcă el o mușca ușor, iar asta îi împinse din nou trupul într-un loc întunecat și dulce. Așa că închise ochii, lăsând departe cerul imens, albastru și gol, precum și tot aerul aflat între ei, și se afundă în senzația nebunească și tensionată care-i cuprinsese corpul, în felul în care o fierbințeală se încolăcea în picioarele ei, adunându-i-se în pânțele.

Continuă să încerce să se ridice, însă palma aceea

imensă o țintuia la pământ. Apoi se trezi că se străduia să-l tragă peste ea, iar acest gest era suficient de scandalos încât să o facă să-și deschidă ochii și să scâncească:

— Nu!

— Ba da, răspunse el, răgușit, și Georgina îl regăsi. Era Hugh.

Ea stătea întinsă pe spate, ca o ușuratică, iar el se sprijinea pe brațe, zâmbindu-i larg.

Era scandalizată. Bineînțeles că era. Dar era și într-atât de fericită, încât simțea că se sufoca. Se uita la ea... în felul *aceleia*. Ochii lui...

Și mâinile lui...

— N-ar trebui să facem asta, rosti ea cu glas slăbit. Nu afară.

Ochii lui o fixau de sus, râzând, iar hohotele acelea de veselie erau împletite cu dorință. Dorință stărnită *de ea*.

Exact asta nu văzuse niciodată în toată căsnicia ei. Și exact asta observase în ochii altor bărbați când se uitau la femeia pe care o doreau.

— De ce nu? întrebă el, iar tonalitatea aspră a glasului îi reverberă de-a lungul picioarelor, ca o notă muzicală.

— Nu se cuvine, zise ea, trăgând uimită aer în piept, pentru că el își pusese din nou mâna pe sânul ei.

— Nu-s înșurat, replică Hugh.

— Știu asta.

Degetele ei se apăsară pe gâtul lui. Și totuși, ceea ce-și dorea cu adevărat era să-l atingă *ea pe el*.

Dar nu era sigură că îi era permis să facă una ca asta. În mod clar, Richard nu ar fi vrut să fie atins. Dar, pe de altă parte, el nu voise nici să-i sărute gâtul, brațul sau sânii.

— Dacă faci dragoste cu mine, Georgie, să știi că te măriți cu mine. Degetul lui mare trecu mai apăsător peste carnea ei, iar ea se auzi gâfâind ușor, așa că închise gura, să fie sigură că n-avea să o mai trădeze. Îmi place la nebunie sunetul acela ieșit de pe buzele tale, spuse el, pe un ton

relaxat.

— Nu putem face una ca asta... sub cerul liber, insistă ea, ocolind chestiunea căsătoriei.

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că suntem pe câmp. Și nu se...

Hugh îi topi acel „cuvine” într-un sărut și o conduse din nou în furtuna aceea de fierbințeală și de plăcere, până când Georgina își dădu seama, fără să-și formuleze gândul în cuvinte, că ceea ce se cuvenea nu avea nicio legătură cu ceva din ziua aceea. Cu momentul acela.

Cu Hugh.

— Tu faci vreodată ce se cuvine? murmură ea, în vreme ce el îi presăra din nou gâtul cu sărutări.

— Rareori. Până atunci stătuse rezemat deasupra ei, fără ca trupul lui să se atingă efectiv de al ei, iar acum se ridică din nou în genunchi. Respectabilitatea nu mă interesează deloc.

Georgina nu-și putu reține un hohot gâlgâitor.

— Nici nu mă mir.

— O doamnă respectabilă n-ar găfâi niciodată sub cerul liber, o informă el, determinând-o să facă exact acest lucru în clipa în care își trecu palma cu fermitate peste corpul ei.

— Eu... găfâi ea.

— Iar un domn respectabil probabil n-ar spune niciodată așa ceva.

— Ce anume?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Georgie, ai de gând să mă atingi? Te rog?

Georgina înghiți în sec.

— E... e permis? întrebarea aceasta părea atât de prostească, încât, pentru o clipă, își închise ochii de rușine. Adică... ți-ar plăcea?

În ochii lui apăru o expresie ciudată, care trăda un fel de compătimire și ceva asemănător cu regretul, dar apoi îi adresă un zâmbet larg, se lăsă pe spate și-și întinse brațele

de-o parte și de alta.

— Sunt în întregime al tău.

Georgina se ridică atât de repede, că fu străbătută de un ușor val de amețelă. Cu mare grijă, se așează în genunchi lângă el, după care se opri. Nu voia doar să-l atingă.

Își dresе vocea. Credea că știa care avea să fie răspunsul, dar...

— Pot să fac mai mult decât să te ating pur și simplu?

Într-o comunitate puritană, zâmbetul lui leneș ar fi fost scos în afara legii.

— Georgie, iubito, dacă vrei să-ți atingi gura aceea splendidă a ta de orice parte a corpului meu, m-ai face pur și simplu cel mai fericit bărbat din toată Anglia.

Ea trase adânc aer în piept și nici măcar nu mai încercă să-și ascundă zâmbetul încântat care îi lumina fața. Probabil avea o expresie prostească. Dar... cui îi mai păsa?

Bărbatul din fața ei nu era altul decât Hugh, care – din câte se părea – fusese primul bărbat care o văzuse goală, chiar dacă la vremea aceea nu avea decât zece ani. Iar Hugh era și primul bărbat al cărui corp îl văzuse ea clar vreodată. Deci merita să transforme momentul acesta într-o sărbătoare.

Așa că îl cercetă. De aproape, lent, începând cu gâtul și coborând încet, încet. Fără să-l atingă.

Cel mai interesant lucru era că părea să-l tulbure fără ca măcar să-l atingă. Până să ajungă la nivelul taliei, Hugh își încheștase pumnii de pătură, ca un om în pericol de înec, respirând neregulat.

— Georgie, zise el brusc.

— Mă gândesc, răspunse ea, fără să-l asculte. Asta pentru că ajunsese la cea mai interesantă parte a corpului lui. Toată viața ei numise sexul unui bărbat *cocoșel*. Dar cuvântul acesta nu avea nicio legătură cu ce avea Hugh. Un cocoșel era moale, elastic și rotunjit. Al lui Hugh era tare și lung.

Simplul gând la el o făcea să se simtă... Avea picioare le adunate sub ea, dar, dintr-odată, i se păru că acestea i se înmuiaseră.

Hugh scoase un sunet strangulat, din gât.

— Georgie, te rog...

— Mmm, murmură ea.

Și apoi se aplecă peste el și făcu exact ce își dorea. Își puse palmele pe coapsele lui, iar mușchii de acolo tresăriră sub atingerea ei. Îl mângâie blând, abia atingându-l, după care ceva mai apăsă.

Hugh gemu din nou, iar sunetul acesta păru să se cuibărească direct între picioarele ei. Avea să facă un lucru la care nici măcar nu visase vreodată și pe care, totuși, din secunda în care îi încolțise în minte, îl dorea cu o intensitate sălbatică.

Fără să-i arunce nicio privire, pentru că era destul de sigură că nici măcar nu se gândise *la așa ceva*, se aplecă, lăsându-și părul să-i ascundă chipul, și-și lipi buzele direct de el.

Hugh scoase un strigăt, iar șoldurile îi zvâcniră către ea. Și așa, buzele ei alunecară peste el. Avea un gust care o ducea cu gândul la natură, la apa lacului și la aromele pielii de bărbat, toate amestecate într-o aromă unică.

Îi plăcea.

Hugh spunea ceva, însă ea nu îl luă în seamă, ci pur și simplu își trecu palmele încet de-a lungul coapselor lui, tachinându-l. După care și le apropie de același loc.

— Nu, zise el, cu un glas răgușit. Nu.

Georgina își înălță capul.

— Nu-ți place?

Hugh se uita fix la ea, cu o privire înnebunită.

— Nimeni nu m-a sărutat vreodată acolo. Niciodată.

Georgina îi aruncă un zâmbet larg, după care-și întoarse atenția la ceea ce făcuse până atunci. Hugh scoase un geamăt găuit chiar înainte ca buzele ei să-l atingă.

Georgina simțea o bucurie imensă izvorâtă din simplul fapt că-i dăruia plăcere, din modul în care mușchii coapselor lui se contractau și zvâcneau, din felul în care pumnii săi se încheștau, de-o parte și de alta a trunchiului.

Își permise să se joace cu el, ajutându-se și de mâini, trecându-și câte un deget de-a lungul piciorului lui, ascultându-i gemetele, până când, dintr-odată, Hugh spuse, printre dinții încheștați:

— Gata! Nu mai rezist.

O dădu la o parte cu mișcări hotărâte.

— Oh! îngăimă ea, oarecum surprinsă. Crezuse că savura din ce în ce mai mult senzațiile oferite.

Maxilarul lui era încheștat, iar ochii îi erau încinși.

— Trebuie să aflu ceva, Georgie.

Pentru o fracțiune de secundă, inima ei se opri, iar mâna îi căzu, moale, de pe coapsa lui.

— Spune-mi că nu Richard a fost cel care te-a învățat asta.

— Richard? repetă ea, cu glas pițigăiat.

Apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Își dresе vocea, fără ca măcar să se mai deranjeze să-și imagineze cât de oripilat ar fi fost soțul ei dacă ea l-ar fi atins într-un mod atât de intim.

— Nu, categoric nu, zise ea, făcând un efort să se ridice. Corpul ei era dezorientat, înfierbântat și oarecum amețit. Bineînțeles că nu. Era... doar o idee stupidă de-a mea. Am...

Își înghiți restul cuvintelor și se trezi că stătea în picioare în fața lui.

Simplul fapt de a se gândi la Richard o făcea să se simtă ciudat... Rece. Toate gândurile despre Richard... ce părere ar fi avut Richard – nu despre ceea ce tocmai făcuse, ci despre faptul că stătea dezbrăcată pe un câmp? De-a lungul coloanei îi trecu un fior de dezgust.

Hugh se ridicase și el, cât ea nu fusese atentă.

Georgina făcu un pas înapoi.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Glasul lui era întunecat, încărcat de emoție.

— Da, poate că nu, zise ea, împreunându-și brațele la piept și tremurând din nou, doar câteva clipe. Știi... Toate acestea nu sunt... Eu nu sunt genul de persoană care să...

Nu-și putea da seama nici măcar unde să-și pună mâinile, dacă să-și acopere sânii sau altceva...

— Uită de Richard!

Spatele ei deveni dintr-odată mai rigid. Nu-l putea uita pe Richard. Ce fel de soție – de văduvă – ar mai fi dacă ar face una ca asta? Dar, pe de altă parte, ce fel de femeie era? Cuprinsă de o panică orbitoare, se întoarse și se duse glonț către locul unde îi erau hainele.

— Îmi pare rău, zise ea peste umăr. Trebuie să plec.

Abia reușise să-și înșface juponul înainte ca el să ajungă lângă ea. Își petrecu mâna peste talia ei. Georgina icni, strângându-și juponul la piept.

— Nu pot să fac asta, îi strigă, cu glas tremurat. Nu știu ce-a fost în capul meu. Dă-mi drumul, te rog.

— Sunt un tâmpit, spuse Hugh. Georgie... te rog. N-am vrut să aduc vorba despre... Chiar n-am vrut să-ți trezesc anumite amintiri. Doar că nicio femeie nu m-a...

— Nu mai repeta chestia asta! Își putea da seama, după căldura pe care o simțea, că avea obrații roșii. Richard nu ar fi permis așa ceva. Evident, eu sunt... Nu e decât... Se smulse din brațele lui. Trebuie să plec, spuse apoi.

Simțea cum ochii i se umplu de lacrimi fierbinți. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era înțelept să facă orice îi trecea prin cap. Oricum, nu se pricepea deloc la lucrurile acestea. Numai de câte ori fusese nevoit bietul Richard să o corecteze, și ea nici măcar nu...

Își trase juponul, dându-și seama că Hugh trăgea în același timp de material, în direcția opusă.

— Lasă-mă în pace! zise ea cu sălbăticie.

Era cel mai mare idiot din toată lumea. Într-un moment Georgina se uitase la el cu o expresie plină de erotism, căldură și o oarecare nedumerire, iar, în următorul, ochii i se mohorâseră și... O, Doamne, cine-l pusese să facă așa ceva?

Asta pentru că, atunci când îl atingeau sau pur și simplu când îi zâmbea, simțea un val instinctiv de posesivitate.

Buzele ei îl atingeau, iar mintea lui se concentra doar asupra unei singure idei: *a mea*. Ea îi zâmbea, iar el gândea: *a mea*; și, atunci când ea își lipise buzele de el, el se gândise la ceva de-a dreptul prostesc.

— Iartă-mă, spuse el, luându-și mâinile de pe juponul ei și prinzând-o de umeri, astfel încât să nu se poată îndepărta de el.

— Bineînțeles că te iert, zise ea, trăgându-și rapid juponul peste șolduri. Cred că am înnebunit preț de o secundă sau două. M-am... m-am făcut de rușine. Îmi cer scuze.

— Îți ceri scuze? Pentru ce?

Georgina îi aruncă o privire furioasă.

Ținând-o în continuare de umeri, Hugh înțelese dintr-odată. Dacă privirile ar putea ucide, ochii ei l-ar incendia pe loc.

— Ai impresia că eu nu te respect, spuse el, trăgând-o mai aproape.

Buzele ei se strânseră cu încăpățănare.

O trase într-o îmbrățișare. Era moale și caldă, iar el tare, și, instantaneu, sângele începu din nou să-i clocotească în vine. Cu gura îngropată în părul ei, repetă:

— Ai impresia că nu te respect.

— Acesta e un subiect cum se poate mai neinteresant, zise ea, împingându-l.

Dar el refuză să-i dea drumul.

— Ai impresia că sunt oripilat de sărutul pe care mi l-ai oferit.

— *Eu* sunt oripilată, zise Georgie, dându-i mâna deoparte. Nu pot să-mi închipui ce a fost în mintea mea. Sunt...

— M-a dus în extaz, spuse el, pur și simplu. M-a înnebunit, m-a înfierbântat, m-a purtat pe culmile plăcerii.

— Minunat. Georgina reuși să se desprindă de el și să-și culeagă furoul de pe jos.

Hugh se duse după ea, pentru că avea să se ducă mereu, mereu după ea. Stând în spatele ei, o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, atât de fulgerător, încât ea chițăi ca un șoricel încolțit.

— Te iubesc.

Trupul ei încremeni.

Hugh vorbi mai departe, cu toată bucuria acestei conștientizări încălzindu-i sângele în vene:

— Te iubesc, Georgina. Cred că te-am iubit dintotdeauna, chiar dinainte să mergi la scăldat cu mine. Nimic din ce-ai putea face n-ar putea să mă oripileze, să mă dezamăgească sau să mă facă să-mi pierd respectul față de tine. Nimic.

Așteptă câteva secunde, însă ea nu scoase niciun cuvânt. Părul i se revărsase peste umeri, în jurul feței, și nu-i putea vedea expresia. Așa că începu să-i sărute lobul urechii, ținând-o strâns, să nu poată să plece de lângă el.

— Când m-ai sărutat în modul acela atât de intim, mi-am dat seama dintr-odată că, dacă i-ai fi oferit vreodată lui Richard o plăcere de felul acela, ar fi trebuit să-l omor.

— E mort deja, replică Georgie.

Glasul îi era înăbușit, dar în el nu se mai regăsea nicio notă de furie.

— Știu. Îmi pare rău că a murit. Dar, în același timp, nu-mi pare rău că a murit, pentru că ești *a mea*, Georgie.

Cred că ai fost a mea dintotdeauna, și pur și simplu nu mi-am dat seama, căci altfel nu te-aș fi lăsat sub nicio formă să te măriți cu el. Nici într-o mie de ani.

Georgina trase adânc aer în piept, după care se întoarse încet în brațele lui, astfel încât să-l privească în față. Ochii ei frumoși erau dureros de nesiguri.

— Deci ai pus întrebarea aceea pentru că erai gelos?

Hugh o sărută cu atâta intensitate, încât ea se topi efectiv în brațele lui, lăsând-o să simtă dorința lui sălbatică. Acea dorință care-l înnebunea când se gândea la Richard. Să simtă posesivitatea lui și, dincolo de orice, iubirea lui.

— Ești a mea, zise răgușit, câteva secunde mai târziu.

— Hugh, îi rosti ea numele în șoaptă.

Tremurul din glasul ei era îmbătător precum coniacul. I se urcă la cap imediat.

— Chiar ai crezut că eram dezgustat de ce-ai făcut?

Georgina ezită preț de o secundă.

— Richard ar fi fost.

Hugh își încleștă dinții și reuși să-și rețină o înjurătură.

— Eu nu sunt Richard. Își împinse coapsa între picioarele ei, făcând-o să simtă forța piciorului lui lipit de cea mai sensibilă parte a corpului ei. Nu sunt Richard, repetă el cu înverșunare.

Ochii lui Georgie păreau ușor încețoșați, exact așa cum îi plăcea lui să o vadă. Se cutremură, lipită de coapsa lui.

— Vreau să te ling din cap până-n picioare, zise el. Vreau ca tu să mă lingi pe mine. Vreau să fac dragoste cu tine pe masa din sufragerie și în adăpătoarea cailor. Vreau să te apleci peste fotoliul meu din bibliotecă și să-mi zâmbești. Vreau să-mi permiți să te seduc în grajd.

Georgie lăsă să-i scape un mic chicot surprins.

Hugh se duse înapoi și se lăsă din nou pe pătură. Instrumentul său se înălța falnic.

— Te rog, o imploră. Te rog, poți să o faci din nou, Georgie, doar puțin, chiar și pentru o singură secundă?

Vreau doar să mai am senzația aceasta încă o dată în viață.
Te rog.

Capitolul 24

Hugh aproape că-și pierduse coerența. Georgie îi privi chipul cu atenție, îndeajuns pentru a descoperi că în ochii lui nu se vădea nicio urmă de oroare sau de surprindere. Nimic de genul acesta. Doar dorință și... și încă ceva.

Îngenunche lângă el, cu un aer destul de afectat, și-și așează o palmă pe pieptul lui. Îl simți tare și musculos sub degetele ei. Era prea stânjenită pentru a-i întâlni privirea, așa că se concentrează doar asupra corpului său, descoperind ce anume îl ațâța, ce îi oferea plăcere.

Era curată nebunie să facă dragoste astfel, într-un fel care...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la Richard. Să împacheteze toate acele amintiri și să le depoziteze undeva. Pentru că Richard, și modul oarecum oripilat în care se apropiase el de corpul ei... toate acestea nu aveau loc aici, în câmpul acesta acoperit cu untișor și scăldat în razele calde ale soarelui, unde ea făcea dragoste cu Hugh.

Hugh era... Hugh. Stătea întins ca o felină, cu corpul lui elastic, cu ochii sclipindu-i de plăcere, cu carnea fremătându-i sub atingerea ei. Georgie își trecu degetul mare peste sfârcul lui, își plimbă palma peste talia lui îngustă și se aventurează un pic mai jos. Sunetul aspru iscat din gâtul lui era mai mult decât încurajator.

Dar abia ce apucă să-l atingă, că el izbucni dintr-odată de sub ea, și Georgie se trezi întinsă pe spate, cu un bărbat înfierbântat de un metru optzeci deasupra ei.

— Nu mai pot, zise el simplu, uitându-se în ochii ei. Adică pot, doar că m-aș face de râs, aș pierde total controlul,

și n-am de gând să fac una ca asta cu tine.

Georgie trebui să recunoască faptul că îi plăcea la nebunie cum suna asta.

— Ai pierde controlul? repetă ea, trecându-și ușor degetele de-a lungul spatelui lui și legănând un pic din șolduri, experimentând. Cum ți se pare asta?

Hugh nu-i răspunse, ci își lăsă capul în jos și îi sărută pe îndelete sânul. Georgie pierdu șirul întrebărilor și începu să scâncească, cu palmele încleștându-i-se instinctiv, trăgându-l mai aproape. Pentru prima oară în viața ei, simți un vid cotropitor, o foame care nu putea fi astâmpărată decât de o altă persoană.

— Hugh, spuse ea, cu glasul redus la o simplă șoaptă. Te rog, eu...

El răspunse explorând cu un deget între picioarele ei. Georgie își arcui imediat spatele, împingându-se în el, cu un țipăt slab. Nu fu nevoie decât de doua mișcări hotărâte pentru ca ea să-și piardă controlul, tremurând și țipând, lipită de el, strângându-l cu putere.

— Da, zise Hugh, într-o șoaptă răgușită. Nu cred că o să doară deloc, dulcea mea Georgie.

Apoi se trase înapoi și, înainte ca ea să conștientizeze ce spusese el, se împinse în ea.

Ochii lui Georgie se deschiseră larg. Era o senzație cu totul diferită de cele de care avusese parte înainte, când trupul ei părea să se împotrivească eforturilor soțului ei. În loc de asta, Hugh alunecase efectiv în ea, fierbinte, mare și puternic – și, în loc să se revolte, trupul ei dorea chiar mai mult.

— Te doare? întrebă el în șoaptă, retrăgându-se.

Dar ea nu-l asculta. Încerca din nou să-l tragă înapoi, scâncind:

— Hugh...

Pe chipul lui se lăți un zâmbet leneș, după care Hugh îi dădu un sărut intens și rapid.

— O să interpretez asta drept un *nu*, spuse el. Și strecură înapoi, întâmpinat cu mare bucurie. Rânjetul îi dispăru de pe chip. O, Doamne, mă faci să mă simt atât de bine. Ești atât de îngustă, de udă și al naibii de perfectă.

Vocea lui era mai mult un mârâit.

Instinctiv, Georgie se arcui să-l întâmpine, încordându-se, încercând să-l țină aproape de ea. Hugh împingea puternic și ritmic, iar și iar, și iar. Primul ei orgasm se topi în următorul, însoțit de suspine și de țipete, în timp ce trupul răspundea instinctiv mișcărilor lui

— Nu pot..., icni Hugh.

Dar Georgie nu avea cum să-i răspundă. Era prinsă în magia momentului, arcuindu-se puternic, lipită de el, încercând să-l tragă și mai aproape.

Când simți mâna ei atingându-i fundul, pierdu orice urmă de control. Georgie își dădu seama de asta din felul în care trupul lui se împinse și mai tare în al ei și din gemetele care i se smulseră din gât.

Apoi se retrase și se sprijini pe antebrațe.

— Ești *a mea*, zise el printre dinți, cu vocea redusă la nivelul unui mârâit.

Era... Georgie își închise strâns ochii, simțind din nou un val de fierbințeală ridicându-se în corpul ei, cutremurându-o fără nicio posibilitate de împotrivire.

— Te iubesc, izbucni glasul lui Hugh, după care acesta se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei, reușind să o împingă într-o adevărată furtună de plăcere.

Dar nu îndeajuns de puternică pentru a-i șterge din minte cuvintele acelea. Sau bucuria care-i inundase inima.

nu spunea nimic despre felul în care se descurcau acestea în momentele stânjenitoare. Epilogul căderii efective, ca să spunem așa. Toată lumea știe că primul lucru pe care l-a făcut Eva a fost să-și facă un veșmânt din niște frunze, iar Georgie putea înțelege exact de ce.

Goliciunea era stânjenitoare.

Până cu o secundă în urmă, erai atât de copleșit de plăcere, încât... ei bine, gâfâiai, ți pai și, în general, te comportai ca un om cu o doagă lipsă. Dar, pe de altă parte, când totul se termină, te trezești că stai întins pe un câmp, cu frunze de trifoi lipite în spatele genunchilor și, cel mai probabil, și prin alte locuri.

Și ai părul ciufulit, nu ești atât de curat pe cât ai vrea să fii, iar hainele îți sunt la ceva depărtare.

— La naiba, gemu Hugh, ridicându-și o mână la ochi. Richelieu a dispărut.

Georgie se ridică în șezut, fericită că se putea gândi la altceva. Sâni i se balansară când își petrecu brațele peste ei. Aruncă o privire în jur, însă, în timp ce iapa ei păștea senină, odorul lui Hugh nu se vedea nicăieri.

— Unde s-o fi dus? Crezi că s-a întors la grajd?

Se uită la Hugh, însă acesta nu părea atât de neliniștit pe cât ar fi fost de așteptat în cazul cuiva care a pierdut calul care avea cele mai mari șanse să câștige cursa de la Ascot. În loc de asta, el se uita la sâni ei.

— Doamne, ce frumoasă ești! zise el, pe un ton coborât, aproape reverențios.

Asta reuși să o facă să se simtă un pic mai bine.

— Și tu ești, spuse, cu timiditate. Adică ești foarte chipeș.

Hugh se întoarse pe o parte.

— Sunt un picuț cam necioplît, mereu am fost așa. Dar tu, Georgie... ești toată numai linii rotunjite, ai pielea extrem de catifelată, iar sărutările tale au un gust atât de bun... Am impresia că nici n-ar trebui să te ating, întinse mâna și-și

plimbă un deget pe conturul rotunjit al sânului ei.

Georgie își lăsa brațele în jos, iar sânii i se oferiră mâinii lui. Cu o mișcare agilă, Hugh se ridică în genunchi, chiar în fața ei, și o trase și pe ea în aceeași poziție.

Georgie era dureros de conștientă de faptul că avea fundul expus, de felul în care sânii ei se atingeau de pieptul lui, de iarba încălцитă de sub genunchii ei. Dar apoi îl privi fix în ochi și efectiv uită toate aceste lucruri.

— Lady Georgina Sorrell, i se adresă Hugh, pe un ton ceremonios, luându-i palma și lipindu-i-o de buzele sale. Ai putea să-mi faci onoarea de a deveni soția mea?

Prin mintea Georginei începură să circule tot felul de fraze încălcite... Nu voise să se mai căsătorească vreodată. Niciodată nu se gândise să...

Ochii lui Hugh fură străbătuți de o undă de incertitudine, total atipică pentru el.

— Georgie?

Ea trebuia să-l întrebe.

— Sunt...

El îi sărută din nou mâna, cu ochii ațintiți asupra ochilor ei.

— Ce e, draga mea?

— Anul trecut, în Ajunul Bobotezei, nici nu ți-ai dat seama că eram acolo, spuse ea, repede. Pur și simplu...

Glasul i se stinse.

— Sunt un idiot și mereu am fost așa, zise el. Carolyn ar fi de acord cu asta, nu?

Georgie încuviință din cap.

— Nu mă îmbrac asemenea unui conte. La naiba, cea mai mare parte a timpului nici măcar *nu miros* ca un conte. Dar știu ce simt, completă, cu pasiune în glas. Te iubesc, Georgie, și ești a mea. Și o să te căsătorești cu mine pentru că pur și simplu așa trebuie să fie.

Probabil că zâmbetul din inima lui Georgie se reflecta și în privirea ei, pentru că forța cu care Hugh îi ținea mâna mai

slăbi.

— Vrei să mă mărit cu tine chiar dacă uneori mai dispari și practic locuiești în hambar zile la rând?

— Niciodată nu am considerat că animalele sunt mai importante decât surorile mele, decât oamenii pe care-i iubesc. Și niciodată, niciodată nu aş da mai multă importanță cailor decât ție.

Georgie schiță un zâmbet tremurător.

— Niciodată n-am fost cea mai importantă persoană din viața cuiva, spuse ea, înainte să se poată controla.

Trecură câteva minute până când Hugh încetă a o mai săruta, iar, între timp, ea înțelese că, într-adevăr, ea era cea mai importantă.

— Te căsătorești cu mine? întrebă el din nou.

Ochii lui Georgie se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, Hugh, îi spuse ea în șoaptă.

— Dar o să te măriți cu mine, așa cum sunt, cu caii mei și cu mirosul meu de grajd?

— N-aveam de gând să mă recăsătoresc.

Degetele lui se încleștară pe umerii ei.

— A fost atât de îngrozitoare viața cu primul tău soț, încât nu poți îndura gândul de a repeta experiența? Sau e ceva legat de mine?

— N-am vrut să te iubesc, zise ea, zâmbind printre lacrimi.

— Și-atunci?

— M-am gândit că, poate, dacă n-aveam să mă căsătoresc, n-aveam să... Dar cuvintele i se încălciră în minte, iar temerile de altădată i se păreau acum meschine și prostestii. Și totuși, mai era un lucru care trebuia spus. Nu sunt sigură că pot avea copii. Aceste cuvinte părură a reverbera în atmosferă, așa că Georgina continuă să vorbească: Când ai făcut lista – sau, mai degrabă, când Carolyn a făcut lista –, totul era legat de posibilitatea de a avea copii și de a lăsa în urmă un moștenitor.

Înghiți în sec. Hugh nu scoase niciun cuvânt.

— Pur și simplu nu cred că... Poate am putea avea doar o *aventură*?

— O *aventură*, repetă el. Cu tine? Nu.

— Ei, atunci...

Dar el o întrerupse:

— Georgie, tu ești viața și inima mea. Mă simt de parcă până acum aș fi orbecăit prin lume, cel puțin până săptămâna trecută, când am ridicat privirea și te-am găsit acolo, în fața mea; tu ai fost aleasa mea în tot acest timp. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă o să avem sau nu copii.

De data aceasta, lacrimile i se revărsară în voie pe obraji. Iar Hugh se opri cu sărutările sale.

— De fapt, tu ești singura persoană pe care doresc să o am în viața mea, așa că poate ar fi chiar mai bine dacă n-am avea copii, zise el, așezându-se în fund și trăgând-o în poala lui.

— Eu și Richard am tot încercat, zise Georgie, uitându-se la pieptul lui.

Încă nu se simțea în stare să-i înfrunte privirea.

— Nu-mi pasă, răspunse Hugh. Aceste cuvinte îi ieșiră de pe buze ca un duduie profund, din piept, iar ea știa – auzi adevărul de dincolo de ele, la fel de clar ca și cum ar fi fost scris pe pielea lui.

Așa că își ridică încet privirea și îl regăsi întipărit în ochii lui.

— Mă iubești, Georgie? întrebă el.

— Foarte mult, răspunse ea, cu glasul întretăiat de emoție.

— Atunci mărită-te cu mine. Pentru că și eu te iubesc la fel de mult. Promit să fiu mai precaut când lucrez cu caii. O să am grijă. Și, între timp, o să ne iubim unul pe altul cât de mult putem, iar asta e tot ce contează.

Domnul Bucky Buckstone, pe a cărui moșie se afla iazul respectiv și care găsisese un armăsar masiv, de culoarea mълului, păsând liniștit panseluțele soției sale, se opri brusc și rămase cu gura căscată. Nobilimea chiar nu mai avea limite în ultima vreme. Erau chiar acolo, în fața lui, goi ca-n ziua în care se născuseră, fix pe câmpul lui.

Îi privi câteva secunde, după care cei doi se întinseră în iarbă, așa că întoarse calul și porni împreună cu el înapoi spre casă.

— Știu cine ești dumneata, îi spuse el lui Richelieu. Ești al contelui ăla de-a venit în vizită la conac, și presupun că el e ăla de-acolo, de pe câmpul meu. Are mare noroc că am dat eu peste tine, nu alții care-și duc zilele prin părțile astea.

Urechile i se cam înroșiseră și mergea cu pași iuți. După cum îi spuse doamnei Buckstone câteva minute mai târziu, oamenii aveau un tupeu fără limite. Și, chiar și când aceasta îi aduse aminte de un incident care avusese loc în urmă cu 23 de ani, într-o noapte caldă de vară, când venise să o curteze, tot nu-și retrase vorbele.

— Era vorba despre noi, zise el, cu îndărătnicie. Ei sunt nobili.

Doamna Buckstone izbucni în răs și luă un alt cearșaf. Era ziua de spălat rufe, iar ea tocmai întindea cearșafurile pe sarmă.

— Și de ce crezi tu că un conte n-ar putea să iasă și el la câmp, la fel ca toate făpturile Domnului?

Bucky n-avea un răspuns potrivit pentru această întrebare, așa că dădu din nou din cap, dezamăgit, și îl duse pe Richelieu până în cealaltă parte a casei, să-i dea niște apă.

Capitolul 26

Lady Georgina, care avea să se devină în scurt timp Georgina Dunne, contesă de Briarly, visa. Prin dormitorul ei alerga un băiețel cu cărlionți castanii și cu sclipiri neastâmpărate în ochi, țișând cât putea de tare. Călărea un bidiviu imaginar, concretizat sub forma unei mături, și, chiar sub privirea ei, reuși să dărâme o ceașcă de ceai de pe măsuta de toaletă.

Ea striga la el, încercând să-l facă să se oprească înainte de a sparge ceva – asta pentru că mereu spărgea un, alta – și își simțea inima copleșită de atâta iubire pe care o simțea văzându-l, când, dintr-odată, se trezi din vis.

Căci nu prea ai cum să nu te trezești când, în toiul nopții, în patul tău aterizează dintr-odată un corp vânjos de bărbat. Mai ales dacă bărbatul respectiv reușește să-și insinueze o mână pe sub pânza cămășii tale de noapte chiar înainte ca tu să apuci să te desprinzi de lumea visului.

Iar visul se destrămă pentru că... ei bine, pentru că Hugh îi săruta gâtul, scoțând niște sunete flămânde, și mâna lui...

Mâna aceea!

Bineînțeles că nu aveai cum să-ți mai amintești un vis când erai confruntată cu așa ceva.

— Ce faci aici? întrebă Georgie, trăgând aer în piept, surprinsă. Hugh, n-ar trebui să...

— Ba chiar ar trebui, o contrazise el, iar tonul lui anula orice încercare de a i se împotrivi. Toată lumea din casa asta s-a dus, în sfârșit, să se culce. Zău, am crezut că Finchbird s-a hotărât să nu se mai retragă vreodată la el în dormitor. Apoi, Hugh se întoarce la ocupația lui, iar Georgie pierduse deja orice dram de dorință de a se apăra, așa cum se spune despre țările asediate de o putere incomparabil mai mare.

Și uitase de visul ei.

Ceea ce explică de ce sus-numita Lady Briarly se tor-
uita la băiețelul ei, Gage Willet Dunne, la vreo nouă luni
după aceea, spunând:

— Efectiv nu pot să-mi explic de ce am impresia că l-
am mai văzut cândva, ca și cum l-aș cunoaște dintotdeauna.

Mândrul tată al bebelușului, care se aplecă și-și sărută
fiul, după care din nou pe soția lui, clătină din cap.

— Eu n-am mai văzut niciodată o expresie ca a lui,
Georgie. Uită-te la el! Pare cât se poate de ghiduș. Eu, unul,
am fost un adevărat înger când eram mic, dar el...

Însă toate acestea aveau să se întâmple peste nouă
luni. În această noapte de septembrie, contele tocmai
aruncase cămașa de noapte a viitoarei sale soții de cealaltă
parte a camerei, înainte de a-și aduce aminte că trebuia
neapărat să facă un anume lucru. Așa că-și înălță capul și-i
spuse:

— Scuză-mă un moment, iubito.

Georgie își aținti privirea asupra lui și scoase un sunet
care era o combinație între un chițait și un oftat, apoi spuse:

— Te rog, nu te opri!

— Trebuie. Am ceva pentru tine.

Îi depuse un sărut pe coapsă. Apoi se dădu jos din pat
și traversă încăperea.

— Ești gol! exclamă ea, descoperind abia acum – din
câte se părea – acest lucru.

— Bineînțeles, spuse Hugh, aprinzând o lampă aflată
pe măsuța ei de toaletă. Un gentleman nu se strecoară
niciodată în patul unei doamne încălțat. O, Doamne, dar ce
frig e în noaptea asta!

Georgie se întorsese pe o parte, iar acum stătea
rezemată într-un cot și-l privea. Superbul ei păr roșcat i se
revărsa în valuri peste sâni, iar Hugh își spuse din nou că
era prea frumoasă pentru el. Pentru cineva ca el.

Dar apoi îi privi atent fața, iar conturul ușor îmbufnat
al buzelor ei – încântător și plin de dorință – îi arătă cât se

poate de clar că nimeni nu-i dăruise niciodată plăcere așa cum o făcea el.

Așa că se întoarse în pat, lângă ea, și trase cearșaful peste capetele amândurora. Acolo, în adăpostul cald creat de trupurile lor, luminat de razele blânde și aurii ale lămpii, îi spuse cu hotărâre în glas:

— Te iubesc.

Georgie îi zâmbi, iar bucuria din ochii ei îi făcu inima să cânte.

— Și eu te iubesc, îi răspunse în șoaptă. O să facem dragoste aici, sub cearșaf? Ești atât de romantic, Hugh!

Erau sub cearșaf pentru că el considera că anumite părți ale anatomiei sale erau în pericolul de a îngheța, însă nu vedea de ce să o fi contrazis, dacă ea considera că gestul lui era romantic.

— Aș face dragoste cu tine oriunde, replică el, cât se poate de sincer. Chiar și pe un morman de zăpadă. Apoi, cu o lipsă de tact tipică pentru el, adăugă: Azi-dimineață nu aveam ăsta la mine.

Îi luă mâna lui Georgie și îi strecură inelul pe deget.

— Ah, suspină ea.

— Cred că e destul de demodat, spuse el, dându-și seama dintr-odată că inelul mamei lui s-ar putea să nu fie neapărat *au courant*⁴.

Era împodobit cu un topaz imperial roz înconjurat de diamante.

Însă ochii lui Georgie scăpărau de fericire.

— E superb, Hugh. E cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. A fost al mamei tale?

Bărbatul încuviință din cap și-i dădu un sărut pe vârful nasului.

— După ce a murit ea, tata mi l-a dat mie și mi-a zis că ar trebui să-l ofer soției mele.

---

⁴ Ultima modă (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

Pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă, iar Hugh o opri cu un sărut.

— Acesta e cel mai încântător lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea, cu glas tremurat.

— Ar fi fost foarte fericită să ne știe împreună, zise Hugh. I-ar fi plăcut de tine, Georgie.

Pe de altă parte, voia să o facă să se oprească din plâns, așa că se întinse peste ea și încercă să-i distragă atenția.

Se pricepea foarte bine la așa ceva.

Atât de bine, încât Georgie nu prea avu ocazia să-și admire inelul decât a doua zi dimineată, și se tot uita pe furiș la mâna pe care-l purta în vreme ce intra în încăperea unde se servea micul dejun. Era destul de târziu, iar cei mai mulți dintre oaspeți se retrăsese în salon.

De fapt, Carolyn și Piers erau singurele persoane care se mai aflau la masă și, din moment ce Carolyn sări imediat în picioare, strigând: „lată-te în sfârșit!”, era clar că stăteau acolo de ceva vreme, cu pâinea prăjită răcindu-li-se în farfurii și cu ceai calduț în cești, așteptând-o pe ea.

Georgie nu-și putu reține zâmbetul.

— M-am trezit un pic mai târziu decât de obicei, zise ea, ocolind masa pentru a lua loc alături de Carolyn.

— Da, îmi închipui! exclamă prietena ei, însă glasul i se frânse. Ah, Piers, ia uită-te... fratele meu... mama... acela e... Ah, Georgie, mă bucur atât de mult pentru tine!

Abia mai târziu, Carolyn spuse ceva ce Georgie n-avea să uite cât timp avea să poarte inelul acela, respectiv tot restul vieții ei lungi și fericite.

— Exact asta și-ar fi dorit tata, declară Carolyn. Mi-ar fi plăcut să fie în viață. A fost tare dezamăgit când te-ai îndrăgostit atât de repede, chiar în primul sezon de la debutul în societate. Și nu s-a bucurat deloc când te-ai măritat cu Richard, deși, evident, eu nu ți-am spus asta niciodată.

— Nu s-a bucurat? întrebă Georgina, surprinsă.

— N-avea nimic personal împotriva lui Richard, însă el era de părere că tu erai exact persoana care să poată să-l facă pe Hugh să nu se izoleze printre caii lui.

Mereu a fost de părere că Hugh a resimțit cel mai puternic moartea mamei, iar tu l-ai ajutat cumva în perioada aceea îngrozitoare. A fost ceva care l-a făcut să se creadă că voi doi ați forma perechea perfectă.

Carolyn nu mai spusese nimic, iar Georgie nu îi dădu mai multe informații. Dar, pentru tot restul vieții ei, ori de câte ori cineva aducea vorba despre scăldat, contesa de Briarly avea să-i adreseze soțului ei un zâmbet conspirativ – zâmbetul care-l făcea să nu se mai retragă mereu în grajduri.

Epilog

Carolyn intră prima în sala de teatru de modă veche, vorbind veselă:

— Vedeți? zise ea, fluturând cupa de șampanie în direcția scenei. La cina din seara aceea se închinaseră multe pahare în onoarea zilei ei de naștere. Primul marchiz de Finchley a construit-o special pentru vizitele reginei Elisabeta, când aceasta trecea prin zonă. Maiestății Sale îi plăcea la nebunie teatrul, după cum știți. Nu pot să spun că sala a mai fost folosită prea mult de-atunci încolo, dar sper că, atunci când o să avem copii, o să venim aici mai des.

Soțul ei îi aruncă o privire, având întipărită pe chip aceeași adorație pe care Hugh o detesta pe vremuri, dar care – era destul de sigur – se vedea acum tot timpul și pe fața lui.

— Draga mea, ți-am rezervat locul reginei Elisabeta, spusese marchizul. Chiar pe scenă.

— Oh! exclamă Carolyn. Acela e fotoliul din salonul albastru.

— E chiar cel care apare în portretul în care Maiestatea Sa stă chiar pe scena aceasta, rosti Finchley, cu mândrie în glas. O să stai pe locul de onoare. Pentru că e ziua ta de naștere.

Apoi se aplecă spre ea și îi spuse ceva la ureche, ceva ce Hugh nu putu să audă, dar își dădu destul de bine seama cam despre ce era vorba, având în vedere că aceasta roși, iar soțul ei îi depuse un sărut pe vârful nasului într-un mod care era absolut interzis în cercurile care țineau la etichetă.

Această imagine îl duse cu gândul la ce urma să pună la cale el pentru ziua în care Georgina avea să împlinească douăzeci și cinci de ani sau pentru când avea să facă treizeci, cincizeci ori șaptezeci de ani.

Își coborî privirea către ea, și probabil că zâmbetul pe care i-l adresă îi trădase ceva din aceste gânduri, căci obrajii ei deveniră trandafirii în vreme ce îi spunea:

— Ah, Hugh! Termină!

Între timp, sora lui dădea toate planurile peste cap, firește.

— Nu, Piers, nu vreau să mă sui acolo pe scenă singură, spunea ea. Vreau să stai lângă mine. Și vreau să fie și Georgina cu noi, pentru că ea și Hugh tocmai s-au logodit, așa că ar trebui să sărbătorim un asemenea eveniment.

— Dar, pe același principiu, și domnișoara Passmore și Lord Chartres sunt într-o situație similară, sublimă Hugh.

— Iar eu vă anunț, cu mare bucurie, că domnișoara Peyton a acceptat să-mi devină soție, se auzi glasul baritonal al căpitanului Neill Oakes.

— Se pare că în casa asta s-a dezlănțuit un stol întreg de Cupidoni, murmură Hugh la urechea Georginei.

— Să-nțeleg că-ți pare rău? întrebă ea și afișă un rânjet.

— Niciodată, răspunse el, incapabil să-i vorbească pe un ton relaxat. Niciodată. Și o sărută și el, pentru că, dacă gazda încălca convențiile sociale, puteai foarte bine să-i

urmezi exemplul.

— Toate perechile proaspăt logodite trebuie să stea cu mine și cu Fletcher pe scenă, decretă Caro, bătând din palme și făcând gesturi de încurajare către servitorii care se agitau într-o parte și alta a scenei, aducând scaune.

Hugh puse stăpânire pe o canapeluță și o trase pe Georgie lângă el. Gwendolyn încercă să se fofileze, clătinând din cap, însă Alec reuși să o convingă să se așeze pe un scaun aflat mai în lateral. Iar Kate se instalează în poala căpitanului Oakes, ceea ce era total nepotrivit – numai că toți cei prezenți se obișnuiseră într-atât să o vadă în această postură, încât tuturor li se părea firesc acest aranjament. Hugh își aduse aminte că parcă domnișoara respectivă avea o problemă cu o gleznă. Într-un final, se așezară într-un semicerc, pe marginea scenei, cu spatele la restul spectatorilor.

În public se stârnise un zumzet de anticipație.

— I-ai zis lui Lord Finchley că nu ne asumăm răspunderea pentru acest spectacol, da? întrebă Georgie, în șoaptă.

— Va trebui să-i spui Piers de-acum înainte. Doar faci parte din familie, replică Hugh.

Acest gând îl făcu să fie periculos de aproape de a o săruta din nou. Dar, din moment ce stăteau chiar pe scenă, cu mai mult de douăzeci de persoane din aristocrație urmărindu-le fiecare mișcare, de parcă ar fi făcut efectiv parte din spectacolul din seara respectivă, reuși să se abțină.

În momentul acela se auziră mai multe pocnete într-o parte a scenei, iar pe aceasta și în sală își făcură apariția mai mulți servitori, care le oferiră tuturor cupe pline cu șampanie.

Marchizul de Finchley se ridică.

— Dați-mi voie să înalț paharul în cinstea soției mele, pentru sărbătorirea căreia ne-am adunat cu toții aici.

Hugh băuse deja mai multă șampanie decât și-ar fi

dorit; lui îi plăcea mai degrabă un vin bun de Porto decât băutura aceasta acidulată, potrivită mai mult pentru femei. Însă luă oricum o înghițitură.

În plus, Georgina își ridică și ea cupa fără să rostească un cuvânt – nu în cinstea lui Carolyn, ci a lui.

— Ce e? întrebă el în șoaptă, aplecându-se către ea.

— În cinstea ta, zise ea.

Simți un bubuit ciudat în zona pieptului și își goli paharul, gândindu-se că de norocos era. Fără întârziere, un servitor le umplu din nou cupele.

În momentul acela, domnul Lear își făcu apariția pe scenă. Purta un costum de catifea galbenă și avea în jurul capului ceva ce semăna vag cu o aureolă. Asta dacă aureolele aveau obiceiul să stea înclinate și să se sprijine pe o ureche.

— Deci acestea sunt perechile proaspăt logodite! începu el, adresându-le un zâmbet obscen celor patru cu pluri aflate pe marginea scenei.

— Dintre care una e căsătorită! preciză Carolyn, cu veselie în glas.

— Ah, Lady Finchley... Lear făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aureola lui se dezechilibra periculos. Își îndreptă repede spatele, stabilizând-o cu mâna dreaptă. Dați-mi voie să vă adresez, cu cel mai profund respect, condoleanțele tuturor celor din trupa noastră!

Urmă un moment de tăcere deplină. Piers păru gata să spună ceva, dar Lear se corectă cât putu de repede.

— Adică felicitările! Nu condoleanțele! Felicitările! își reluă discursul: Suntem cum nu se poate mai bucuroși să vă prezentăm tragedia veselă a lui Pyramus și Thisbe, interpretată de multe ori în fața membrilor familiei regale și mereu apreciată cu mare entuziasm. Personajele sunt eu, în rolul Lunii, un leu fioros și doi îndrăgostiți, frumoasa Thisbe și chipeșul Pyramus.

— Minunat! exclamă Carolyn, bătând din nou din palme. Sper că nu vă deranjează că spun asta cu voce tare.

Totul se simte altfel când stai pe scenă, față de atunci când ești în public.

— Noi primim cu dragă inimă comentariile de orice fel, răspunse Lear. Deși aplauzele ni se par cele mai plăcute.

La aceasta, toți cei prezenți se puseră, conștiincioși, pe aplaudat, iar Lear se retrase. O secundă mai târziu, ieși din nou din culise, de data aceasta ținând în mână un felinar. În urma lui venea o fetișcană, înfășurată într-o mantie purpurie care era cam cu vreo treizeci de centimetri prea lungă pentru ea, astfel că aceasta se împiedică exact când ajunsese în centrul scenei. Apoi își luă o poziție teatrală.

— Acesta-i mormântul bătrânei Ninny. Unde e... iubirea mea?

Cei din sală își dădură seama imediat că, din nefericire, Thisbe nu era nicidecum o mare actriță.

Pe scenă își făcu apariția un leu care răgea din toate puterile. Sau, cel puțin, Hugh credea că era vorba despre un leu, având în vedere costumul de blană și răgetul gros care-i ieșea din gâtleej.

— Oh! țipă Thisbe, ieșind în goană de pe scenă.

Hugh aruncă o privire de-a lungul semicercului de spectatori. Toată lumea se uita către scenă, cu o expresie oripilată. Costumele erau îngrozitoare, iar jocul actorilor era chiar mai nereușit decât acestea. Georgina ridică ochii către el, cu o rugămintă stăruitoare și disperată întipărită în privire. Trebuia să facă numaidecât ceva.

— Bun răget, Leule! strigă el, ridicându-și paharul într-un toast în cinstea actorilor. Îi dădu un ghiont discret lui Georgie, care, pentru o secundă, se uită la el speriată, după care adăugă: Ah! Frumoasă ieșire din scenă, Thisbe.

Hugh aruncă din nou o privire printre spectatori. Toți cei prezenți păreau complet nedumeriți, cu excepția surorii sale, care zâmbea extaziată. Tocmai își întinsese paharul pentru a-i fi umplut din nou.

— Ai luminat impecabil, Lună! strigă Carolyn, pe un

ton din care se ghicea că era un pic cherchelită. Se uită la soțul ei și-i spuse: Zău, Luna se mișcă foarte grațios. Apoi se întoarse către Gwendolyn, care stătea de cealaltă parte a ei: Vouă nu vi s-a părut că Luna a jucat cu mare grație?

— Nu, răspunse Kate, de pe cealaltă latură a scenei.

Căpitanul Oakes îi puse palma peste gură.

Leul își înfipse dinții în mantia lui Thisbe și o scutură cu mare emfază, după care ieși cu pași apăsăți de pe scenă.

— Nici pisica noastră n-ar fi putut să se descurce mai bine, comentă Kate.

Logodnicul ei îi aruncă o privire aprobatoare.

Pyramus intră cu pași țănoși din cealaltă parte, purtând o perucă magnifică, cu plete cârlionțate, care-l făceau să arate ca un pudel.

— Dulce Lună, mulțumescu-ți pentru razele solare, declamă el. Mulțumescu-ți că-mi luminezi calea cu atâta mărinimie. După ce termină cu asemenea politețuri, adoptă o poziție teatrală și continuă: Căci, sub razele tale delicate și mângâietoare, am... am... Pe chipul lui apăru o expresie chinuită și iritată. Ah, rața naibii! O, Doamne!

Gwendolyn i se adresă lui Alec:

— Dar ce e cu rața?

— Nu e nicio rață, replică sec Kate.

Oakes izbucni în râs, dar, între timp, Pyramus înșfăcase mantia de pe jos și se lăsase în genunchi.

— Pete de sânge, îi informă el pe spectatori. Sunt zdrobit, terminat, distrus!

Urmară câteva momente de tăcere, în care toți cei care-l urmăreau își frământară creierii pentru a înțelege ce voia să spună.

— Înseamnă că Thisbe a murit, le spuse Pyramus, pe un ton ușor muștrător.

— Aha, zise Carolyn, terminându-și cupa de șampanie. Thisbe a murit. Îngrozitor. Biata Thisbe!

— Biata rață, adăugă Kate, deloc impresionată.

— Bieții de noi, completă Alec.

— Vino, moarte, prieten drag! mugi Pyramus, încercând în mod evident să acopere comentariile celor din public.

— Vino fără întârziere, că nu mai suportăm, adăugă căpitanul Oakes.

— Mie, una, îmi pare rău de sărmana rață, zise Gwendolyn. Biata de ea!

Georgie îi trase urechea lui Hugh la nivelul buzelor ei.

— De când e Gwendolyn atât de spirituală? Mie mi s-a părut prea timidă pentru a scoate vreun cuvânt în public.

Carolyn se întoarse către Gwendolyn.

— Ce rață? întrebă ea, complet nedumerită. Eu nu văd nicio rață!

Soțul ei îi făcu semn servitorului să îi mai toarne niște șampanie.

— Nu-ți face griji, iubito. Dacă vrei o rață, pun să ți se aducă una mai târziu.

Carolyn păru cum nu se poate mai încântată de această promisiune.

Pyramus se smulse din contemplarea mantiei lui Thisbe și-și scoase spada din teacă.

— Curgeți, lacrimi, revărsați-vă! exclamă el. Avântă-te, sabie, și împlântă-te în pieptul lui Pyramus. Da, în partea stângă, unde bate inima.

Și se înjunghie. De fapt, își înfipse sabia la subsuoară de mai multe ori, ceea ce păru să o tulbure pe Georgie, așa că Hugh profită de moment pentru a o trage mai aproape de el.

— Să știi că mie-mi place partea stângă a pieptului tău, unde-ți bate inima, îi șopti la ureche. Și cealaltă, zău.

— Și astfel mor, iată, iată, iată, strigă Pyramus, prăvălindu-se pe scenă, agitându-și membrele haotic.

Hugh dădu din cap către Alec, apreciind o asemenea moarte teatrală. În copilărie, ei doi se înfruntau mereu în dueluri, iar Alec avea talentul deosebit de a-și prelungi scena

morții chiar și cinci minute.

În mod clar, Pyramus știa și el cât de importantă era o agonie prelungită. Se ridică, zvâcnind, și strigă:

— Și-acum am murit! după care se prăvăli din nou.

— Am înțeles asta, zise Hugh, cu gura ascunsă în părul lui Georgie.

Dar Pyramus tot nu terminase.

— Iată cum mă duc de pe lume! Sufletul îmi urcă-n ceruri. Ah, Lună, dispari de-a pururi pentru mine!

Luna se părea că-și pierduse puterea de concentrare, din moment ce domnul Lear nu schiță nicio mișcare până când Pyramus nu-l țintui cu o privire furioasă. Într-un final, ieși cu pași sonori de pe scenă, iar Pyramus se ridică îndeajuns de mult pentru a-și rosti discursul final:

— Și-acum mor, mor, mor, mor!

Thisbe năvăli pe scenă și îl văzu imediat pe Pyramus, deși ar fi fost greu să nu-l observe, având în vedere paloșul care-i ieșea de la subsuoară.

— Dormi, dragostea mea? Se lăsă în genunchi și îl scutură bine. Cum... ești mort, dragostea mea?

— Nu ți se pare că seamănă cu *Romeo și Julieta*? o întrebă Carolyn pe Gwendolyn.

— Eu prefer finalurile fericite, răspunse Gwendolyn.

— Și eu! zise Carolyn. Bătu repede din palme. Vă rog, nu putem primi mai degrabă un sfârșit fericit?

Pentru o secundă, pe scenă se așternu o tăcere deplină.

— Am zis că mantia era pătată cu sânge? strigă Pyramus dintr-odată, ridicându-se din somnul său veșnic. Probabil că draga mea Thisbe a adus înapoi o carafă cu vin. Ah, Thisbe, dă-mi și mie o înghițitură!

Thisbe se ridică iute, împingând cu mare discreție spada spre marginea scenei, dându-i o lovitură de picior, și-l trase pe Pyramus în picioare.

— Gustă din vin de pe buzele mele rubinii, îi oferi ea, cu o elocvență de-a dreptul surprinzătoare.

— Trăiesc, trăiesc, trăiesc! strigă Pyramus.

— Iubesc... iubesc... iubesc, rosti și Thisbe, aruncându-se în brațele lui Pyramus.

— Asta da, sfârșit fericit, comentă Carolyn, cu un suspin.

La începutul serii, existaseră câteva persoane în public care poate s-ar fi așteptat ca spectacolul să nu fie primit bine de spectatori.

Dar adevărul era că, la final, când actorii se adunară pe scenă pentru plecaciunea finală, toți cei care asistaseră la piesa lor se ridicară de pe scaune și îi ovaționară.

Mai ales Carolyn.

Care n-avea să-și uite niciodată cea de-a douăzeci și cincea aniversare și care avea să-i povestească mereu soțului ei, iar mai apoi copiilor și chiar nepoților, despre această seară, pe care o considera cea mai romantică din toată viața ei. Despre această piesă care fusese efectiv scrisă special pentru ea. Despre cel mai frumos dar pe care i-l oferise vreodată soțul ei iubit.

— Tu pur și simplu n-ai înțeles-o, îi spunea în fiecare an, de ziua ei, lui Piers, care era mereu prea politicos pentru a o contrazice, dar cât se poate de sceptic. A fost o piesă despre viață, despre moarte și despre dragoste...

— Și rața? întreba el, de fiecare dată.

— Ei, misterele vieții și-ale artei, îi răspundea ea, cu un suspin. Trebuie doar să accepți că nu ne e dat să înțelegem totul pe lumea asta.

— Dar există un lucru pe care-l înțeleg totuși, îi spunea el, trăgând-o aproape de el.

Iar ea îi zâmbea, pentru că darul pe care i-l oferise el la cea de-a douăzeci și cincea aniversare a ei, dar și la a treizecea, la a cincizecea și la a șaptezecua avea să fie mereu același, iar amândoi știau asta.

Iar dragostea e cel mai prețios dar dintre toate.

Sfârșit